தசரதன் கு

கைகேயி நீ

நாவலர்—கணக்க

ச. சோமசுந்தர பாரதியா

நாவலர் புத்

59-ஏ மேலாவணிமூல

தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்

நாவலர் — கணக்காயர் — டாக்டர்

ச. சோமசுந்தர பாரதியார், M.A., B.L., D.Litt.

நாவலர் புத்தக நிலையம்

59-ஏ, மேலாவணிமூலவீதி :: மதுரை-1.

முதற்பதிப்பு : 1926
2 ஆம் பதிப்பு : நவம்பர் 1971
3 ,, : ஏப்ரல் 1970
4 ,, : ஆகஸ்டு 1972

உரிமை பதிவு

விலை ரு. **3-50**

DASARADHAN KURAIYUM KAIKEYI NIRAIYUM

By

Navalar, Kanakkayar

Dr. S. Somasundara Bharathiar, M. A., B. L., D. Litt.

Published by

NAVALAR PUTHAKA NILAYAM

59 - A, West Avani Moola Sheet, MADURAI - 1.

(TAMILNADU)

[H. O. Pasumalai, MADURAI - 4.]

பதிப்புரை

தற்காலத் தமிழுலகில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி ஏற்போற்றிடுநடைகொண்டு ஏற்றம்பெற்று இலங்கிய நாவலர் - கணக்காயர் - டாக்டர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள் எழுதிய ஆராய்ச்சி நூல்களில் 'தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்' என்பது மொன்று. இஃது, இப்போது நான்காம் பதிப்பாக வெளியிடுவதில் பெறுமையுறுகின்றோம்.

"தமிழ்நாட்டில், பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்மொழியைக் கற்பவர்க்கும், ஆய்வியல்நடத்துபவர்க்கும் உதவித் தொகை அளிக்கவேண்டும்" என்ற குறிக்கோள் கொண்டு, திருமதி. வசுமதி பாரதியார், டாக்டர் திரு. சோ. இராசாராம் பாரதியார், L. M. P., திரு. சோ. இலக்குமிரதன் பாரதியார், M. A., B. L., திருமதி. கி. இலக்குமி பாரதியார், திருமதி. ந. மீனாட்சி பாரதியார், M. A., டாக்டர் திருமதி. லலிதா காமேசுவரன், M. B., B. S., Ph. D. (Lond), திருவாளர்கள் கி. பழநியப்பன், அ. கி. பரந்தாமனார், M. A., புலவர் க. வெள்ளைவாரணனார், புலவர். ச. சாம்பசிவனார், B. A., டாக்டர் மு. வரதராசனார், M. A., Ph. D., ஆகியோரைக் கொண்ட 'நாவலர் சோமசுந்தரபாரதியார் கல்வி அறப் பணிக்குழு' ஒன்று தோற்றுவிக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நூலை வெளியிடும் உரிமையை எமக்கு அளித்த அறப்பணிக்குழுவினர் அனைவர்க்கும் எம் நன்றி உரியது.

இந்நூலினை முதுகலை வகுப்பிற்குரிய (M. A. Tamil) பாடநூல்களுள் ஒன்றாகத் தேர்ந்தெடுத்த மதுரைப் பல்கலைக் கழகப் பாடநூற்குழுவினர்க்கு எமது நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

தமிழ்ப் பெருமக்கள் இந்நூலினை வாங்கி ஆதரவு நல்க வேண்டுகின்றோம்.

நாவலர் புத்தக நிலையத்தினர்.

உள்ளுறை

எண்	பொருள்			பக்கம்
1.	முதற் பதிப்பு - மதிப்புரைகள்		...	1
2.	நூலாசிரியர் முன்னுரை		...	16
3.	பகுதி - 1 :	முன்னுரை	...	22
4.	,, 2 :	கம்பர் கவிக் கருத்து	...	25
5.	,, 3 :	வால்மீகர் 'சுல்க' வரலாறு	...	46
6.	,, 4 :	கைகேயி கற்புக்கடனாற்றல்	...	55
7.	,, 5 :	தசரதன் தவறு	...	66
8.	,, 6 :	கோசலை மணக்கோள்	...	84
9.	,, 7 :	முடிந்தது!...மன்னவன் முயற்சி		88
10.	,, 8 :	கொற்றவன்...அறத்துறையும்		92
11.	,, 9 :	கைகேயி...காரணம்		99
12.	,, 10 :	குரிசில்...வழக்கறமாகும்	...	112
13.	,, 11 :	சில வினாவிடைகள்	...	123
14.	நாவலர் பாரதியார் வாழ்க்கைக் குறிப்பு		...	130

முதற்பதிப்பு - மதிப்புரை

[மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கக் கலாசாலைத் தலைமையாசிரியரும்,
செந்தமிழ் ஆசிரியருமான வித்துவான்
திரு. நாராயணையங்காரவர்கள் எழுதியது.]

'*தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்*' என்னும் இப் பொருளுரையானது தமிழியலுணருந்தகைமையும் மதிநுட்ப முடைமையும் வாய்ந்த நியாயவாதசீலரான சீமான், ச. சோமசுந்தர பாரதியார் M. A., B. L., அவர்களால் மிகவும் துணுகி யாராய்ந்தெழுதப்பட்டு அறிஞர் பலரும் நுகருமாறு அருமந்த விருந்தாக அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் புலப்படுக்கும் பொருளோ இதன் பெயரானே விளங்கும்.

அறநெறி யொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்துச் செல்லுங் காவியங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஆதிகாவியமான வான்மீகமே மிகச் சிறந்ததென்பது யாவரும் உடம்பட்டதே. அதனைப் பெரிதும் பின்பற்றி இடையிடையே ஒருசில வேறுபாடுமுடைய வாய் வடமொழி தென்மொழிகளிரண்டிலும் மகாகவிகளாற் பல காவியங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

அவற்றின் பொதுவுணர்ச்சிகொண்டு தயரதனை அறநெறி தவறுதொழுகும் வாய்மையுடையனென்றும், கைகேயியைக் கற்புக்கடந்து கணவனுயிர்கவர்ந்த வன்கட்கயத்தியென் றும் பலரும் கருதுகின்றனர். அங்ஙனம் கருதுதற்கேற்ற வாறே அக்காவியங்களில் வெளிப்படையும் குறிப்புமாயுள்ள சான்றுகளும் பல விளங்குகின்றன.

அவை ஒருபுறமிருக்கவும், இராமனுடன் பிறந்தாருள் பரதனுக்கமைந்த வரிசை வேறுபாட்டை அடிப்படையாக வைத்து ஆராய்ந்து சென்று, வான்மீகத்திலுள்ள இராமவாக்கி

யத்தால் வெளிப்படையான பொருளின் மெய்ம்மையைக் கண்டு கைகேயி நீதிமுறை திறம்பாத நெறியுடையளென்றும் இராமன்மாட்டு என்றும் மாருத அன்புடையளென்றும் அறுதியிடுவதற்குரிய பலகாரணங்களை ஆங்காங்கு நுணுகியாராய்ந்தறிந்துகாட்டிய ஆக்கியோரது வல்லமை அறிவுடையோராற் பாராட்டத்தக்கது.

இக்கருத்தொடு கம்ப ராமாயணத்தைப் படிப்பார்க்கு இன்னும் பலகுறிப்புக்கள் புலப்படத்தகும். அவை:- "பிறந்தார் பெயருந்தன்மை பிறரா லறிதற் கெளிதோ", "வெவ்வினை யவள்தர விளைந்த தேயுமன்று"; "செவ்விதென் றொரு முறை தெரியும் பின்", "இடரிலர் முகத்தாள்", என்றன முதலியனவாம்.

இவற்ருற் கைகேயியின் மனத்தூய்மை புலப்படுமாயினும் அவளை 'மாகயத்தி' என்றும் 'கள்ளூறு செவ்வாய்க் கணிகை' என்றும் பழித்துரைக்குமிடங்களும் உண்டு. அவையெல்லாம், அவளது உட்கருத்தறியாத நிலையில் இராமாபிமானமேலீட்டால் வையும் வயவுரையின் அநுகாரக் குறிப்பாற் காவியச் சுவை சிதையாமைகருதிக் கவி கூறியனவாதலால் இவ்வாராய்ச்சியை விரோதிக்கும் வன்மையுடையனவாகா.

அன்றியும், இற்றைக்குப் பன்னூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னமே வடமொழிப் புலமையிற் றலைமைவாய்ந்த பாசகவியென்பவர் தாமியற்றிய பிரதிமா நாடகத்தில் கைகேயி செய்கை குற்றமற்றதென்றும், அவள் பரதனிற் காட்டிலும் இராமனிடத்துப் பரிவுமிக்குடையாளென்றும், விதிமுடிவு தெரிந்தே பழிபூண்டாளென்றும் விளக்கமாக விரித்துணர்த்தியிருத்தலும் இதனை வலியுறுத்தும்.

சத்காவியங்களின் பிரதான பாத்திரவர்க்கங்கள் நல்லினமாமாயமைகையே நியாயமாதலால் கைகேயியின் ஒழுகலாறு

பழிப்பிற்கிலக்கா யிருக்கலாகாதென்பது பட்டாங்கே. அம்முறையால், தசரதனது ஒழுகலாறும் பழிப்பிற் கிலக்காகாதவாறு காட்டுதற்கேற்ற கருவிகளைத் துருவியாராய்ந்து தெளிதற்கிடமுண்டா? இல்லையா? என்பதுபற்றி இன்னும் சிறிதாலோசித்து முடிவுகொள்ளவேண்டுமென்றெண்ணுகிறேன்.

இவ்வாராய்ச்சி உணர்த்தற்குரிய கருத்தைப் புலப்படுத்தற்கேற்ற பல குறிப்புக்களை எடுத்துக்காட்டி விரித்துக் சொல்லுந்திறத்திற் சிறந்து விளங்குகின்றது. இதைப் படிப்பவர்களுக்கு உண்டாம் சந்தேகங்களுக்கேற்ற சமாதானங்களெல்லாம் 10, 11-ஆம் பகுதிகளில் நன்குய் எழுதப்பட்டுள்ளன.

கைகேயி குற்றமற்றவளென்று காட்டியிருக்கும் இம்முடிவை அவ்ரவர் கருத்து வகையால் யார்யார் எவ்வாறு கருதினும் இராமாபிப்ராயத்தை யொட்டியுணருவார் எல்லோரும் நன்குமதிக்கக்கடவர் என்ப தொருதலை.

மதுரை,
9 - 5 - 26

தி. த. நாராயணையங்கார்.

[பண்டிதமணி திருவாளர்
மு. கதிரேசச்செட்டியாரவர்கள் எழுதியது]

மதுரை உயர்தர நீதிமன்றத்துவழக்கறிஞரும் செந்தமிழ் முது நூற்பயிற்சியிற் சிறந்து விளங்குகின்றவர்களும் ஆகிய திருவாளர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார் M. A., B. L., அவர்கள் தம்மதிவலியாலாராய்ந் தெழுதிய "தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்" என்னுங்கட்டுரையை முற்றும் படித்துப் பார்த்தேன்.

தமிழும் ஆங்கிலமுமாகிய இரண்டு கண்களாலும் உண்மைப்பொருள்களினியலுருவத்தைக் கண்டுகுணங்குற்றங்களைத் தம் நுண்மாணுழைபுலத்தா லாராய்ந்து தெளியும் மதுகை மிக்க பாரதியாரின் செவ்விய இனிய உரைநடையைப் படிக்குங்காலுண்டாய இன்பம் வரம்பிகந்தது. இக்கட்டுரை கம்பர் இன்கவிப்பகுதிகளையும் திருக்குறட் செய்யுட் பகுதிகளையும் பெரும்பாலும் இடைமடுத்து உரைத்தொடராக்கொண்டு செல்கின்றது. பரந்த ஞாபகசக்தியின்றேல் இங்ஙனம் எழுதலரிது. சிறந்த உரையாசிரியர்களின் உரைநடைச்செலவும் இத்தன்மைத்தே. எடுத்துக்கொண்ட பொருட்கு மறுதலைப்பொருள்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தக்க ஏதுக்களான் மறுத்துத் தங் கோணிறுவுந்திறன் அறிவுடையார் உள்ளத்தை வியப்புறச் செய்வதாகும். உலகப்பொதுவியலாரகத்து அடிப்பட்டு நிகழும் மாறுபட்ட கொள்கைகளை அஞ்சாதுநின்று தக்க காரணங்களான் மறுத்துப் புதிய உண்மைப்பொருள்களை நிலைநிறுத்துவதே மதிவலிமிக்கார் செயலாகும். 'விரைந்தோடும் யாற்று வெள்ளத்தை யெதிர்த்து அதன் விரைவாற்றலையறியகில்லாது அதுசென்றவாறே செல்லுதல்போல நூற்பொருள்களைப்புடைபடவைத்து நுண்ணிதின் ஆராயாது புறப்பார்வையாற் பருப்பொருள்வயப்பட உள்ளம்போக்கல் உள்ளீடற்றார் செயலாகும். இவ்விருதிறச்செயல்களுள் நம் பாரதியார் முன்னதை முற்றுங்கடைப்பிடித்தும் பின்னதை யறவே விலக்கியும் ஒழுகு நீர்மையர். இதற்குச் சான்று இக்கட்டுரையன்றி வேறு

வேண்டா. தனித்தமி ழொன்றனையே தம்வாணுண்முழுதுங் கற்குருரைநடையினும், வேற்று மொழிப்பயிற்சியாற் காலத்தின் பெரும்பகுதி செலவாக எஞ்சிய சிறு பகுதியைத் தமிழ்ப் பயிற்சிக்குப் பயன்படுத்திய பாரதியார் உரைநடை திட்ப நுட்பமிக்குத் திகழுஞ்செவ்வி நம்மனோருள்ளத்தை வியப்போடுவகை மேவரச்செய்கின்றது.

இனி, இக்கட்டுரையிற்கண்ட பொருண்முடிவுகளாவன; தவத்தாதையென்று பாராட்டப்படுந் தசரதன் இராமன்பாலுள்ள அளவின் மிக்க அன்பினுற் பரதனை வஞ்சித்துப் பிறப்பினுலவற்குரிய நாட்டை இராமற்கு அளிக்கமுயன்று தவறுபட்டானென்பதும், மக்கள்பால் வேற்றுமையில்லா நற்குணத்தளாயினும் கௌசல்யை தசரதன் வஞ்சகச் சூழ்ச்சிக்குத் துணை நின்று இராமாபிடேகத்தில் உவகையுற்றிருந்தாளென்பதும், மிகக் கொடியவளென்று உலகத்தாரால் இன்றும் பழிக்கப்படும்கைகேயி, நியாயம் திறம்பாமற் பரதற்கு நாடு வேண்டியமையாலும் நாட்டின் உரிமைப்பழஞ்சொல்லை வெளிப்படுத்தாமல், வேறொரு காரணத்தைக் குறிப்பிட்டுத் தலைவன் பெருமையைப் பேணினமையாலும் கற்புக் காதல் குணங்களால் ஒரு சிறிதும் தவறுபடாதவள் என்பதும், இராமனும் பரதனும் கவிகளாற் குறிப்பிட்டபடி குண ஒழுக்கங்களாற் சிறந்தவர்களே என்பதுவும் பிறவுமாம். இம்முடிவுகளுக்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்டன கம்பர் கவிகளிற்கண்ட புதிய செம்பொருள்களும், வான்மீகியார் மதுரவாக்குக்களுமாம்.

தசரதன் பரதற்குப் பிறப்புரிமையாக உள்ள நாட்டை இராமற்கு அளிக்க நாளடைவிற் செய்துவந்த செயல்கள் அறந்திறம்பின வென்பதற்குத் தன்தேயத்து மக்களியல்பை அறியாவண்ணம் பன்னெடுங்காலம் கேகயநாட்டிற் பரதனை இருக்கப் பணித்ததும், மணவிழா நிறைவேறியதும் அப்புது மணவின்பம் நுகர்தற்குச் சிறிதும் அவகாசந்தராமல் அவனைக்

கேகயத்திற்கு அனுப்பியதும், அவனில்லாதபோழ்து இராமா பிடேகத்தில் விரைவு மேற்கொண்டதும், அபிடேகவிழாப்பத் திரத்தைச் செய்மைத்தென்னுங்காரணமாகக் கேகயநாட்டிற் கனுப்பாமையும், பிறவும் ஏதுக்களாகக் காட்டப்பட்டன. இவ் வேதுக்கள் திறம்படவாராய்ந்து காட்டப்பட்டனவே. வர லாற்று முறையும் கவிகளின் குறிப்புக்களும் இவற்றை வலி யுறுத்துவனவாம். திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமன் பாற் கரையிகந்த பத்திமேலீட்டால் தசரதற்கு இத்தவறு நிகழ்ந்ததாகலான் சமயப் பார்வையுடையார் கடவுட்டன்மை வாய்ந்த இராமனை முன்னிட்டு நிகழ்ந்த ஏது தவறுகாதென்ப. தெய்வ பத்திமேலீட்டால் அறம் மறமாகவும் மறம் அறமாக வும் மாறுதலெய்துமென்பதனுல் இஃது அமையுமாயினும்; மக்கள் உலகியனீதியளவில் நோக்க அறப்பிறழ்ச்சி தசரதனைப் பற்றுமலில்லையென்பது உடன்படற்பால தொன்றும். கௌ சல்யை தசரதன் சூழ்ச்சிக்கு அறிந்து உடன்பட்டிருந்தா ளென்பது சிறந்த நுண்ணிய குறிப்புக்களாற் சுட்டப்பட்டுள் ளது. அக்குறிப்பிற்கண்ட சிறுபிழை, ''மும்மையின் நிறை குணத்தவனின்னினுநல்லனல்'' என்று இராமன் முன்னிலையிற் பரதனை மனமாரப் பாராட்டுதன் முதலிய அவளுயர்குணங்க ளிடைப் பெருநெருப்பிற்பட்ட பஞ்சுத்துய்போல உருவிழந் தொழியுமாலையதாகலின், அஃது ஒரு குறையாகக் கருதற்பால தன்று.

இனிக் கைகேயியின் நிறையளவாராய்ச்சியைக் காண் பேன். அறநிலையின் மாறுபடாக் கற்பொழுக்க நிறையும், கணவன்பாலுண்மைக் காதனிலையும் பிறவுயர் குணங்களும் கைகேயிபாலுள்ளனவென்று செவ்விதின் ஆராய்ந்து விளக்கப் பட்டன. பரதற்கு நாடுபெறுதலிற் கைகேயியின் உட்கோள் கன்னியாசுற்கமாக முன் தசரதன் கூறுற்றதெனவும், அதனைக் குறிப்பிடாமல் வரமிரண்டு பெறுமுகமாக வெளிப்படுத்திக் கேட்டதற்குக் காரணம், ''பெண்ணுரிமையை இத்துணை நா

ளாட்சிபுரிந்தா'' னென்னும் உலகப்பழி கணவனைச்சாராமற் காத்தற்பொருட்டெனவுங் கூறப்பட்டன. பரதற்கு முடிசூட்ட வேண்டுங்கால் கன்னியாசுற்கவுண்மையைக் கைகேயி கூரு மைக்குக் காரணங் காட்டியது பாரதியாரின் மதிவன்மை யைப் புலப்படுத்துவதாகும். ஈண்டுச் சமாதானம் இதனை யன்றி வேறு காண்டலரிது. திறனுடையார்க்கன்றி இதனை யாராய்ந்து குறிப்பிடலு மரிது. கன்னியாசுற்கச் செய்தியை விளக்கமாக வான்மீகியாரும் குறிப்பாகக் கம்பநாடரும் புலப் படுத்தினர். கவிசிகாமணியாகிய காளிதாசற்கு முற்பட்ட பாசன் என்னும் நாடகமகாகவி இராம சரிதத்தி னொருபகுதி யைப்பற்றி யியற்றிய வடமொழிப் பிரதிமா நாடகத்தில், கைகேயி பரதற்கு நாடுவேண்டியதற்கு ஆதாரமாகக் கன்னியா சுற்கமொன்றையே காட்டியுள்ளார். கைகேயியின் வேண்டு கோள் பேராசையின்பாலதாம் என்று வெறுத்துக்கூறிய காஞ்சு கீயற்கு இராமன்கூறியதாகப் பாசகவி சொல்லிய சுலோக மொன்று ஈண்டுக்காட்ட விழைவுடைத்தென் றெண்ணுகின் றேன். அதன் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:- ''விவாக காலத் திற் கன்னியாசுற்கமாகக் கொடுக்கப்பட்ட இராச்சியம் உரிமை யுள்ள மகன் பொருட்டு வேண்டப்படுமாயின், அது பற்றிக் கைகேயி பேராசையுடையாளென்பது எங்ஙனம் பெறப்படும்? உடன் பிறந்தானுக்குரிய இராச்சியத்தைக் கவர எண்ணும் நாமே பேராசையுடையேமாவேம்'' என்பதாம். இதனாலும் கோசலநாடு கைகேயியின் சுற்கப்பொருளென்பது நன்கு வெளியாம். இதற்கு இணங்கக் கம்பநாடர்கவிகளுக்கு நம் பாரதியார் உண்மைப் பொருள்கண்டது மிகவும் இன்புறற் பாலது. கைகேயி மாசற்ற சில குணங்களுடையளாயினும், ''மண்ணேகொண்ணீ மற்றையதொன்றும் மற'' வென்று கணவன் உயிர்போநிலைக்கண் இரந்ததற்குச் சற்று இரக்கங் காட்டியிருக்கலாம். இராமன் அயோத்தியிலிருந்தாற் கலக நேருமென்று கூறுதல் அத்துணைப் பொருத்தமாகத் தோன்ற

வில்லை. இராமனுடைய சிறந்த குணங்களைக் கைகேயி பல முறை பாராட்டுகின்றாள். "என்பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ'' என்றுவக்கு மிராமனாற் கலகம் நேர்தலெங்ஙனம்? * பரதற்கு நாடுவேண்டியது முறையே. இராமனைக் காடு செலப்போக்கியதற்குக் கைகேயியின் இரக்க மின்மையே காரணமாகும். கன்னியாசுற்கத்தை வெளிப் படுத்தாமைக்கு இராம வனவாசமுங்காரணமாகலாம். சுற்கச் செய்தியைக்குறிப்பிடின் நாடு பெறன் மாத்திரமமையும். காடு போக்கற்கு* வேறொன்று வேண்டும். இரண்டையும் ஒருங்கு வேண்டுதற்கு முன்னைய வரங்களிரண்டும் பொருத்தமாத லறிந்து மேற்கொண்டிருக்கலாம். வரங்களிரண்டும் சுற்க மொன்றும் ஆகிய மூன்று பயன்பெறவிருக்க இரண்டோடு விட்டதுபற்றிக் கைகேயியைப் பாராட்ட வேண்டுமாயினும் காதற்கணவன் உயிர்க்கு இறுதிபயக்குந்துடிப்பையும், இளம் பருவத்து வளம்பொருந்திய இராமன் மெல்லியவுடலைக் கல்லினு முள்ளினுங் கிடத்தற்குத் தகாமையையும் அறிந்தும் மனங்கசியாமை இரங்கத்தக்கதே. இதுபற்றியே போலு மிருபெருங்கவிகளும் தங்கூற்றாகப் பலவிடத்துங் கைகேயியைத் ''தீயவை யாவையினுஞ் சிறந்ததீயாள்'' என் றின்னோரன்ன கடுஞ்சொற்களாற் குறிப்பிடுவாராயினர். கைகேயின் உயர் குணங்களாகிய* இரத்தினங்களிற்படிந்த இவ்விரக்கமின்மை யாகிய சிறுமாசுதுடைத்தற்குத் தக்ககருவி காண்டலரிது. அவ்விரக்கமின்மை ''இன்றும் இவ்வுலகங்களிராமன் பாக் கந்தொல்புக முதினைப்பருகுதற்கு ஏதுவாய்து பற்றிய

---

* கைகேயி இராமனாற் கலகத்தை எதிர்பார்த்திலள் பார்க்கவும் ஒல்லாள் என்பதும், இலக்குவன் தசரதனுதி இராமாபிமானிகளாற் கலகம் நேருமெனவே அவள் கருதி னதும், அக்கருத்துப் பொய்யாமை அவ்விராமாபிமானிகடம் உளக்கோள் வெளிப்படுத்தும் அவர் பின்னைய சொற்செயல் களால் வலிபெறுவதும், இனைய பிறவும் நூலின் 9-ஆம் பகுதியில் காண்க.

ச. சோ. பா.

அளவிற் பாராட்டப்படுவதாகும். ‡

இக்கட்டுரைக்கணிடையே தமிழ்ப்புலமுற்றிய நம் பாரதியார் "கெடுத்தொழிந்தனை" என்னுஞ் செய்யுளிற் போந்த, "கொடுத்த" 'பேரரசு' 'ஒருமகற்கு' என்னுஞ் சொற்களுக்குத் தடைவிடைகளில் வைத்தாராய்ந்து கூறிய தெளிபொருள்களும், "மங்கையுள்ளமுங்கோசலை யறிவுமொத்தவால்" என்புழி விளக்கிய கருத்துக்களும், இன்னுந் தங்கோணிறுவுதற் பொருட்டுக் கம்பநாடர்கவிகளிற் கண்ட அரியகவித்தொடர்களுக்கு ஏதுவோடு ஆராய்ந்து குறிப்பிடும் நுண்பொருள்களும் நம் உள்ளத்தைப் பெரிதும்

---

‡ சூல்கச்சூட்கொலை சுட்டலாகாமை கருத்தன்று, இரக்கமின்றி இராமனை வனஞ்செறிக்குங் கொடுமையே கைகேயி கொள்கையாகும்—எனும் பண்டித மணியவர்கள் குறிப்பு, வரமிரண்டாற் றம்மகற்குஅரசும் இராகவற்கு வனவாசமும் வாங்கிய தேவியின்செயலை ஆதாரமாகவுடைத்து காதற் கிழவற்குப் பழிபாவம் விலக்காமல் விளைப்பதாகும் முன்வரலாற்றுண்மைவெளிப்பாட்டை வெறுத்திலளேல், எளிதில் அதுசொல்லிப் பரதற்கு நாடும், வரமொன்றுனே இராமற்குக் காடும் அமைத்திருப்பள், அதனுல், பின் வேண்டுழிவேண்டு மாறுதவ ஒருவரம் சேமவைப்புமுதலாவதோடு வீணெடும் பழி விலக்கித் தன் புகழும் ஓம்பியிருக்கலாகும். கேட்டால் இருவரம் தரும் கடன் தசரதற்கேயன்றி, இரண்டும் ஒருங்கே கேட்டுலக்குங் கடப்பாடு கைகேயிபாலதென வரலாறும் இல்லை. எனவே மனைவிக்கு வரம் இரண்டுவழங்கக் கடப்பட்ட மன்னன், இரண்டில் ஒன்று கேட்பின் அதை மறுக்குமாறில்லை. சூல்கச்சூளைச்சொல்லித் தநயற்காக்கமும், ஒரு வரத்தால் மாற்றுள்மகற்கு நகரொடு நாட்டில் நீக்கமும் பெற்றிருப்பின், பிறிதெஞ்சியவரத்தாற் பின் தசரதனைப் பரதனுட்சிக்கு உடனிருந்துதவுமாறு இணக்கித் தமை அவன் தணந்து இறவாமற் றடுக்கவுமாகும். உண்மைவெளிப்பாட்டால்இனைய பல நலமும் இருக்க, அவையனைத்தும் இழந்து, பழியும்பூண்டு, வரமிரண்டுவாங்கிமுடித்துப் பின் கணவன் தன் பெட்பு மகப் பிரிவாலும் கருதிய ஈதற்சூழ்ச்சி வீழ்ச்சியின் வெறுப்பாலும் வெட்கத்தாலும் தன்னையும் தநயனையும் பழிக்காட்படுத்தி உயிர்விடுத்துழித் தடுக்குமாறின்றிக் கையறவுபூணநேர்ந்து, அறவலைப்பட்டு அபலை அலமருவதானள்.

இன்புறுத்துகின்றன. நூலாசிரியர்களின் கருத்துக்களை நுனித்துணர்ந்தெழுதும்புலத்துறைமுற்றிய நலத்துறைவோராகிய பண்டைத்தண்டமிழுரையாசிரியர்களின் இயனெறி நம் பாரதியார் கட்டுரைக்கட் பலவிடத்துந் தழுவப்படுகின்றது.

மேலும், அருளே யுருவெடுத்தவள் கைகேயி என்று கம்பர் வலியுறுத்தியுள்ளார். இயல்பில் யார்மாட்டும் அவள் அருளுடைமையும், இராமன்பால் அவளீன்றுளின்மிக்க மெய்க்காதல்நிறைவும், கணவனிடம் கற்புமேம்படுகாதற் செவ்வியும், பழி பதிக்கு விலக்கித் தான் சுமக்கச் சூழ்ந்து துணிந்தவள் தூயசிந்தைத் துப்புரவும், சுல்கச்சூளற வரலாற்றின் வெளிப்பாட்டுக்கு அவள் உடன்பட இடந்தராமை இந்நூலின் ச, அ-ஆம் பகுதிகளில் விளக்கப்பட்டிருத்தல் கண்டு தெளிக.

அன்றியும், இராமன்பாற் கொடுமையே கைகேயி குறிப்பாமேல், தன் எண்ணத்தை வீணாக்கத் துணிந்து பரதன் இராமனை அழைக்கப்போனபோது தடாததோடமையாது, பல்லோரவமதிப்பும் பழியுந் தாங்கி விரும்பித் தானுடன் சென்றிராள்: விரும்பிச் சென்றதும், செல்லுங்கால், "இடரிலாமுக" முடைமையு மிவளுண்மையுளக்கோளைக் காதலாமலகமாக்கும். உடையபரதன் ஊரிலில்லாதவரை அவனுடைமையையும் கணவன் புகழொடு சொல்லறத்தையும் ஓம்பிநின்றவள், பின் உரிய பரதனே தன்னுடைமையே இராகவற்களிக்க நினைந்தது கண்டதும், இடருழக்க வன்பலகாரணமிருந்தும், அறநெறியிலாம் இராமனுக்கத்திற் றன்உண்மையுவப்பால் அகப்பளிங்கான இடரிலாமுக விகாசத்துடன் தானும் இராமனையழைக்கச்சென்றனளென்று கம்பர் கரிதருகின்றார். இராமனால் உண்மை வெளிப்படுமுன் இவளை வெறுத்த உலகுணர்ச்சியால் இவளைப்பழிதூற்றுங் கவியரசர், அவ்வுண்மை தெளிந்தபின் யாண்டும் இவளைப்பழியாததும் கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

ச. சோ. பா.

ஆங்காங்குப் பொருண் முடிவுகளினும் இடைப்பகுதிகளிலும்
காணப்படுஞ்சிலதொடர்மொழிகள் திட்பநுட்பஞ் செறிந்தன
வாகவும் என்றும் நினைந்து சுவைக்கத்தக்கனவாகவுமுள்ளன.
இவையெல்லாம் எம்மனோருள்ளத்தை உ வ கை ப் பெருங்
கடலுள் மூழ்கச்செய்கின்றன.

இன்னோரன்ன சு வை ந ல மி க்க ஆராய்ச்சியுரைகளே
அறிஞருள்ளத்தைக் கவரவல்லுநவாம். பண்டைநூற்கருத்
துக்களை யெதிர்த்துநோக்குந் திட்பஅறிவுடையார் மிகச்சிலரே
யா வ ர். அவருள், நம் பாரதியார் மா ர் க் க த ரி சி யா க
விளங்குதலைக்கண்டும், நம்செந்தமிழன்னையின் ஆ க் க த் தி ற்
குரிய நற்காலமிது வெனக்கொண்டும் உவகைபூக்கின்றேன்.

இங்ஙனம்,

மகிபாலன்பட்டி
3 -- 7 -- 26.

மு. கதிரேசன்.

[வெள்ளகால், திருவாளர், இராவ்சாகிப்
ப. சுப்பிரமணியமுதலியா ரவர்கள் எழுதியது.]

ஸ்ரீமான் ஐ க் கோர் ட் வக்கீல், S. சோமசுந்தர பாரதி M. A , B. L. அவர்களுக்கு,

தங்களுடைய " தசரதன்குறையும் கைகேயிநிறையும் " என்ற வியாசத்தைப்பற்றி யான்கொண்டுள்ள அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்படி விரும்பித் தாங்கள் 5 - 5 - '26 - இல் அன்புடன் எழுதிவிடுத்த தபாற்சீட்டு மறுநாள்வந்தது. அது வந்த தபாலுடன் தங்கள் வியாசத்தின் இறுதிப் பகுதியடங்கிய செந்தமிழ்ச் சஞ்சிகையும் வந்தது. அதனைப் படித்து விட்டுத் தங்கள் வியாசப்பகுதிகள் நான்கினையும் ஒன்று சேர்த்து இரண்டாம்முறை கவனமாகப் படித்தேன்.

நான் தங்களைத் தூத்துக்குடியிற் பலமுறைசந்தித்துப் பழகிச் சல்லாபித்து மகிழ்வுற்றசமயங்கள் ஒன்றில், நான் ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் அடையும்படி டி வியாசத்தின் விடயத்தைத் தாங்கள் எனக்கு எடுத்துக்கூறினதும், அப்போது நான் அதனை அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தல் வேண்டுமென்று சொன்னதும், இப்போது தங்களுக்கு ஞாபகத்திலிருக்குமென்றெண்ணுகிறேன். ஆதலால், தங்கள் வியாச விடயத்தை நான் ஒருமுறையுமன்று மும்முறை பயின்றுள்ளேனென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திருநெல்வேலியில், சிலவாரங்களுக்குமுன், (28 - 3 - 26) இலக்கிய சங்கத்தார் நிகழ்த்திய கம்பர்திருவிழா முதனாள், நான் தங்களைச் சந்தித்த சமயத்தில், டி வியாசம் செந்தமிழில் வெளியாவதை நான் பார்த்தேனா என்றும், என் அபிப்பிராயம் என்னவென்றும், தாங்கள் என்னைக் கேட்டபோது,

அது மிகவும் நன்ருயிருக்கிறது; ஆட்சேபிக்கக் கூடியவைகளெல்லாவற்றையும் எதிர்பார்த்து அவைகளெல்லாவற்றுக்கும் தக்க சமாதானங்கள் கூறியிருக்கின்றீர்கள்; ஆயினும், என் மனத்தெழுந்த சில சந்தேகங்கள் நிவர்த்திசெய்யப்படவில்லையென்று நான் சொன்னதும், முழுதும்படித்தபின்பு நீங்காத சந்தேகமிருந்து தெரிவித்தால், விடையளிப்பதாகத் தாங்கள் கூறினதும், தங்களுக்கு ஞாபகத்திலிருக்கும்.

தங்கள் வியாசத்தை முதன் முறை படித்துக்கொண்டு போனபோது தோன்றிய ஆட்சேபங்களைக் குறித்துக்கொண்டே போனேன். அவற்றுட் பொருட்படுத்தற்குரியனவல்லாத சில ஆட்சேபங்கள் கிடக்க, கீழே கூறுவதொன்ருழிய, முக்கியமானவை முழுதும் அவற்றுக்குப் பின் வரும்பகுதிகளில் திருப்தியாக நிவாரணஞ்செய்யப்பட்டிருக்கக்கண்டு களிப்புற்றேன். அவ் வியாசம், எடுத்துக்கொண்ட விசயம் அரியதாயும் சிக்கலாயும் சாதாரணக்கொள்கைக் கெதிரிடையாயு மிருந்தாலும் அதைத் சிக்கெடுத்து முறைப்படுத்தி எல்லாரும் ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு எளிதாகவும் தெளிவாகவும் இனிதாகவும் தருக்கமுறைபிறழாமற் பலவகை ஆதாரங்களுடன் வனப்புக்கள் மலியக் கவுரவமான நடையில் எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. அதன் முடிபை ஒப்புக்கொள்ளாதாரும் அதன் முறையை ஒப்புக்கொள்வாரென்பதிற் சந்தேகமில்லை. எதிரிகளின் ஆட்சேபங்கள் யாதொன்றும் இடைநுழைய இடங்கொடாத அந்த முறை, பாரத கதையில், அருச்சுனன் அக்கினிதேவனுக்குக் காண்டவ வனத்தை உண்ணுதற்கு உதவியபோது, அவ் அக்கினியை அழிக்க இந்திரனேவிய மேகங்கள் பொழிந்த மழைத்தாரையொன்றும் உள்ளே நுழையாதபடி அவன் சரக்கூடம் அமைத்ததை ஞாபகமுறுத்துகின்றது. அதுவேயுமன்றி, அம்முறை, உலகப் பேரறிஞருள்ளே சிறந்தோருட் சிறந்த ஒருவராய் உயிர் நூற்புலவர்

தலைவரான டார்வின் செய்த அரிய பெரிய அனைத்தும் வியாபித்து விளக்கும் முடிவுகள் தவருய் முடிந்தொழிந்தாலும், அம் முடிவுகளைப்பெறுதற்கு அவர் செய்த வேலைத் திறம் அவருடைய உயர்வை என்றும் நிலை நிறுத்தப் போதிய தென்று ஓரறிஞர் உரைத்த உண்மையை நினைவுகூரச்செய் கின்றது.

இனி, மேலே குறித்த ஏக ஆட்சேபம் யாதெனில்; கைகேயி தசரதனைப் பரதனுக்கு நாடும் இராமனுக்குக் காடும் கொடுக்கும்படிகேட்குமுன், அவளைத் தெய்வக்கற்பினளென்று சிறப்பித்த கம்பர், பின்பு எங்கும் அவளை நல்லளென்றுகூருது விட்டமட்டோடமையாமல் "சுடுமயானத்திடைதன் துணை ஏகத் தோன்றல் துயர்க் கடலின் ஏக்கடுமையார் கானகத் துக் கருணை ஆர்கலியேகக் கழற்கால் மாயன் நெடுமையால் அன்றளந்த உலகெல்லாம் தன்மனத்தே நினைந்து செய்யும் கொடுமையால் அளந்தாளை யார் இவரென் றுரையென்னக் குரிசில் கூறும்" என்று கவிக்கூற்ருகக் கூறிய பாட்டில் அவளைத் திண்ணமாகத் தீயவளென்றுகருதும்படி செப்பு கின்ருரென்பது.

கைகேயி தோற்றத்தில் இரக்கமற்ற கொடியளாகவும் உண்மையில் தன்னலத்தியாகஞ்செய்து தன் நாயகனைச் சத்தி யந்தவறும் பழிபாவங்களுக் குள்ளாகாமற் பாதுகாத்த பரம பதிவிரதையாகவும் கொள்ளும்படி சில காரணநிமித்தம் கம்பர் கவிகளமைத்திருக்கின்ருரென்று தங்கள் வியாசத்தில் விவ கரித்து விவரித்திருப்பதற் கிணங்க, மேலே எடுத்துக்காட்டிய பாட்டில், கைகேயி, நிலையில்லாத பூதஉடம்பழிந்து அது காரணமாக நிலையான புகழுடம்பைத் தசரதன் அடையச்

செய்தானெனவும், தன்மகன் தன்னால் உற்ற துன்பத்தினால், அவனுடைய உத்தம குணங்கள் வெளிப்பட்டு விளங்கச் செய்தானெனவும், இராமனை வனத்துக்கனுப்பியதனால் அவன் பிரதாபம் பெருகச்செய்தானெனவும், மாவலியின் ஆட்சியிலிருந்த மண்ணையும் விண்ணையும் ஈரடியாற்கொண்டு மூன்றாம் அடிக்கிடமாக அம் மாவலியையாக்கிக்கொண்ட திருமாலின் நெடுமை, தோற்றத்தில் கொடுமையாயும் உண்மையில் தன், திருவடியை அடைந்த எல்லா முக்தர்களையும்போல அம்மாவலி அவனுக்குரியன யாவற்றையும் தியாகஞ் செய்தாலன்றியடைவொணாத அத்திருவடிக்கீழ் அவனை அவ்வாறு தியாகஞ் செய்யச் செய்து இருத்தின அருளாயும் இருப்பது போலத் திருமாலின் நெடுமையுட னுவமிக்கப்பெற்ற கைகேயியின் கொடுமையும் தோற்றத்திற் கொடுமையாயும் உண்மையில் அருளாயு மிருப்பதாமெனவும் கம்பர் உய்த்துணர வைத்திருக்கின்றாரென்று கொண்டால், மேற்கூறிய ஒற்றை ஆட்சேபமும் இற்ற ஆட்சேபமாய் ஒழிந்துவிடும்.

இங்ஙனம்,

12 - 5 - '26.

தங்கள் அன்புள்ள,

வெ. ப. சுப்பிரமணியன்,

முன்னுரை

'கைகேயியின் கலியாணகாலத்தில்' அவளுக்கு மணப் பரிசமாக அயோத்திநாடு தசரத மன்னனால் பிரதிக்ஞையுடன் கொடுக்கப்பட்டது. அதனால் அவள்வயிற்றிற் பிறந்த பரதனுக்கே அவ்வரசு உரியதாகும். அவனை வஞ்சித்து அவனுடைமையைக் காதல்மிகையால் இராமனதாக்க விழைந்து வேந்தன் விரகொடு விரைந்தான். தசரதன்றவறுணர்ந்து அவன் தெய்வக்கற்புடைத்தேவி தன்கணவன்பாற் கற்புமேம் படுகாதலால் அவன்புகழையும் சுற்கச்சூளறத்தையும் காக்கும் நோக்குடன் தன் புகழைப் பலிகொடுத்துத் தான் பெரும்பழி வெள்ளம் விரும்பிவீழ்ந்து நீந்தாநிற்க, வள்ளல்இராமன் அவளுக்கு உண்மைவள்ளம் உதவி அனைவருக்கும் அறத்தொடு நின்று முன்சுல்கவரலாறுகூறித் தாயினும் பேணித் தனை வளர்த்த சிற்றன்னையைக் கைதூக்கிக் கரையேற்றி அவளது நிறைகமழ்புகழினை நிறுவியுள்ளான்.' இதுவே இக்கட்டுரையின் சுருக்கமாகும்.

பொய்ந்நலம் பேசி மெய்த்தவறுகாணாப் பராமுக மூட பக்திகளை விடுத்து, நடுநிலையொருவாக் காதலொடு மதிப்புங் கடைப்பிடித்துப் பழந்தமிழ் நூல்களைப் படிக்கும் என்னியலறிந்த தமிழ்வாணர்சிலர்என்பால் அன்புபூண்டு அளவளாவுவது உண்டு. தூத்துக்குடியில் இன்னோர் சல்லாபத்திடை ஒரு நாள் இக்கட்டுரைக் கருத்துக்களை நான் வெளியிட நேர்ந்தது.

கேட்டபுலவர் உண்மைகாணும் ஒருநோக்குடையராய் வழக்கம்போற் பின்னும் சின்னாள் என்னொடு நேசவாதப் போர் தொடங்கி, என் கருத்துக்களைத் தம் நூலொடுபிறங்கும் நுண்ணிய மதித்துலையில் நிறுக்கலாயினர். அன்பர் தடை வினாக்களுக்கு விடைதரு முயற்சி என் ஆராய்ச்சிக்கு விளக்கமும் அன்னவரெழுப்பிய ஆசங்கைகளுக்குச் சமாதானமும் தருவதாயிற்று. இவ்வாறு தெளிவுற்ற பின்னர் அந்நண்பர் என் ஆராய்ச்சிப் பொருளைப் பொதுவுடைமை யாக்கு நோக்கத்துடன், கி. பி. 1915-ஆம் ஆண்டில் நடந்த தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபைக்கூட்டமொன்றில் என்னை வற்புறுத்தி உபந்யசிக்கச் செய்தனர். பின்னர் அச்சபையங்கத்தினர்சிலர் திருநெல்வேலிப் பேட்டைச் சித்தாந்த சபையின் ஆண்டு விழாவில் என்னை அழைப்பித்து இது பற்றியே பேசச்செய்ததோடமையாமல், தஞ்சாவூர்க்கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாருக்கும் நானறியாமல் எழுதினர்போலும். முன் நானறியாத அச்சங்கத்தாரிடமிருந்து கி, பி. 1916-ஆம் வருடத்தில் தங்கள் சங்க வருடக் கொண்டாட்டத்துக்கு அவசியம் வரும்படிக்கும் வந்து இப்பொருள்பற்றிப் பேசும்படிக்கும் நேசநிருபமொன்று கிடைக்கப் பெற்றேன். கிடைத்த முதற்கடிதத்திலேயே தூத்துக்குடியில் நான் பேசிய பொருளும் அதன் தலைப்பெயரும் அப்படியே குறிக்கப்பட்டமை கொண்டு, அவ்வழைப்பும் தூத்துக்குடிச் சபையோர் தூண்டுதற்பயன் எனக்கண்டேன். சோழர் தலைநகரிற் சொற்பெருக்காற்றத்துணியாமல் அழைப்பருமைக்கு நன்றிகூறி மறுதலை விடையனுப்ப நினைத்தேன். அதுகண்டு என்பால் அன்புடைப் புலவர்சிலர் என் தடைநீக்கி ஆங்கு எனைப்போம்படி ஊக்கி நின்றனர். அதுவுமன்றிக் கரந்தைச் சங்கத்தாரும் எனக்கு அன்பலர் கூர்தமலர் பல தொடுத்துய்க்கலானார். அப்பெருந்தகையார் பேரன்பின் தளைகளைய ஆற்றேனாகி, அறிவுநூ

லாற்றலுடைப் புலவர்பலர் புதுநேசச்சல்லாபப் பெரும்பேறு அவாவலுற்று விழாவுக்குவருவதாக விடையிறுத்தேன். குறித்த நாளணுக நான் வழியுங்கொண்டேன்.

நான் போந்த நீராவித் தொடர்ப்பண்டி நள்ளிருளில் நான்மாடக்கூடலினை நணுகிற்று. ஆண்டு நான் இறங்கி மறுதொடரில் இடமின்றி மறுகுகையில், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பெருநாவலரும் செந்தமிழ் முதற் பத்திராசிரியரும் சேது சமத்தானத் தலைமைப் புலவருமான உயர்திரு. ரா. இராகவையங்காரவர்கள் கண்டு அருமையுடன் அழைத்துச்சென்று தம் அரசர்பக்கல் உய்த்து உதவினார்கள். இறைமையைப் போல் நிறைபுலமை நிருபரெனத் தமிழகத்தே தலைநின்ற திரு மன்னர் முகமலர்ந்து பெருந்தகையால் முகமனுடன் வரவேற்றுத் தங்குழுவி லெனைச் சேர்த்துத் தலையளியுஞ்செய்த செவ்வி என்றும் மறக்க கில்லேன். அவலம்நீங்கி அன்றிரவு வழிகழியப்புலர்பொழுதிற் றஞ்சையுற்றேன். வழியிடையே நாவலரால் எனையழைத்த சங்கக்கூட்டம் சேதுகாவலர் பாதுகாவலில் நடைபெறும் நற்செய்தியும், தமிழரசர் தம் சபைத்தலைமைமுன்னுரையில் என்பால் அன்புரைகள் ஏதோசில கூறப்போகும் குறிப்பும் உணர்த்தப்பெற்றேன். கூடல் நான்காஞ்சங்க விழாக்கூட்ட மொன்றில் நம்முள் வேற்றுமையுணர்ச்சி வித்தவந்த சில வித்தகருக்கு மாறுகூறி ஒற்றுமைநலத்தை வற்புறுத்தமுயன்ற என் ஒரு சிற்றுரைகேட்டதன்றிப் பிறிதெனை நன்கறியாப் பெருந்தமிழ்வேந்தர் பேரன்பால் என்னை ஒருபொருட் படுத்தித் தன் முன்னுரையிற் சுட்ட நினைத்த பெருங்கருணை என் தகவின்மையை நினைப்பூட்டி என்னைப் பெரிதும் வருத்திய துடன் அவ்வரசர்பிரான்குணப் பெருமையைவிளக்கி என்னை ஆட்கொண்டது. இவ்வுளக்கிடையுடைய நான் தஞ்சையுற்ற

தும், கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க நிரந்தரத் தலைவராய் அப்போதிருந்தவரும் தமிழுக்குநற்றொண்டியற்றிவருபவருமான திருவாளர் சீனிவாச பிள்ளையவர்கள் நட்புநிதி கதுவப்பெற்றேன். தேசநேசமும் தமிழ்த்தொண்டும் சமயச்சமரசப்பெருவாழ்வும் உடைய அப்பெரியாருடனுறை யின்பமும் தொடர்ந்துவளரும் அவரன்பூதியமும் எனக்கு உதவிய கரந்தைச்சங்கத்தாருக்கு என்றுங் கடப்படுவதல்லாற் பிறிது கைம்மாறு கருதகில்லேன்.

பிள்ளையவர்கள்மனையில் எனைக் காணவந்த அச் சங்கத்தார் சிலர்க்கு, என்னைக் கேளாமலே எனக்கு அவர்கள் குறித்துவைத்த உபந்யாசப்பொருள் அவையிற் சிலர்பலரை வெறுக்கச்செய்யலாமாகையால் அதை மாற்றிக் கம்பர் கவிக் கருவூலத்தில் யாவரும் நயப்புறும் வேறொருநிதிக்குவையைப் பொருளாகக்கொண்டு பேச எனக்கு இடம்தரும் அவசியத்தையும் நலத்தையும் எடுத்துச்சொன்னேன். சத்தியத்திற்கு உயிர் கொடுத்த உத்தமன் தசரதனெனவும், கொடுமையால் இறைமைபறித்து இராமனை இரக்கமின்றி வனஞ்செறித்த வன்கணள் கைகேயி எனவும் கருதுபவர்பலரிருக்கும் அவைக்களத்தில் அன்னவர் தம் அடிப்பட்ட அபிப்பிராயத்தை அலமரச்செய்யும் உபந்யாசம் நிகழ்வது அநுசிதமெனக் கூறி மன்றாடினேன். பிள்ளையவர்களும் என் வேண்டுகோளை ஆதரித்துப் பரிந்துபலபேசினார்கள்; எனினும் சங்கத்தார் சிறிதும்செவிகொடாது குறித்த பொருளே பேசப்பட வேண்டுமென்று ஒருதலையாகப் பணிந்துநின்றனர். அவராணைப்படி 991-ஆம் ஆண்டு நள வருடம் ஆவணி மாதம் 4-ஆம் தேதி (19--8--1916) மாலை கருந்திட்டைக்குடியிற் சேதுமன்னர் தலைமையின்கீழ் உபயவேதாந்த வைணவ வித்தகரும் மகாபண்டிதருமான உயர்திரு. ரா. இராகவை

யங்காரவர்கள் பாகவத சிரோமணி திரு. கோபால சாமிரகுநாதராசாரியாரவர்கள் முதலியோருள்ளிட்ட பண்டிதர்பலரும் திருவாளர்களான சீனிவாசபிள்ளையவர்கள், வாண்டையார் முதலிய பிரமுகரும் அழகுசெய்த மகாசபையில் தசரதன் வாய்மையும் கைகேயி கொடுமையும் என்ற தலைப்பெயருடன் இப்பொருள்பற்றி ஒருமணி நேரத்தளவில் ஒருவாறு பேசிமுடித்தேன். இடையெழுந்த இரண்டொரு வினாக்களுக்கு விடையிறுக்கநேர்ந்ததன்றி முடிவில் என் உபந்யாசம் சபையில் யாருக்கும் எவ்வித வெறுப்பும் விளைத்திலாமையொடு பலரால் பாராட்டிப்பேசவும் பெற்றது.

அந்தப்பிரசங்கத்தைக் கேட்ட பண்டிதர்மூலம் என் உபந்யாச விசயத்தை அறிந்த கும்பகோணம் குருபரம்பரை காமகோடி பீடாதிபதியவர்கள் அதை ஆமோதித்ததாகச் சில அந்தணநண்பர்கள் அப்போது என்னிடம் சொன்னதுண்டு. ஆனால் புதிய இந்தியா (New India) என்னும் பெரிய ஆங்கிலப்பத்திரிக்கையில் என் பிரசங்கத்தை நேரிற்கேளாதவரும் ஆங்கிலத்தோடு ஆரியமும் வல்லவருமான பெரியார் ஒருவரால் 1916இல் வெளியிடப்பட்ட மறுப்புக்கு நான்அனுப்பிய சமாதான வியாசத்தை அப்பத்திரிக்கையதிபர் பிரசுரிக்க மறுத்தமையால் என் சமாதானத்தைச் "சென்னைக்கொடி" (The Madras Standard) என்னும் ஆங்கிலப்பத்திரிக்கையில் அதேவருடத்தில் வெளிப்படுத்தநேர்ந்தது. பிறகு அதனை யாரும் யாண்டும் எவ்விதமும் மறுக்கக்காணேன்.

சமீபத்தில் என் மருகர் கிருட்டிணசாமிப்பிள்ளை (B. A., Hons.) என் இளையமகன் இலக்குமிரதன்

(B. A., Hons.) ஆகிய இருவரும் இவ்விடயத்தை விரித்தெழுதி வெளியிடுமாறு என்னை வற்புறுத்துவாராயினர். அவர் நேசப்பணி மறுக்கொணுது இவ்வியாசத்தினை எழுதினேன். அருகிருந்து என்னைத்தூண்டி எழுதச்செய்ததோடமையாது அரியபல குறிப்புக்களும் எடுத்துக்கொடுத்து மிகவூக்கி நான் எழுதிய அனைத்தையும் தாமே படித்துச் சுத்தப்பிரதி எழுதியனுப்பிய என் மருகருக்கும், இராமனை அவன்சிற்றவ்வை வனமகற்றவிரும்ப அரச நீதிமுறையோடு அறத்துறையும் தூண்டும் அவசியத்தை வலியுறுத்தும்படி என்னை வற்புறுத்திய என் இளையமகனுக்கும் கடப்பாடுடையேன்.

இக்கட்டுரையைப்படித்து மதிப்புரையுதவிய பெரியார்க்கும் என் நன்றி யுரித்தாகும்.

சங்க மருவித் தழையத் தமிழ்தழுவி
எங்கும் புலவர் இனிதிசைக்கத் - தங்கும்
இரவி மருமான் இராசரா சேசற்
குரிமையிது செய்தேன் உவந்து.

ச. சோ. பாரதி.

தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்

பகுதி — க : முன்னுரை.

ஒழிவுநேரத்தைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் படிப்பதிலும், அவைபற்றிச் சிந்திப்பதிலும் செலவிடுவதில் மிக விருப்ப முடையேன். சில ஆண்டுகளுக்குமுன் ஒருநாள் இராமாயண கதைப்பாத்திரங்களின் இயல்பு நெறி ஒழுக்கங்களைச் சிந்திக் கையிற் சிறிது சந்தேகம் எழலாயிற்று. அது,* இராமனுக்கும் பரதனுக்குஞ் சிறுபருவமுதலே யேற்றக்குறைவற்று ஒத்த மரியாதைகள் காட்டப்பட்டதான இடங்களைக் குறித் தெழுந் தது. மன்னர்மக்களுள், பட்டத்திற்குரிய மூத்தபுத்திரனுக்கு விசேட மரியாதையும், மற்றச் சோதரருக்குச் சமநலங்களு மேற்படுவதே முறையுமியல்பு மாகும், இவ்வாறன்றி, இரு வருக்குமேற்பட்ட பிராதாக்களுள், இருவருக்குச் சமமதிப்பும், மற்றையரனைவருக்கும் அவ்விருவருக்குக் குறையச் சமமரியா தைகளும் அமைவதற்கு வேறு தக்க காரணம் வேண்டும்.

கௌரவர் நூற்றுவருள், சுயோதனனுக்கே தனிமுதற் பதவி யும் தம்பியர் பணிவு மேற்படுவதும், பாண்டவருள், தருமனையே தம்பியர் நால்வருமொக்கத் தாழ்தலுந் தகவுடைத்தாம். தசரதன் மக்களுள் மட்டும், இராமனுக்குப் போலவே பரதனுக்கு மிராசமரியாதைக ளேற்பட்டதோ டமையாது, மாற்றன்னைமக்களுள்ளும் இராமனுக்கும் பரதனுக் குந் தனித்தனியே ஒவ்வொருவர் பணித்துணைவராக யேவ லேற்றிருக்க நியாயமென்னை? தக்க நியாயமின்றி நிகழொணு விக்காரியத்துக்குக் காரண மாராயவேண்டுமென் றெண்ணி னேன். உடனே கம்பராமாயணத்தைச் சிறிதாழத் துருவிப் படிக்கலானேன். என் ஆராய்ச்சியிற் கிடைத்தவற்றைச் சொல்லத்துணிகின்றேன். நான்கண்டதே துணிந்த முடிபென் னுங் கொள்கையுடையனில்லை. எனக்குத் தோன்றியதை வெளிப்படுத்துவதன்மூலம், என்னிற் றகவு மிகவுடைப் புலவர் தம்பேராராய்ச்சியின் நன்முடிபுகளை வெளிப்படுத்தித் தமிழுலகுக் குபகரிப்பதோடு, கற்றூர் பலரையு மாழச் சிந்திக் கத் தூண்டுவதே என் முக்கியநோக்கம். இந்நோக்கமே இத் தகைய ஆராய்ச்சிகளிலென்னை யூக்குவதோடு, எனக்குத் தோற்றியதை வெளிப்படுத்தவும் தூண்டுவதாகும்.

கம்பராமாயணத்தை நான் படித்துவருங்கால், 'மந்தரைசூழ்ச்சி', 'கிளைகண்டுநீங்குபடல' ங்களிற் சில கவிகள் என்மனதை வலித்திழுத்து நிறுத்தி, நிறுத்தநிதான வாராய்ச்சியிற் புகுத்தின. அக்கவிகளுக்கு நான் முன்கொண் டதும் கேட்டதுமான, பொருள் பொருந்தாமையால், துருவிச் சிந்திக்கச் சில புதைபொருளுண்மை தோன்றுவதாயிற்று. ஐயமகற்ற விரும்பி முதனூலாம் வான்மீகம், பண்டிதர் பிரம்மசீ அநந்தாசாரியர் தமிழ்மொழிபெயர்ப்புடன் வெளி வந்ததை வாங்கி ஒத்துநோக்கினேன். அதன் பயனாய்க் கம்பர் கவிக்கருத்து தெளிவும் வலிமையு மடைவதாயிற்று.

சாதாரணமாகக் கைகேயி அறக்கொடியாளென்றும், தன் கணவனிடங் காதற் கிழமையும் இராமனிடத் திரக்கமுமில்லாத வன்னெஞ் சுடையாளென்றும், நாமெண்ணுகிறேம். இவ்வெண்ணமேறி, நம் மபிப்பிராயங்களை நாமுணராமலே பேதிப்பதால், கைகேயியைப்பற்றிய கதையனைத்து மியல் நிறமாறித் தோன்றுவதாகும். வான்மீகரும், கம்பரும் ஒப்புயர்வற்ற கற்பரசியாக் காட்டவும், அப்பெரும்புலவர் கதையமைப்பும், கவிக்கருத்து மோராது நாம் அவளைப் பழித்து நிந்திக்கின்றேம். இராகவனுக்குரிய அயோத்தியரசைப் பறித்துத் தன்மகன் பரதன்பாற் சேர்த்து, இராமனைத் தனிக் கொடுமைநசையால் வனம் புகுத்தித் தன் காதலன் மரணத்துக்குமே காரணமாய், அருளேயுமன்றிக் கற்புங் குன்றிய காதகியா நாங் கருதுங் கைகேயியைத் ''தெய்வக்கற்பினுள்'' எனக் கம்பர் பன்முறை வாயார வாழ்த்தக் காண்பாம். உண்மையிலரசு பரதனதாயின்; அவனையூரகற்றியவனில்லாத போதவனன்புடைச் சுற்ற மறியாம லவன்முடியை, உரிமையற்ற விராமனுக்குத் தசரதன் சூட்டச் சூழ்ச்சிசெய்ததையறிந்த கைகேயி, காதனிறை கற்புமுறையாற் கணவன் சொல்லறமிறவாதோம்பி யவன்பழியைத் தனதாக்கிக் கொண்டிருப்பின்; நிந்திக்கும் நாம் அவளைத் தூயகற்பின் துறைபோய நங்கையா வந்திப்பதே யமைவுடையறமாமன்றே? நாம் சொல்வழக்கிற் கேட்டுவைத்த கதை, பரதனுக்காகக் கைகேயி இராமனுக்குரிய அரசை வஞ்சச்சூச்சியால் வலிந்து வாங்கினதாக்கொள்ளவும், வடமொழிப் பொய்யில்புலவனும், என்றுமுள தென்தமிழ்க் கம்பனும் பரதனரசைச் தசரதனிராமன்சார்பாக வஞ்சித்துப் பறிக்க முயன்றதாகக் கூறுவரேல் நம்மதிசய மெனைத்தாகுமெனச் சிந்தியுங்கள். நாமதிசயிக்கத்தக்க விதுவே உண்மையென்பதைக் கம்பர் வான்மீகர் கவிகளா லிங்குக்காட்ட முயல்வேன்.

பகுதி — உ: கம்பர்கவிக்கருத்து.

''இராமன் கோமுடி சூடுவன் நாளை'' என்று மந்தரை வாய்க் கேட்டதும், ''தூயவள்'', கைகேயி, இராமன்பாலுள்ள தன் ''பேரன்பெனு மளக்கர் ஆர்த்தெழ'', உள்ள நிகழ்ச்சி யொளியாது காட்டுந்தன் ''தேய்விலாமுகமதி விளங்கித் தேசுற, மிக உவகைபோய்ச் சுடர்க்கெலா நாயகமனையதோர் மாலை''யை மந்தரைக் கவளுரைத்த நன்மாற்றத்திற்கு வெகுமதியா ''நல்கினள்''. இராமன்பாற் காழ்த்த பகையா லிதை வெறுத்து, அரசி தந்த பொன்மாலையை நிலங்குழிய வெறிந்து வெகுண்டகூனி இராமனையு மவன்பா லன்புடைமைக்காகக் கைகேயியையும் பலவாறு சுடும் பழிசொல்லிப் பரிவாற் பரதனுக்குப் பட்டங் கேட்கும்படி ''வாய்கயப்புற'' வழங்கிய வெஞ்சொற் கேட்ட கைகேயி பொருதாளாய்,

'' எனக்கு நல்லையுமல்லை, நீ என்மகன் பரதன்
தனக்கு நல்லையுமல்லை, தருமமே நோக்கில்
உனக்கு நல்லையுமல்லை........................
........................மதியிலா மனத்தோய்;''

'உன்புலைச் சிந்தையா லென்சொனாய்? தீயோய்?; நீதியல் லவு நெறிமுறை யல்லவு நினைந்தாய்'; 'நின் புன்பொறி நாவைச் சேதியா (துன் முதுமையாலி)து பொறுத்தனன்'; ....அறிவிலி அடங்குதி;........, என் எதிர் நின்று போதி; எனத்தன் மனத்தே மூண்டெழுங் கதங்கனற்றத் தண்ணளி பொழியுந் தன் ''கண்கள் சிவப்புற,'' நோக்கிக் கடிந்து கூறினள். இதற்கு மஞ்சி யகன்றிலா மந்தரை, அரசி யடிமிசை வீழ்ந்து, பரதன்பாற் பரிவும் இராமன்மேல் வெறுப்பு மூட்டி அரசியலாக்கத்தைப் பரதனெய்தச்செய்ய முயலுமாறு தன்னரசிக்குப் பல்வேறு நியாயங்களைப் பலபடப் பன்னி

மன்றுடவு மறுத்த வுறுதி மன மங்கையர்க்கரசி, தசரதன் 'தேவி, தூயசிந்தையும்.........தீய மந்தரை ஓருரைசெப்பலும் திரிந்தது,' என்பர் கம்பர். அறநெறிபிறழா துண்மையி லுறுதியா நிலேத்த தெய்வக்கற்பினுள் தூய சிந்தையைத் திரித்த ஊழுரைபொதிந்த கவிக் கருத்தை யீண்டுச் சிறிது நுருவியாராய்வோம்.

''கெடுத்தொ ழிந்தனே யுனக்கரும் புதல்வனே; கிளர்நீ
ருடுத்த பாரக முடையவ னொருமகற் கெனவே
கொடுத்த பேரர சவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்,
அடுத்த தம்பிக்கு மாம்;பிறர்க் காகுமோ? வென்றுள்'';

என்ப திக்கவியாகும். ''ஒப்பற்ற மகனுய இராமனுக்கென்றே அயோத்தி நாடுடைய தசரத மன்னன் கொடுக்கவிருக்கும் இறைமையாக்கம். அதைப் பெறுமிராமனுக்கும், அ வ ன் வழிப் பிறக்கு மிறைமக்களுக்கும், இராமனேயடுத்து நிற்குந் தம்பி இலக்குவனுக்கு முதவுமல்லால், பரதன் முதலாய பிறர்க் குதவுவதில்லே. இராமன் முடிசூடப் போவதாகக் கேட்டு மதைச் தடுக்கமுயலாது மகிழ்ந்திருக்கும் நீ, உன் கையறவால் உன்னருமைப் புதல்வனுய பரதனேக்கெடுத்து விடுவை,'' என்ற நேர் பொருளும், அதன் சுட்டெச்சமாகப் ''பரதனுக்குக் கேடுருமற் காத்து வாழ்வளிக்க விரும்புவை யேல், நான் சொல்லியவண்ண மவனுக்கே முடிசூட்டுவிக்க முயலுவை,'' என்ற தோற்றுவாய்த் தேற்றப் பொருளுமே இச்செய்யுளுக்குச் சாதாரணமாகக் கொள்ளக் கேட்கின்றோம். இப்பொருள் ''தூய்மொழி மடமான்'' அறங்காழ்த்த நல்லி யல்புக்கும், கூனி - கைகேயி சம்வாத வமைப்புமுறைக்கும், கம்பர் செம்பொருட்டுறைக்கும், முன்பின் கவிகட்கும் முரணு வதோடு, கைகேயியின் தெய்வக் கற்புக்கும் பொருந்தா தாகும். இராமன் முடிசூடில், பரதன் அவந்தனுய், இறவாப்

பிணம்போற் றிருநீக்கப்பெற் றலக்கணுறுவான்; இராமனர செய்த இளையவனும் கோசலையுந் திருவெய்துவர்; பரதனு மவன்தாயும் தஞ்சமற்ற பஞ்சையராய்த் தயங்குதல் சரதம். இராமன் வாழ்வு பரதன் தாழ்வேயாமாதலின் அது தடுக்கற் பாற்று என முன் பன்முறையுங் கூனி பன்னியதைச் செவி கொடாது வெறுத்த பெருந்தேவியின் சலியாத தூயசிந்தை, அதையே மீட்டுங் கேட்டுத் திரிந்த தென்பது பொருந்துவ தாமா?

அன்றியும் கைகேயியினியல்பும், மனப்பண்பும், அறிந்து அவற்றிற்குப் பொருந்தக் கவிப்பொருள் காண்பதே முறை யாம். அன்பளவிற் றசரதன் மக்கள் நால்வர்க்கும் வேற் றுமைகாணுதா ளிவள்; இராமனிடத் திணையற்ற அன்பும், கணவன்பாற் கரைகடந்த கற்புடைக்காதலுமுடைய சுசீலை: ஆகவே, இவள் இராமனுடைமையைப் பறித்துப் பரதனுக் குரிமையாக்கித்தரவிரும்புந் தரத்தளாவளோ! தசரதன் இராமனுக்குத் தரவிரும்பு மிளவரசைத் தடுக்க எண்ணி வந்த கூனி, "கடைக்கண் ணளி பொழியப் பொங்கணைமேற் (றூங்கிக்) கிடந்தாளைச் செம்பொற்சீரடி தீண்டித்" துயிலெ ழுப்பி, 'உன்னைப் "பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும், (அதற்கு) உணங்குவாயல்லை: (வரும் பெருங்கேடுணராது) உறங்குவாய்",' என்றுறைக்கத் தன்னரசிக்குரைத்தபோது, கைகேயி சொல்லும்பதிலால் அவளுண்மைக் குணமும் மனப் பான்மையும் துளக்கமற விளக்கமாகும். கொடுமனக் கூனி வந்து முதலிற்கண்ட கைகேயியின் உறக்கநிலை யொன்றே, அவள் மாசுறுமனத்துறக்குஞ் சொல்லும். சிசுக்களெல்லாம் தூக்கத்தில் அழுக்கற்ற தம் அகமலர்ச்சி விளக்கி விகசிக்கு முகமுடைய: பாவம்பழகுபருவமுற்றபின்னரே, மனிதர் அவசத்துயினிலையில், தத்தம் முகத்தியல்பால், தாம் நனவு நிலையில் மறைத்துள தம் மனப்பாங் குணர்த்துவராவர்.

உள்ளத் தோயாதூறு மருளுடைய கைகேயி நனவுநிலையிற் பல்லார்மாட்டும் ஒல்லும்வாயெல்லாம் இறைத்தூட்டுந் தண்ணளி, அவள் துயிலுங்காற் செலவின்றி நெஞ்சநிறைந்து, ததும்பி இருவிழிப் புறமடைக்கடை வழியுஞ் செவ்வியைக் கம்பர், '' பாற்கடற் படுதிரைப்பவளவல்லியே-போற்கடைக் கண்ணளி பொழியப் பொங்கணை மேற்கிடந்தாள் தனை, விரைவினெய்தினள் '' கூனி, என் றினிது விளக்கியுள்ளார். இவ்வாறு தொடர்புபற்றி முளைத்தெழு மன்பு, நல்லியல்பால் நாளும் விளைந்து முதிர்ந்து, தொடர்பின்றி யாண்டுங் கனிந்து சுரக்கு மருளாகி யூற்றெடுத் தொழுகுமுள்ளமுடைய கைகேயி, தன்னிற் றொடர் பற்ற யார்மாட்டுமே ஆர்வமுடையளாவள்: எனில், தன் காதற்கிழவனிடமும், அவனுக்குக் கண்ணினும், உண்ணோராவியினு' மினிய புதல்வனிடமுமா அவளுக்கு, அன்பு குன்றி, வன்கண்மை வளர்வதாகும்? இராமன் முடிசூடுதலைச்சுட்டிய '' வெவ்விடமனைய '' மந்தரை தேவியைப் '' பேரிடர் பிணிக்க நண்ணுவ '' தாய்ப் பேசியபோது, '' தெவ்வடு சிலைக்கை என் சிறுவர் செவ்வியர் அவ்வவர் துறைதொறு மறந்திறம்பலர், (ஆதலின்) எவ்விடர் எனக்கு வந்தடுப்பது?'' என்று கைகேயி உறுமுகின்றுள். தன் னொருமகவைத் தனித்து நினைக்கிலள்; மாற்றார் மக்களென்பதை யறவே மறந்தவள்; அன்பால் நால்வருந் தன் திருமக்களாத் தழுமுயுவக்கு மிவள் மனப்பெருமை யிதனுற்கூறியமையாமற் கம்ப ரின்னுங் கூறுவ தறிவாம்.

'' பராவரும் புதல்வரைப் பயக்க, (அப் பெற்றியால்) யாவரும் உராவருந் துயரை விட்டுறுதி காண்பரால்'':- என்ப துண்மையாமேல், '' விரா வரும் புவிக்கெலாம் வேத மேயென இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ? என்று'' கைகேயி முழங்குகின்ருள். ''துறைதொறும் அறந் திறம்பா என் சிறுவர் (நால்வருஞ்) செவ்வியர்'' எனச்

சொல்லிக் கூனியின் உற்பாதமொழி கடிந்ததோடமையாமல், பின்னும், அறமனைத்துக்கு மச்சாணிபோல்வான், இராமன் நால்வரினுஞ் சிறப்புடையான்; அவனைப் பெற்ற எனக் கேது குறை?,' என் றிருமாந்துபேசி மகிழ்வாள். இதனு லிவட் கிராமன்பாலுள்ள இணையற்ற பேரன்பு விசத மாகின்றது. ஈன்ற பரதனிலுஞ் சான்றேனுகவும், தானே பெற்றுடைய பெருமகனுகவுமே யிராமனைப் பரிந்து பாராட்டு கின்ற கைகேயி, அம்மகன் "கோமுடிசூடுவன் நாளை," எனக் கூனிவாயிற் கேட்டதும், எல்லையற்ற வின்பமெய்துவ தியல்பாகும், இம்மகிழ்ச்சியினியல்புகூறியமைவ திராமனிடத் திவ ளன்பின்பெருக்குணர்த்தப் போதாதெனக் கண்ட கம்பர் இவள் கற்புங் காதலுங் கழிசிறந்தவென்பதை வெளிப்படுத்த விரும்பிச் சொல்லிய கவிநய மீண்டுக் கருதத்தக்கது.

"மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்,
ஆற்றல்சால் கோசலை யறிவு மொத்ததால்:
வேற்றுமை யுற்றிலள், வீரன் தாதைபுக்
கேற்றவ ளிருதயத் திருக்க வேகொலாம்,"

என்ப திண்டைக் கவிக்கூற்று. எனவே, இதன் பொருள் கம்பருக் குகந்த கருத்தால் பெறுவாம். கம்பர்மனக்கடற் பிறந் தொளிருங் கவிமுத்துப் பொதியிற் காழ்த்து நீர்சிறந்த தலை வரிசையான சிலவற்று ளொன்று மிக் கவியழகைக் கவனிப் போம். துதிநிந்தைச்சொற்களா லிராமனைத் தூறி, 'அவன் நாளை முடிசூடப்போகிறன்,' என்று கூனி சொல்லவந்தாள், பாறையிற் சிதறுறுந் திவலையெனக் கூனி பழிமொழி புகாத செவியால் இராமன் முடிசூடுநலங்குறிக்குஞ் செய்தியை ஆர்வ மொடுமடுத்து உளம் பூரிக்குங் கைகேயின் நிறைமன நிலைக் கேற்ற உவமை பிறிதுகாணுக்கம்பர், அப்பெருமகனடை யப் போகுந் திருவினை அவனை யீன்ற கோசலை யுணர்ந்

தெய்திய அறிவின்பத்தை ஒரு புடையுவமையாகக் காட்ட விடையேற்பாராவர். கைகேயி யனுபவித்த இன்பத் தியல்பு ஒன்று, அளவு ஒன்று; இவையிரண்டையு முணர்த்தவல்ல அமைவுடைய தோருவமையில்லை யெனத் தெளிந்த கம்பர், ஒப்புயர்வற்ற அவளின்ப வியல்பை உவமியாதுவிட்டு, அளவுக்குமட்டும் ஏகதேச ஒப்பாக, இராமனபிடேகத்தில் கோசலையறிவாற்றுய்த்த இன்பத் தொல்லையைக் காட்டுவ தாஞர்.

பொதுவாக, உணர்வுக் கிடம் உள்ளமும், ஓர்ப்பு சிந்தனைகளுக்கிடம் அறிவுமாம் என்பது யாவரு மறிவதேயாம். இன்பம் உணர்ச்சி வகையாகலான், அதை யனுபவிக்குமிடம் உள்ளமேயாகும். அன்பு இன்ப நுகர்ச்சிகளை நெஞ்சாலும், அரிய ஆராய்ச்சி ஆழ்ந்தசூழ்ச்சி நலங்களை யறிவாலும், அனு பவிப்ப தியல்பாகவே, ஈண் டிராமன்பெரு வாழ்வுகேட்டதில் உளத்தின்பம் கைகேயிக்குமட்டுமே நிறைந்துவழிய, கோசலை தன்னறிவளவில் மகிழ்ந்ததாகக் குறிப்பாலுணர்த்தி, அவளறி வின்பமுங் கைகேயி உளத்தின்பமும் இயல்பா லொவ்வா வேனும், அளவுமட்டி லொருவாறு ஒத்ததென்றூர் கம்பர். ''தன் மகனலங்கேட்டு ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தாயின்பத்துக்கு, அம்மகனலம் பேணும் பிறிதெவரின்பமும் இணையாவதில்லை; அப்படியிருக்க, மகன்வாழ்வில், பெற்றவள் உற்ற அளவே, மாற்றன்னையும் பெரிதுவப்பவ், என்பதே இயற்கையாகாது. அதற்குமேல், அளவா லொருபடி ஒத்தா லும், பெட்புநலப் பேரியல்பில், கோசலை யறிவாலனுபவித்த தினு மியல் சிறந்தவின்பம் கைகேயி உள்ளத்தா லனுபவித்தா ளெனவுஞ் சுட்டி வைத்தது, முழுதும் அசம்பாவிதமன்ரோ?'' என் றெவருங் கேட்ப தியல்பாகும். இவ்வியல் வினவுக்குத் தக்க நியாயத்துடன் விடையிறுக்குங் கடனறிந்த கம்பர், மேற் கவியின் முதலிரண்டடியில் ''இராமன் முடிசூடு 'மாற்றம்'

கேட்டதும், கோசலை அறிவாலனுபவித்த இன்பத்தளவே கைகேயி உளத்தாற் களித்துத் திளைத்தாள் '' என்று கூறி, அதற்குப் பின்னிரண்டடியாற் போதிய நியாயமுங் கூறிப் போந்தார்,

'இராமனைப் பயந்த'வள் கைகேயியாமேல், இராமன் பெருவாழ்வடைவதில் அவளே உளமுவப்ப தியல்பாமன்றே. தான் வயிறுளைந் தீன்ற பரதனைப்போலவே, இராமனையும் தானே பயந்தமகனுக்கொள்ளு முள மாண்புடையவள் கைகேயி என்பதை, முன் '' இராமனைப்பயந்தஎற்கிட ருண்டோ?'', என்றவ ளிறுமாந் துவந்த விம்மிதங் கூறு முகத்தாற் கம்பர் நிறுவியுள்ளார். பரதனுக்கு மிராமனுக்கும் அன்னை அன்பில் இவள் 'வேற்றுமை யுற்றிலள்,' இருவரு மொருங்கே தன் '' சிறுவ '' ராகவே கருது மனக்கோளு டையவளாகலின். பரதனுக்குப் பட்டம்வருவதி லிவ ளெய்து முவகை, ஈன்றதாயின் இயலுளத்தின்பமாவதுபோலவே, தான் பயந்த மைந்தனுக் கருது மிராமனலத்தினும் இவள் உள்ள மள்ளுமின்பவெள்ளத்திற் றிளைப்பதாயினள். பெருத இராமனைத் தான்பெற்றவளாகவே கருதுவதற்கும், பெற்ற தநயனுக்கும், தான் பெரு மகனுக்குங் கைகேயி வேற்றுமை காணுமைக்கும், காரண மென்னையெனின், அவளன்பு தன் தொடர்புடையதில்லாமையேயாம். சாதாரணமாய் மனித ரன்பு தன்னிற் பிறந்து, தன் தொடர்புடையார்பாற் படர்வ தியல்பு. கைகேயியன்பு மவ்வகைத்தாயின், அவள் தன் தொடர்பதிகமுடைய பரதனை, அத்தொடர்புகுறைந்த இராமனினு மதிகங் காதலிப்பதே முறையாகவேண்டும். இவ்வாறன்றி அவள் இவ்விருவர்மேற் செலுத்துங்காதல், அவள் தொடர்பு பற்ருது, பிறிதொருசார்புடைத்தாமேல், அச் சார்பின் பொதுமையா லவளன் பிவ்விருவரிடையுஞ் சம நிலையடைதல் கூடும்.

தமிழ்வழக்கில், 'தெய்வம் தொழாது, கொழுநற் றொழுதெழுதலே' கற்பிலக்கணம். "கணவனிருக்கப் பிறிது 'கடவுட் பேணல் கடனு'க் கருதுங் காரிகையார், 'பிறர் நெஞ்சு சுடூஉம் பெற்றி'ய தாய தலைநின்ற 'நிறையுடைப் பெண்டிர்'' ஆகார்'' :-- என்பதே 'பொய்யில்பொருளுரை' யாகக்கொள்வர், பண்டைத் தமிழ்வாணர். இக் கொள்கைக் குச் சிறதேனும் வழுவும் வான்மீகவரலாறுகளை ஆங்காங்கே திருத்தித் தமிழ்த் துறையி னிறை குறையாது நிறுத்துங் குறிப்புடையராய், வாலிக்குப் பின் தாரைவாழ்க்கையை மாற்றிச் செப்பனிட்டமைத்த கம்பர், ஈண்டுக்கைகேயி கற்பழகு காட்டத்தரும் இக்கவிக்கருத் தூன்றிச் சிந்திக்கத் தக்கது. பின் பரதனுக்குப் பட்டமெனக் கேட்ட கோசலை மனநிலை கூறுங் கம்பர், அவள் 'நால்வர்க்கும், மறுவிலன்பினில் வேற்றுமை மாற்றினாள்,' என்பார்; ஈண்டு இராமன் முடி சூடுமெனு 'மாற்றங்' கேட்ட கைகேயி தன்தநயனிராமன் பால் 'வேற்றுமை யுற்றிலள்'; அதனாலவன் வாழ்வில் உளமுவந்தாள்; என்று கூறிவைத்தார். 'ஆற்றல் சால் கோசலை' யறிவால் மக்கள்பா லன்பில் வேற்றுமை மாற்றி மாண்படை வாள்; கைகேயி வேற்றுமை யறவே யுற்றிலாமை யாற் 'றெய்வக்கற்பின' ளாவள்; என்று கம்பர் விதந்து கூறியுள்ளார்.

மக்கள் நால்வர்க்கும், தன் பெண்ணியல்பிற் பிறந்து மாசுபடுத்தும் 'அன்புவேற்றுமையை,' அறிவால் அற மோர்ந்து மாசிலாவாறு மாற்றவல்ல 'ஆற்றல்சால் கோசலை, போலாது, கைகேயி யுள்ளத்தன்பில் வேற்றுமையுணர்வே யுற்றிலாதாள். ஏனெனில், மக்கள்மேற் காதல் கைகேயிக்கு, தன் தொடர்பாலன்றி, தன் காதற்கிழவனாய தசரதன் காரண மாய்ப் பிறக்குமாதலின், அன்பிற்கிடனாய உள்ளமுழுதையு முன்னரே கைகேயி தன் காதலனுக்கு அர்ப்பணம்பண்ணி

விட்டவளாகையால், அவன்வழித்தன்றிப் பிறிதெத்தொடர்பு பற்றி யெழுமன்புக்கு மவள்நெஞ் சிடமில்லையாகும். பிள்ளை யாசையால் அணையாடையை மோந்து மகிழ்வது, முதுமொழி கொண்ட உண்மையன்றே? உள்ள முழுதையுந் தலைவனொருவனுக்கே தந்துவக்கும் தேவிநெஞ்சில் அவன் தொடர்புபற்றி வருவார்க்கன்றிப் பிறிதெவர்க்கும் நுழைபுலனில்லை. தலைவன் விருப்பாலன்றித் தன்னையே பேணப் பெற்றிய ளுள்ளத்தில், தன்சே யென்றொரு தொடர்பெழாது. பரதனைக் கைகேயி காதலிப்பதுண்மை. அதன் காரணம், தன்னைப் பற்றிய தொடர்புடைமையன்று: தசரதனுக்குத் தநயனாதல்பற்றியேயாம். அணையதொடர்பேகொண்டு, அத்தசரதன்மகனேயான இராமன்பாலு மவ ளன்பால் வேற்றுமையுறுமா றில்லையன்றே? பரதனிடத் தன்பு தன்மகனென்பதாலாயின், இராமனிடத்து அவளன்பு குறைவது முறையாம். அன்றி யவளன்புக்குத் தசரதனே தனிமுதற் காரணமாகில், இருவரும் அத்தசரதன்மக்களே யாதலின், அவரிடை யன்பில் அவள் வேற்றுமையுறினன்றே வியப்பாக வேண்டும்: உறுமையியல்பேயாமன்றே?

இவள் கற்பின்வழித்தாய காதற்செவ்வியை யினிது காட்டவந்த கம்பர், கைகேயி இராமனிடத்தே தான் பெருமகனாக வேற்றுமையுறுமைக்குக் காரணங் கூறுமுகத்தாற் சொல்லுவதிதுவே:-

> '' வேற்றுமை யுற்றிலள் வீரன் தாதைபுக்,
> கேற்றவள் இருதயத் திருக்கவே கொலாம்.''

வீரனாய இராமன் தாதை, முன் அவளிதயத்தில் விரும்பிப் புகுந்தார். அவளும் விரும்பி ஏற்றாள். இவ்வா றிருவரும் பரஸ்பரவிருப்பமுடையவராய், மனங்கலந்தாலும், பின் ஒரோவழிக் காதல்குறைபவரைப்போலாது, தசரதன் கைகேயி உள்ளத்துள் உவந்திருந்து இகவாது நிலைத்தான்: அவளும்

நெகிழவிட்டா திருகப்பற்றி யிருத்தி மகிழ்வாள். இவ்வா றவ ளுளமுழுதுங் கணவனுடைமையேயாகியதால், அவன் சார் பாக அவள் நெஞ்சிடம் பெறுவார்க்கன்றிப் பிறர் அதன்கட் புகுமாறில்லை. இராமனும் பரதனும் தசரதன் காதற்றநயரா கவே, இருவரு மவள்உள்ளத்தே ஒரேதன்மையராய் ஒத்திடம் பெறுவதானர். அதனு லவர்பா லன்பிற் கைகேயி வேற்றுமை யுற்றிலள்:- என் றேதமற வாதமுறைவகுத் திவள் கற்புடைக் காதலின் பெட்பும் திட்பமும் விளக்கினர் கம்பர். இத்தகைய மாசற்ற காத லிராமனிடத்தும், இடம் பிறிதெவர்க்குமிலா துளமுழுதுங் காதற்கிழவனுய கணவனிடத்துந் தந்துவைத்த பெற்றியளாய பீடுடைப் பெருநிறையும் பேரருளுமே பேணுங் கைகேயி, இராமனுடைமை பறித்துப் பரதனுக்குப் புதுவாழ் வளிக்க விரும்புவளென்பது பொருந்துவதெங்ஙனம்?

மேலும், தன் சூழ்ச்சிக் கிணங்கொணுத் தேவியைத் தன்கருத்துக் கிணக்கவேண்டி, அரசி மனமுங் குணமும் நன் கறிந்த மந்தரை படிப்படியே அவளுக்குச் சொல்லிப்போந்த நியாயங்களினியல்பு முறையுஞ் சிந்திப்பார்க்குக், கற்பரசி கைகேயியின் அறங்காழ்த்த மனத்திட்பமும், அருணிறைந்த நெஞ்சத்தழகும் விசதமாகும். இராமன்பாற் பகையாற் புகையும் வெகுளிகவர்ந்த மனக்கூனி, சிந்தியாமல் முதலில், மனைமாற்ருர் வீறுகூறச் சீறும் பெண்ணியல்புகருதித் தான் பேசிய தரசி செவியேருததுகண்டு, பின் அவள் சுபாவங்களை நினைந்து, முறையே பெண்டிர் தந்நலவிருப்பையும், மாற்ருர் பால் வெறுப்பையும், சுதன்பாலன்பையும், சுற்றத்தார் மீ தன்பையு மளந் தவ்வவற்றிற் கேற்பன சொல்லி யவையும் பயனிலவாகவே, '' ஒல்லும் வாயெல்லா மோவாத றவினை செல்லும் வாயெல்லாஞ் செய '' க் காமுறும் கைகேயி அறத் தாசையைச் சுட்டி, அதற்கிராமன் முடிசூட லிடையூருமெனக் கூறினள்; அப்பருப்பும் வேகாது போகவே, மேற்கவியின்படி

பரதன் அரசெய்தத் தேவியை ஒருப்படுத்துகிருள். எனவே, முன் கூனி சொல்லிழந்த பலவற்றினு மதிக மவள்மனதிற் பதிவதும், அவையிற்றின் வேருனது மாவதோர் புதுநியாய மிக்கவியாற் சுட்டப்பட்டிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், பொது வாய் ஒருவரை யிணக்கவிரும்பிப்பேசுங்கால், சொன்னதொன் றவர் மனங்கொளாவிடில், அதி லதிகம்பதிவுபெறு முறுதிக ளெடுத்துரைப்பதே முறையோடு பயன்பயப்பதன்றி, முன்ன தினும் நயங்குறைந்த நியாயம்பேசல் பயனில்கூற்ருமன்ரே? தன்னலங்கருதா அறவியலுடைய கைகேயிக்கு, அவள் குண மறிந்த கூனி முறையே மேன்மேல் அறத்துறையதிகரிக்கு நியாயங்களை யொன்றிழந் தொன்ருய்ச் சொல்லியும் அவை யெலா மேற்காதவளை, இறுதியிலேற்றிணங்கச் செய்தது அறத்தாறமுங்காத நெறிமுறைநியாயமா யிருத்தல்வேண்டு மென்ப தொருதலையன்ரே? முதலிற் ருன் கேட்க மறுத்து வெறுத்த கேவலம் தன் மகனலம் ஒன்றையேகருதி இறுதியிற் றன் சிந்தையின் தூய்மையைக் கைகேயி துறந்தனளாகக் கொள்ளுதல், வேறு வழியற்றவிடத்தன்றி முறையாமா? அவ ளறச்சிந்தைக்கும் அருங்கற்புக்கும் பொருந்துவதானபொருள் வேறிக்கவி வருத்தமின்றித் தருமாயின், அதைக்கொண்டு பொருந்தாப் புன்பொருள் போகாவிடல் கடனும்: முறையும் அஃதேயாமன்ரே?

இன்னு மிப்பொரு ளிச்செய்யுணடை, தொடரமைப்பு, சொல்லிணக்கம், மொழியியல்புகளுக்கும் பொருந்தாமை காண்பாம். 'ஒரு மகற் கெனவேகொடுத்த பேரரசு' என்ற தொடரை எடுப்போம். இராமனுக்கு மறுநாள் இளவரச ரபிடேகத் திருநாளாய்த் தசரதமன்னன் சங்கல்பித்திருக்க, அதைச்சுட்டுங் கூனி பொருட்கமையக், 'கொடுக்கும்' என்னுது, 'கொடுத்த' எனப் பொருந்தா விறந்தகாலச் சொற் பிரயோகிக்க விடமில்லை, 'கோமுடிசூடுவனை,'

என முன்னுங் கவனித்துப் பேசியவள், ஈண் டிலக்கணத்தோ டியல்வழக்குங் கடி சொற் பெயு ம டி ய ா க க் காரணமில்லை. இங் கிதனைக் காலவழு வ்மைதியாக் கொள்வா ெ ம னி ன், சொல்லின் செம்பொரு ளமையாது வழுக்காணுமிடத்தன்றே வ ழு நீ க்க வழுவமைதி யிலக்கணத்தில் வழிதேடவேண்டும்? நேர்பொருளே ஏற் புடைத்தாமிடத்துக், கவிய னியலழகைப் பழுதாக்கி, வ ழு வ மை த் தழுதலைவதேன்? இனி இளவர டபிசேகமே மன்னவன் செய்விக்க முயன்றதாக வான்மீகத்தில் வலியுறுத்தப்பட்டிருக்க, " தேவபாடையினிக்கதை செய்தவர் மூவர் தம்முளு முந்திய நாவினுர்உரை " யறிந்ததன்படியே " தமிழ்ப் பாவினுலுணர்த்த " வந்த கம்பர் ஈண்டு இராம னுக்குத்தரப்போவதைக்குறிப்பரேல், தகவு மறந்து " பேரர செ " ன்றதனைச் சுட்டியிராரன்றே! அன்றியும், கூனி இராமன்பால் வெறுப்புமவமதிப்பு மு டை ய வ ள். இராமனையும், சீதை கோசலையையும் மதியாமற் பேசும் வழக்கமுடையவள்: தன் தலைவியை " அரசிற் பி ற ந் து, அரசரில் வளர்ந்து, அரசரிற்புகுந்து, பேர்ரசி " யானவ ெள ன் று ம், அதற்கு மாருகக் கோசலை அத்தகைய குலநலப் பெருமை குன்றியவ ளெனவுங் கருதுபவள்.

" ஆடவர் நகையுற, ஆண்மை மாசுறத்
தாடகை யெனும்பெயர்த் தைய லாள்படக்
கோடிய வரிசிலை யிராமன் . . . . , " என்றும்,
" சிவந்தவாய்ச் சீதையும் கரிய செம்மலும்
நிவந்த வாசனத் தினிதிருப்ப," என்றும்,

துதி நிந்தைச்சொற்களா லிராமனைச் சுட்டுஞ் சுபாவமுடைய மந்தரை, மனமார அவனை ' ஒருமகன் ' எனவும், அவனெய் தப்போகும் இளவரசைப் " பேரரசு " எ ன் று ம், அ வ ன் மக்களைக் " கோமைந்த " ரெனவுங் கூறுவாளா? ஈண் டிக்

கவிமுழுதுங் கூனி வாய்க் கூற்றுகவே, அவள் குணத்தோ டமைந்த சொற்பிரயோகமன்றே கம்பரிட மெதிர் பார்க்க வேண்டும். தனை யெதிர்த்த மானவரிட மிராவணனுக்குள்ள அலட்சிய புத்திக் கேற்ப, அவ னவரைக் குறிக்குந்தொறும் , மனிதர் ' என்னுது ' மனிசர் ' என் றவன் வாயிற்சொற் பெய்யுங் கம்பர், மறந்தும் தகவு தவிரார். ஆதலால், கூனி வாயி லிச் சொற்க ளிராமனைக் குறித் தெழா என் பதைக் கம்பர் மறந்து இக்கவி செயக் காரணமில்லை. மேலும், இராம னெய்து மரசினுக்கம், அவன் குலமைந்தர்க் கவனி வழித்தாவ தியல்பாகலாம்; மக்களில்வழி, இளையரில் மூத்த பரதனுக் குதவாமல், இலக்குவனுக்குமட் டாவ தெப்படி? கவியிற் கூனி பேரரசு -- ''மைந்தர் தமக்கும்,'' ' அடுத்த தம்பிக்கு மாம் ' என்று விதந்து கூறுவதால், இராமனை யடுத்திருக்கு மிலக்கு வனை யீண்டவள் குறிப்பதா யெண்ணில், பரதனுள்ளிட்ட பிறரனைவர்க்கும் அரசுரிமையாக்க மில்லை யென்பாளாகும். வழிமுறைவரிசையில் அரசுரிமையைக் குறியாது, இராம னரசியலில் இலக்குவனெய்தும் இராசபோகானுபவங்களையே குறிப்பதாக்கொண்டு, அவ்வாக்கம் பரதன்முதலிய பிறருக்கு இல்லை என்றதாக் கொள்வோமெனில், அதுவு மமைவுடைத் தன்றும்: ஏனெனில், அப்போ தனுபவித்தற்கிடமின்றிப் பின் பிறக்கவிருக்கும் இராமன் '' கோமைந்தர் '' தமையு மிங்குச் சுட்டி, அவர்க்கும் அப் '' பேரரசு '' ஆம் என்பதாலும், அம்மைந்தர் இலக்குவனைப்போலக் கேவலம் போகானுபவங் களைமட்டு மன்றி அரசுரிமையையுமே அடைபவராதலானும், ஈண்டுப் பேரரசு இராமனும் அவனுக்குப்பின் னடைய முரிமை யுடையாருமெய்தும் அரசுடைமையையே நுதலியதாகவேண் டும். இனிப்பரதனையே 'அடுத்ததம்பி'எனக் கூனியிங்குச் சுட்டு வதாக் கொள்ளற்கு மிடமில்லை. ஏனெனில், முன் பலமுறை யும், இராமனரசெய்தில், அதனுற்கோசலையு மிலக்குவனுமே வீறுபெறுவ ரென்றும், பரத னவந்தனுய் வறுமையு மானக்

குறைவு மெய்துவன் என்றும் வலியுறுத்துங் கூனி, இங்கு இராமனடையு ம ர சி ரு க் க ம் பரதனுக்கும் பின்ஆகுமெனப் பேசாள். அப்படிப் பேசுவதாகக்கொள்ளுவது, முன்கொண்ட பொருளொடு முரணுவதோடு, ஈண்டவள் வலியுறுத்தவந்த க ரு த் து க் கு ம் பொருந்தாதாகும். இராமன்வாழ்வு பரதன் தாழ்வேயா மெனக் காட்டிக், கைகேயியை யிணக்கப் பேசு மிடையே, இராமனிறைமையாற் பரதனுங் கு றை வி ன் றி நன்மை பெறுவதுண்டாகக் கூனி சொல்லுவ தமைவுடைத் தன்றும். எனைத்தானு மிச் செய்யுள் வாக்கியம் நா மு த லி ற் கொண்ட பொருளொடு சிறந்து பொருந்தாமை தெ ளி வ ா கின்றது.

இதுவேயுமன்றி, இராமன் சேச்டனிலேயி லுரியதன் ன ர சை ச த் தானெய்துவ தியல்பென நாங் கருதுகின்றேம். உரிமையற்ற பரதன் தசரதன் கொடுத்தாலன்றி யரசு பெறு மாறில்லை. இராமனுக்கோ அரசு பிறப்புரிமையாகும். கவியில் 'ஒருமகன்' என்ப திராமனைக்குறிக்குமாயின், ''உடையவன் ஒருமகற்கெனவே கொடுத்த பேரரசு'' என்று விசேடித்திருப் பதற்கு நியாயமில்லை. பிறப்புரிமையற்றவர் அரசுபெறுவதற் குத் தான், கொடையும் கொடுப்பாற் குடைமையும் இன்றி யமையாதனவாம். மூத்தவனுன இராமன் வரன்முறையிற் பிறப்புரிமையுடையனுகவே, ஈண்டுக் கூனி அவனுக் கிளவர சபிடேகம் பண்ணுவதைச் சுட்டுவதாக் கொ ள் ளு ங் கா ல், தசரதனை 'உடையவனு'கவும், அவன் கொடையா லிராமன் 'பே ர ர சு' பெறுவதாயுஞ் சிறப்பித்தல் பொருளும் பயனு மின்றும். இன்னும், இ ர ா ம ன் தன் உரிமையை உள்ளபடி தானெய்தப்போவதிலும், உரிமையற்ற பரதனுக்கு வரவேண் டா த தை அவனடையாண்மையிலும், பரதன் கெடுமாறில்லை யன்றே! இப்படியிருக்க, ''கெடுத்தொழிந்தனை யு ன க் க ரு ம் பு த ல் வ னை,'' என்று கடுமொழிகூறிக் கூனி பழிப்பதற்குப்

பொருளுண்டோ? புதையல் பெற்றான்போலத் தனக்குரித்தில்லா ஒன்றை ஒருவ னடையின், ஆதனால் அவனுக் கிலாபமுண்டாகலாம். உரியதொன்றைக் கையறவாலோ, கவனக் குறைவாலோ, யிழக்கநேரி னதனா லவன் கேடெய்தலாம். கிடைக்க வேண்டாதது கிட்டாததாற் புத்தூதியம்பெறுவதற் கில்லையாமேயன்றிக் கேடுறுவ தெப்படியாகும்? கிரமமற்ற பேரரசை வஞ்சவலியால் வாங்கித் தரவிசையாமைக்காகப் பரதன் " நற்றாய் தீயளா " வ தெப்படி? வரன் முறையி லிராமனுக்குரியதை யவனுக்களிப்பதால், " தந்தையுங் கொடியனு " வதுண்டோ? இதனாற் றசரதன் " அந்தரம் தீர்ந் துலகளிக்கு நீர் " மையனுவதுதா னெப்படி? "கோசலை மதியினால் வாழ்ந்தனளா"வ தெவ்வாறு? அவள் மகன் தன் னுரிமையைத் தானடைவதில் அவளுக்குச் சிந்தனை விரிவா னேன்? பாட்டனைப்பார்க்கக் கேகயத்துக்குப் பரதனை .... அரசன் ஆணையால் .... " சேணிடைப்போக்கிய !" தில், கூனி இன்று கண்ட புதுப்பொருள்தானென்ன? மந்தரை வாயிற் கம்ப ரித்தனையும் பொருளின்றி வீணே புகுத்தி வைப்பரா? இனைய பலவாற்றானும் நா மறியக் கிடப்பது, இக்கவியிற் கூனிகூற்றிற்கு இத்துணை முரணுடைப்பொருள் கொள்வது பொருந்தாது: வேறு தகவு மிகவுடையதோர் செம்பொருள் காண்ப தறிவா மென்பதேயாம். அத்தகைய பொருந்தும் பொருள் வேறுளதாவென விசாரிக்கப்புகுவாம்.

இது சம்பந்தமா யூன்றி நாஞ் சிந்திக்கவேண்டிய கவிகளி னின்னுமிரண்டொன்று கிளைகண்டு நீங்குபடலத்தி லுண்டு. கூனிகூற்றாய மேற்கவியோ டியையும், அதன்பொரு ளாராய்ச்சிக்குத் துணையுமா மச்செய்யுள்களையுஞ் சிறி திங்குக் கவனிப்போம், ' பசைந்த சிந்தைப் பரதன் ' இராமனை மீண்டழைத்து வந்து அரசனுக்கும் நோக்கத்தால் வனம் போந்தனன். அவன்வாய்த் தன்தந்தையார்மரண மறிந்து

இராமன் வருந்தித் தேறியபின், அ வ ர் க் கீமக்கடன் முறை யாற்றினன். மற்றைநா ளிராமன், வற்கலையுடுத்தி, மெய்ம் மாசுடன், நகையிழந்த முகத்திற் கற்கனியக் கனிகின்ற துயர் ததும்ப, ' அவலமீ ' தென எழுதிய ' படிவமொத்த ' விரத வேடப் பரதனைப் பார்த்து, ''வரதன் (தசரதன்) துஞ்சினன்; வையம் அவன் ஆணையால் சரத நின்னதே: மகுடந் தாங்கலாய், என்கொல்? கூறெனப் பரிந்து கூறினன்.'' இது கேட்டதும், ' பதைத்தெழுந்து , தொ ழு து நின்று,' இராமனை நெ டி து நோ க் கி, '' வரன் முறையு மறனும் பிறழ்ந்து வசைகொள்வனோ? முதற் பிறப்பா லுனக்குரியதரசு; தந்தைபால் என்தாய் வரங்கொண்டு த ர ணி வெளவித் தரி னைதவாங்கத்தரியேன். மீண்டுவந் துன்னரசை நீ யாண்டு வசை நீக்கிக் காத்தல் (நின்) கடன்,'' என்று கரவில் சிந்தை யன் கதறலாகினன். ஈண்டுக் கம்பர் பரதன்வாய்ப் பெ ய் து வைத்த சொற்கள் கவனிக்கற் பாலன.

பிறந்து நீயுடைப் பிரிவில் தொல்பதம்........ நீதியிற்றிறம்பி, வாளினற்கொன்று அறந்தின்ருலென, அரச தாள்வனோ? எ ந்தை...மீண்டரசு செய்கென (தன்) சிந் தையாவதுந் தெரியக்கூறினன்.'' என்பது க வி வாக்கு, தசரதன் ஆணையால், சரதம், அயோத்திநாடு பரதனது, என் றிராமன் முதற்கூறியதை யொவ்வாத தம்பி, தமையன் பிறப் பின் சிறப்புரிமையை வற்புறுத்திக்காட்டி, 'மீண்டரசுசெய்து', தன்னைப் பழியாழிக் கரையேற்றி யுதவும்படி குறையிரக்கின் ருன்; அதன்மேல், அறத்துறையாற்றி முறையிறவாத தம்பி யின் தூய்மனத்துணிவும், தந்தை மரணத்தாலும் தமையன் பிரிவாலும் இருமுதுகுரவரால்வந்த வசையாலு மிற்ற அவன் மனப்பான்மையும் நன்கறிந்த இராமன், பரதன்பாற் பழி யின்மையும், அவனுக்கு அரசுரிமை யறத்தாறுண்மையு

மெடுத்துக்காட்டி யவனைத் தெருட்டுமாறு பின்னுஞ் செப்புவான்:-

> " 'வரனி லுந்தைசொல் மரபி னுடைத்
> தரணி நினனதென் றியைந்த தன்மையால்,
> உரனில் நீபிறந் துரிமை யாதலால்,
> அரசு நின்னதே, ஆள்க; என்னவே. "

இராம னிதுசொல்லவும் பரதன் பருவரல் நீங்கித் தன்னெண்ண மீடேறியது; இராமனினித் தனக் கிணங்கா தரசை மறுக்குமாறில்லை' யெனக்கண் டுவகைகொண்டு தாழாதுடனே "பார் என்னதாகில், யானின்று தந்தனன்; மன்ன! போந்து நீ மகுடஞ் சூடெனு"'விரைந்துபணித்து இராமனை யற்புத்தனை யாற் பிணிக்கின்றான். அதினின்று நெகிழ்த்து நழுவ வழி காணு திராமன்,

> " எந்தை யேவ, ஆண்டு ஏழொடேழெனு
> வந்த காலம்நான் வனத்துள் வைக,நீ
> தந்த பாரகந் தன்னை மெய்ம்மையால்
> அந்த நாளெலா மாள்,என் ஆணையால்"

என்று கூறி, அதனையே வானவரும் அசரீரியா வற்புறுத்தல் காட்டி, இனி நீ மறுக்கற்பாலதன்று: யான் உனை யிரந்தனன்: (வரதன் ஆணையாலன்றி) இனி என் ஆணையால், 'ஆனதோர் அமைதியின் அளித்தி பார்,' என்த் தான் தன்துணைவன் " துணைமலர்த் தடக் கைபற்றி" வேண்டலாயினன், தன் பெருவிருப்பிற்கிணங்கி இவ்வாறு தகவுரைத்த தமையன்சொற் கிசைந்து ' பசைந்த சிந்தையான், "ஆம் (அப்படியாகட்டும்) எனில், ஏழிரண் டாண்டில், ஐய,நீ . . . நகர் நண்ணி, நானிலங் கோமுறை

புரிகிலேயென்னில், (நானி) கூர் எரி (புகுந்து) சாம்; இது சரதம்: நின் ஆணை'' . . . '' என்பது சொல்லி, ப் ''பின், (இதுவரை) '' துன்பம் ஒரு முடிவி '' லாதான் ''யாதுமோர் துன்பிலனாய்,'' இராமனது முடிவுரையை எதிர்பார்த்து நோக்கினன். ''அன்பினனி 'ராமன் 'உருகினனாய்,' அன்ன தாகெ'' னப் பரதனுக்குப் பதிலளித்தான். சம்மதித்த பரதன் இராமன்பாதுகையை யிரந்துபெற்று மீண்டான்.

ஈண் டிச்சோதரர் சம்வாதத்திற் றெளியக் கிடப்பன சில குறிப்பாம். வரமிரந்த கைகேயிக்கு வாக்குத் தந்த தசரதன் ''ஆணையா''ல் (அயோத்தி) அரசுக்குரிய 'வையம் நின்னதே சரதம்' என் றிராம னாரம்பத்திற் கூறவு மதனைத் தகவிலதாய்த் தவிர்த்து மறுத்து, முதல்வனாய்ப் பிறந்ததனால் தமையனுக்குடைமையாம் அரசு தனதாமாறில்லை யென விலக்கிய பரதனே, பின்னிறுதியி லிராமன் '' உந்தை சொல் மரபினால் தரணி நின்னது, உரனில் நீ பிறந்துரிமை யாதலால் அரசு நின்னதே. ஆள்க,'' என்று கூறக் கேட்டதும், நாடு தனதாகக்கொண்டு, மீண்டதனைத் தமை யனுக்குத் தானே தருவதாய்ச் சொல்லலுற்றான். ''மூத்தவனாய்ப் பிறந்த தன்மையால், நீயுடைத் தொல்லாசை நீயே மீண்டு பெற்றாளுக,'' என்று மன்றாடிய பரதன்சொல்லை நிராகரித்த இராமனே, ''பார்என்னதாகில், யானின்றுதந்தனென். 'போந்துநீ மகுடஞ்சூடு,'' எனப் பரதன் சொன்னது மிசைந்தரசையேற்றுத், தான் பதினாலாண்டு வனமிருந்து திரும்பி வரும்வரை ' தன் ஆணையால் ' நாட்டைப் பரதன் பரிபாலித்து வரும்படி பணிக்கலாயினன். கைகேயி வரமிரக்கத் தசரதன் தந்த ஆணையால் அயோத்தியரசு தனதாகக் கொள்ளவிசையாத பரதன், ' என் ஆணையால் ஆள்க ' என்றிராம னேவவு மிசைகின்றான். இவ்வாறிராமனும் பரதனும் ஒருவருக்

கொருவர் முறையே முதலிற்கூறிய விவகாரங்க ளேற்கொணு தனவாய் மறுத்து விலக்கியவர்கள், இறுதியி லெடுத்துரைத்த நியாயத்தா லிணங்கி யிசைவதற்கு, இவர் பின்னேயகூற்று முன்னதின் வேறுபட்டதும் வலியுந் தகவும் வாய்ந்ததுமா யிருத்த லின்றியமையாத தென்பது விசதமன்றே ? தசரதன் தன் தாய்க்கு வரமாத் தந்ததால் தான் 'தரணி' பெறுமா றில்லை யென்பதும், இராமன் பின் ''உந்தைசொல் மரபினுல், உரனில் நீ பிறந்துரிமையாதலால், அரசு நின்னதென் ன''ச் சுட்டிய நியாயத்தால் தந்தைநாடு தனக்காமென்பதும், பரதன் கருத்தாகக்காட்டினர் கம்பர். எனவே,முதற்பிறந்தால் இராமனெய்தவேண்டுமரசு தாய்க்கு வரமாத் தந்தை தந்த 'ஆணையால்' தனதாகாதென்று துணிந்துநின்ற பரதன், தான் பிறந்ததாலுரிமையெய்தும்படி தந்தைசொன் னதொரு சொன் மரபுண்மையை இராமன் சொல்லக் கேட்டதும், நாடு தனதாமாறுகண்டு, உடையனுன தானே தமையனுக்கு அதைத் தருவதற்கு முன்வரலாயினுன். தமையனுக்குத் தான் தருமுன், தனதுடைமை அறத் தாறழுங்கா நல்லுரிமையானுலன்றித் தருமத்தின்தேவும், செம்மையின் ஆணியுமான பரத னிராமனுக்குத் தான் அரசு தருவதாகப்பேசத் துணியானென்ப தொருதலையன்றே? முன் பிறந்ததால், தமையனதா மரசைத் தாய் வெளவியதாக்கருதி வெறுத்த பரதனெண்ணம் தவ றென்றும்,...பிறந்த தன் மையாற் பரதனுக்கே அரசுரிமையைத் தசரதன் சொல்லிய பழைய சொன்மரபுண்டென்றும் எடுத்துரைத்து அதுவரை யிணங்காப் பரதன் தூயமனதை யறத்துறைகாட்டி இராம னிணக்கியதாகக் காண்பாம். இதனுற்றசரதன் கைகேயிக்குக் கேட்கத்தந்த வரச்சொல் வேறு; பரதனுக்குப் பிறப்பா லரசுரிமையாம்படி சொன்ன மரபுச்சொல் வேறு; என்று தெளிகின்றேம். முன்னதை அறங்கொல்லும் பழிதருவதாய் வெறுத்துமறுத்த 'தருமத்தின்தே'வான பரதனே, பின்னதை

நெறிமுறைதிறம்பா அறத்துறைநிற்பதா யங்கீகரிக்கின்றான். அவ்வா றவன்பிறந்ததனு லுரிமையெய்தும்படி த ச ர த ன் சொன்ன மரபுடைச்சொல் யாதாயினுமாகுக; அ ச் சொ ல் பரதன் பிறக்குமுன் சொன்ன சொல்லாதல்வேண்டு மென்பது மட்டும் வெள்ளிடைமலையாம். அன்றேல், இராமன் பிறப்பா லுரிமைபெறுது, அறத்துறையாற் பரதனுக் கரசு பிறப்புரிமை யாமாறில்லை: ஏனெனில், இராமன் பிறந்துரிமையெய்தியபின் தந்தைசொன்ன எச்சொல்லாலும் அரசுரிமையை இராமனுக்கு விலக்கித் தான்கொள்வது '' நீதியிற்றிறம்பி அறங்கொன்று தின்பதாகு'' மென்னுந் துணிவுடைய பரதன், தாதை தன் தாய்க்கு வரமாயளித்த சொற்கேட்டு மதனைக்.கடக்கொணுப் பழியாக்கருதி அறவே வெறுக்கின்றான்: பின் னிராமன்வாயி லும் மரபுடைச்சொல் லுண்மைகேட்டுப் பிறப்பாற்றனக்கர சுரிமையாவதுகண்டு, அறத்துறையிலது த ன தா க லா ற் று னேற்கின்றான்: ஏ ற் ற தன்னுடைமையை அற்புக்கையுறை யாகத் தமையனுக்குத் தான் சமர்ப்பிக்கத் து ணி கி ன் று ன். ''பிறந்து நீயுடைப் பிரிவில் தொல்பதம்''— அயோத்தி அரசு.' என்ற பரதன் கூற்றை அறமாக்கொள்ளாத இரா மனும், முன் தன் தந்தை தந்ததோர் அறம் வழாமரபாக்கச் சொல்லுண்மையும், அதனுல் அரசு பரதனுக்கே பிறப்புரிமை யாவதும் தம்பிக்குத் தெரிவித்து, அதன்மேல் அறமுறையா லரசுக்குரியனுய பரதன் தன்பால் உழுவலன்பால் உவகை யோ டுதவ மறுக்கொணுது தான் அதைப் பெறுவதற் கிசைய லுற்றான். பிறப்பால், இராமனுக்கின்றிப் ப ர த னு க் கே அறத்தா றரசமையும் மரபுவழுவாததோர் பண்டைச்சொல் லுண்மை ஈண்டுப் பசுமரத் தா ணி யா க வலியுறுத்தப்படு கின்றது.

' தயாமுதலறமான ' இராமன் ' நியாயமத்தனைக்கு மோர்நிலையமான ' ப ர த ன் புனிதமனமிசைய, இ று தி யி

லெடுத்துரைத் திணக்கிய மரபுவழா அறமமைந்து பொருள் பொதிந்த தசரதன் சோரொணுச் சொல் லு ண் மை யை த் தாசரதிவாய்க்கேட்டு, அவள் தெருட்டத் தெளிந்த பரத னுடன் நாமுஞ் சிறிது தெளிவு காண்பாம். 'வரதன் வரத் தால் அரசு நினதெ'ன்ற தமையன்சொல் தகவிலதாக விலக்கி மன முளைந்த பரதன், பின் "தந்தை முன்சொல் மரபினுல் அவனுடைத் தரணி தன்னதென் றிமையந்த தன்மை"யை இராமன் காட்டக்கண்டு, நாடு தனதாக் கொண்டான். அது வேபோல், தெய்வக்கற்பினளாய கைகேயியின் 'வரன்முறை அறத்திற்' பதிந்து சலியாது நின்ற தூயசிந்தையும் மந்தரை யிறுதிக் கூற்றும் மேற்கவிக்கருத்துணர்ந்தபிறகே திரிவதா யிற்று. அதனுல், அரசு பரதனுக்கே பிறப்புரிமையென்பதை யும், இராமனுள்ளிட்டார்பிறர்க் காமாறில்லை யென்பதையும் தெரிவிக்கு மோர் சொன்மரபையே இக்கவியும் சுட்டின தாகவேண்டும். இல்லையாமேல், அவள் தூயசிந்தை இராம னரசைப் பரதனதாக்கும் பழிவழியிற் றிரியுமாறில்லை. இது வரை கம்பர் கவிகளையேகொண்டு இம்முடிபுகண்ட நாம் இனி இது சம்பந்தமாய் வடமொழியில் வான்மீகர் சொல்லு மிடங் களையுஞ் சிறிது கவனிக்கப் புகுவாம்,

பகுதி ௩: வால்மீகர் 'சுல்க'வரலாறு.

முதலில் மேற்குறித்த,

> '' 'வரனில் உந்தைசொன் மரபி னுல்உடைத்
> தரணி நின்னதென் றியைந்த தன்மையால்,
> உரனில் நீபிறந் துரிமை யாதலால்,
> அரசு நின்னதே; ஆள்க' என்றனன்,''

என்ற கிளேகண்டு நீங்குபடலக் கவிக்கு நேரான வான்மீகி, அயோத்தியா காண்டம், 107-வது சர்க்கம், 3-வது சுலோகத்தைச் சிந்திப்போம்; உடன் பிறந்தவனே ! முற்காலத்தில் உனது தாயாரை நமது பிதா விவாகம் செய்துகொள்ளும் பொழுது, உனது பாட்டனுர் (கேகயர்)இடம் (அவர்பெண் வயிற்றுப் பேரனுக் காமாறு) தனது ராச்யத்தைக் கன்யா சுல்கமாகப் பிரதிக்ஞைசெய்து கொடுத்தார்,'' என்ற இந்தச் சுலோகத்தை மொழிபெயர்த்துரைப்பவர் தமிழில் தருகின்றனர். சொற்கள் சிலவற்றை எவ்வாறு மாற்றிக் கூட்டிக் குறைப்பினும் பொருளளவில் இச்சுலோகக்கருத் திதுவாகவே அனைவர்க்கும் ஒப்பமுடியுமென்பது இதுவரை வெளிவந்த எல்லா வான்மீக மொழி பெயர்ப்புக்களாலும் விசதமாகும். கம்பரின் மேற்கவியும் இச்சுலோகமும் சந்தர்ப்பத்தாலும், இடம் துறை இயைபுகளாலும் ஒரேபொரு ளுதலியவென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. தன்னைத்தேடிக் காடுபோந்த பரதன் பரிதாபமாற்றி, நா டவனதாமென் றவனைத் தேற்றுமிடத் திராமன் வாயெழுந்த திவ் விருகவிக்கூற்றும், முறையே முன் இராமன் கூறிப்போந்த பல நியாயங்களையும் ஒவ்வாத பரதன், இதுகேட்டதும், நாடு அறத்துறையிற் றன்னதென் பதை மறுக்கில்லனு யேற்பவனுகிறன். கம்பரைப்போலவே வான்மீகியும் இவ்விடத்திற் பிறப்பாற் பரதனுக்கேஅரசுரிமை

யாக்கந் தருவதோர் தசரதன் மரபுடைமுன்சொல் உண்மையை இராமன் வாய்ப்பெய்தமைத்து வைத்துள்ளார். ஆனால், புதைபொருளாக விசாரித் தாய்பவரறியும்படி கம்பர் விட்டுவைத்த அத்தொல்லறச் சொல்லின் இடம் பொருள் காலம் இயைபொடு பயன்களை யாவருமுணரும் வண்ணம் வான்மீகி விளக்கியுள்ளார்.

இச் சுலோகக்கருத்தை ஊன்றி விசாரிக்குமுன் நாம் தெளிந்து கொள்ளவேண்டிய தொன்றுண்டு; 'கன்யா சுல்கம்' என்ற சொற்றொடரும் அதன்பொருளும் கவனிக்க வேண்டும். மனுவாதி வழ்க்கறநூற் பழக்கமுடைய வாதம் வல்லுநர் பலரும் இவ்$வறத் தொடர்புடைய சொற்றொட ராக்கமும் பயனும் நன்கறிவர். ‡வழக்கிடை வழுக்கியு மிழுக்கப்படாத் தமிழர் இச் சொற்பொருள் கேட்டிருக்கக் காரணமில்லை. கன்னியொருத்தியை மணக்குங் காதலன், மணமகள் தன்னகம் விழைந்து வருமாறு, விரும்பித்தரும் பொருளே 'சுல்க' மெனப்படுவது. 'சீதனம்' எனும் பொதுப்பெயர் கொண்ட பெண்டிர் நிதிவகுப்பிலொன்றே 'சுல்க' மாகும். யாடக அயாடக சீதனம், சௌடயீகசீதனம், சுல்கசீதனம் எனச் சீதனம் பலதிறப்படும். பெண்டிர்க்குப் பெற்றோர், அவர்சுற்றத்தார், வேட்போர், அவரொக்கல், நட்பாளர் பலரும் மணங்கருதித் தரும் கொடைப்பொருளும், மணவினை கருதாமலே தரப்பெறும் திருவும், தந்தொடர்புடைச் சுற்றத்தார் இறந்தவரிடமிருந் திறங்கப் பெண்டிர் பெறுநிதியும், தம் தாளாண்மை முதலியவற்றாற் றையலார் தாமே யீட்டுந் தேட்டும், இன்னு மெனைத்து வகையானும் அவரடையு மெய்ப் பொருளும், வகைமுறையால் வெவ்வேறு பெயர்பெறினும்,

---

$அறம்—விதி (Law) சட்டம்.

‡ வழக்கு—இறைவரால் நிறுவப்பெறும் வழக்கறம் (Civil Law)-நீதி.

தொகைநிலையிற் 'சீதனம்' எனும் பொதுப்பெயர்க்குரியதாகும்; எனினும் 'சீதன' சிரீதனமெல்லாம், ஒருபடித்தாம் ஆட்சி அனுபவம் வாரிசுக்கிரமவீழ்ச்சி யுரிமைகளை யுடைத்தில்லை. யாடக சௌடயிக சீதனங்கள் அவையுடைய பெண்டிர்தமைக் கொண்டவர் கவர்ச்சிக்குட்படுவன. கொண்டவர் தேவைக் குட்பட்டுப் பெண்டிர்க் கவற்றிற் பராதீனபாத்தியம் வரை யறுக்கப்பட்டுளது. உடைய பெண்டிர் காலத்துக்குப்பின் அவற்றையடைதற்குரியார் வரிசை முறையும் வேறுபடுவ தாகும். நம தாராய்ச்சிக்கியைபுடைய 'சுல்கமோ' மகளிர்க்கு மணவாளர் மணக்குங்கால் விரும்பித்தரும் நிதியாம். இதிற் பெண்டிர் எல்லையிகந்த முற்றுரிமை யுடையராவர். வரம் பிறந்த நிறையாட்சி, கொடையுரிமை எல்லாம் இதிற் பெண்டிர்க்கு உண்டு. உடைய மடவார்க்குப்பின் அவர் மக்கள் அடைதற்கு உரியர். மக்க ளில்வழி அவர்கணவர் பெற்றோர்க்கின்றி, அவருடன்பிறந்த சோதரரே அவர்'சுல்க' நிதியடைய முதலுரிமை யுடையர். இனைய ஆட்சி வீழ்ச்சி உரிமை விசேடங்களுடைய சீதனமே 'சுல்க'மாகும்.

'தசரதசக்கிரவர்த்தி கைகேயியைத் தான் விரும்பி வேட்குங்கால், தன் அயோத்தியரசாக்கத்தை அவளுக்குச் 'சுல்க'மாகத் தந்தனன்; என்று வான்மீகியின் மேற்கவிதை தெரிவிக்கின்றது. பண்டைத் தமிழர் போலாது ஆரியருள் மடந்தையரை மணமாடத்தன்றி முன் காணகில்லாராகவே, மணமகளான கைகேயிக்காக அவள் தந்தையான கேகய மகாராசனிடம் தசரதன் 'சுல்க'ப்பிரதிக்ஞைபண்ணித் தந்த தாக வான்மீகி விசதமாகக்கூறியுள்ளார். ஆகவே, ஆரிய தர்ம சாத்திரக்கிரமப்படி, அயோத்தியரசு அன்று முதல் கைகேயியின் 'சுல்க' சீதனச்சொத்தாகி, அவளுக்காக அவள் கணவனால் ஆளப்பட்டதாக வேண்டுவதன்றி, தன்னிலையிற் றசரதனுக்கு அவ்வரசில் எவ்வித சுவாதீனமும் ஏற்படுமா றில்லை. கொடுக்குமுன் அவனுடைமையான அயோத்தியரசு,

முற்றுடைமை யாட்சிமுறைக்கதிபனுன தசரதனுற் கைகே யிக்கு அவளை அவன் மணக்குங்கால் 'சுல்கதிரவியமாக'ப் பிரதிக்ஞையுடன் பாத்தியப்படுத்திக் கொடுக்கப்பட்டுளது. அப்படிக் கொடுபட்டபின், அதிற் றசரதனுக்கு யாதொரு கொடையுரிமையுங் கிடையாது. கைகேயி வயிற்றுதிக்குந் தநயனுக்கும், அவன் மைந்தருக்குமே, அவள் 'சுல்க' நிதி யாம் அவ்வரசு *வரன்முறை †வழக்கால் உரிமையாகும். அவட்குச் சந்ததியற்ற வழி, அயோத்தியரசு அவளுடன் பிறந்த யுதாசித்து ராசகுமாரனுக்குரித்தாமல்லால், கைகேயி யின் தொடர்பற்ற' தசரதகுலத்தாரெவருக்கும் ஆமாறில்லை.

''தள்ளரிய பெருநீதித் தனியாறு புகமண்டும்
பள்ளமெனுந் தகையானைப் பரதனெனும் பெயரானை''க்

கேகயர்கோன்மகள் பயந்தபிறகு பரதனும் அடுத்த கிரம வாரிசான யுதாசித்தும் உயிருடனிருக்க, அயோத்தியரசுக்குத் தசரதன் உடையவனுமில்லை; அதை யவன் கோசலை மகனை இராகவனுக்குக் கொடுக்கும் பெற்றியு மில்லை.'

வான்மீகி விதந்தோதிய ' சுல்க 'க்கொடைச்சூளையே மேற்கவி துலக்குவதாகும். அன்றி, முந்திய சுல்கப் பிரதிக் ஞையைக் குறியாது, தசரதன்பால் வரமாகப் பிந்திக் கைகேயி கேட்டுப் பெற்ற சொல்லையே இ க் க வி சுட்டுவதாகக்கொண் டால், '' வரதன் ஆணையால் வையம் சரதம் நின்னதே '' என்ற இராமன்சொல்லை யேற்கொணுதாய் வெறுத்த பரதன் தூயமனதை இணக்கும் நியாயம் பொதிந்திலதாகும்.

---

*வரன்முறை—பழையநெறி, (Tradition).
† வழக்கு—நீதி-சட்டம்-(Law)

வான்மீகி விளங்கவைத்த இவ்வுண்மையே கம்பர் தம் கவிகளிலும் அமைத்துள்ளார் என்பது இனி அக்கவிகளை ஊன்றிநோக்க விசதமாகும். கிளைகண்டுநீங்குபடலத் திராமன் வாய்க்கூற்றும் மேற்கவி வான்மீகியின் இக்கருத்தையே காட்டுவதாக் காண்பாம். ''வரனில் உந்தை உடைத்தரணி, (அவன் சுல்கப்பிரதிக்ஞைச் சொல் மரபினால், நின்னதென் றியைந்த தன்மையால், (அதன்பிறகு) உரனில் நீ பிறந்து (உனக்கு) உரிமையாதலால் (அவ்வயோத்தி) அரசு நின்னதே; ஆள்க.'' என்று பரதனுக்கு இராமன், முன்வரலாறும் அதன்வழி அரசு அவனதாதலும், விளங்கச் சொல்லிப் 'பசைந்தசிந்தைப் பரதனை'த்தேற்றினன். பரதனும் உண்மை தெளிந்து, அரசு அறத்துறையாற் றனதாவதறிந்து, அதனை அங்கீகரிக்கலானான்.

முன் நாம் நேர்பொருள்காணாது இடர்ப்பட்ட மந்தரை வாயெழுந்த கவிகளும் இனிச் செம்பாகமான தெளிபொருள் தரக் காண்போம். 'அறத்துறையிறந்து பரதனுக்குரியநாட்டைத் தசரதன் அந்நியமாக இராமனுக்குத் தரவிரும்புந் தன்மையால், தந்தையும் பரதன்பாற் கொடுமையுடையன். இவ்வாறு பரதனுடைமையை அவனில்லாதபோது அவன் அறியாமலே பிறர்க் காக்கமுயலுந் தயரதனைத் தடுக்காமற் கணவன்விருப்பே தன்கடனாக் கருதி இராமன் நன்மையையே எப்போதும் விரும்பின கைகேயி, பரதனுரிமைமறந்து, இராமன் அரசுபெறுவதையே விரும்புவதால், பரதனுக்குத் தாயும் தீங்கிழைப்பவளாவள். காத்தற்குரிய தன்னையீன்ற இருமுதுகுரவரவராலுமே தன்னுரிமை பாதுகாக்கப்படாமற் பறிக்கப்படும் பரதன்பரிதாபத்தை என் சொல்வேன்,' என்று அவன்பாற் பரிவுடைய ''மந்தரை பரிந்து கரைந்து கூறு''ங் கவி இது:-

'' அந்நரந் தீர்ந்துல களிக்கும் நீரினல்,
தந்தையுங் கொடியன்;நற் ருயுந் தீயளால்:
எந்தையே! பரதனே!! என்செய்வாய்?'' என்ருள்*

இனி, த ச ர த ன் சுல்கச் சூளால் விவாககால முதற் கைகேயிக்கும், அவள் தநயனைப் பிறந்தது முதற் பரத னுக்கும் அறமுறையால் அரசு உரியதாயிருக்கவும், அவ்வுண் மையறிந்த கோசலை அரசாக்கம் தன்மகனை அடையப்பெரிதும் அவாவுகின்ருள். முதுமையில் முதற் பி ற ந் த இராமன், பரதனைப்போற் பலகாலும் பிரியாம லிடையருதுட னுறையத் தசரதனுக் கவன்பாற் காதலளவிறந்து வளர்வதாயிற்று. அறிவும் ஆற்றலுமுடைய கே ா ச லை தன் விருப்பத்திற்கு அரசன் பெருங்காதல் அ ரு ந் து ணை ய ா வ து கண்டு, அதனைப் பேணிப் பெருக்கிப் பரதனுக்குரிய பூதலமெல்லாம் தன் மகனுக்கும் தனக்கும் உ டை மை ய ா ம ா று த ன் 'விரியுஞ் சிந்தை'யால் விழைந்து சூழ்கின்ருள். அவள் சூழ்ச் சியும் அ ர ச ன் மகவாசையும் சேர்ந்ததன்பலனைப் பரதனில் லாதபோது இராமனுக்கு முடிசூட்டுவிழாக் குறிக்கப்படுகின் றது. இவ்வாறு பரதனுரிமையான அயோத்தியரசை அவனறி யாது இராமனுடைமையாக்கித் தன் சூழ்ச்சியால் வாழ்க்கை பெற்று மகிழும் கோசலையின்றிறத்தை வியந்து, '' வாழ்ந்த னள் கோசலை மதியினல்'' என மந்தரைவாயாற் கூறியத னோடமையாது, இ ர ா ம ன் கோமுடிசூடும் நன்மாற்றத்தைக் கேட்ட கோசலை மகனுக்கங்கேட்ட ஈன்ருளேபோல உளமுவப்ப

* இக்கவிக்கருத்தோடொத்தபொருள், வ ா ன் மீ க ம், அயோத்யாகாண்டம், 8-வது சருக்கத்திலும் வ ற் பு று த் த ப் படுகிறது, பரதனது அரசுரிமையைக் கேவலம் பட்சமிகை யால் இராமனுக்குத் தசரதன் தரநினைப்பதாயும், அ தை த் தடாமற் கைகேயியும் உண்மையுணராது மகிழ்வதாயும் மந் தரை வாயால் வான்மீகர் தந்திருக்கின்ருர்.

தல்லாமல், அவ்வாக்கத்தைத் தன் மதியினுற் கூட்டுவித்த தன் ஆற்றலையும் நினைந்து அறிவால் இன்புற்றனள் என் பதைக் குறித்தே, கம்பர், --- கூனி,

'' மாற்றமஃ துரைசெய மங்கை யுள்ளமும்
ஆற்றல்சால் கோசலை யறிவு மொத்ததால் ''

எனத் தன்கூற்ருயும், '' விரியுஞ் சிந்தனைக் கோசலை '' எனக் கூனி கூற்ருயும், கூறிவைத்துள்ளார். ' உன்வயிற்றுதிக்கும் ஒரு மகற்கெனவே கொடுத்த பேரரசு இராமனன்ன உன் தொடர்பற்ற பிறர்க் காவதில்லை' என்னும் மந்தரைமாற்றங் குறித்த கம்பர்கவிக்கருத்தை, இதே சந்தர்ப்பத்தில் வான்மீகர் கூனிவாய்க்கொடுத்துள்ள வாக்கியமும் வலியுறுத்துகின்றது. '' இராச்யத்தில் உரிமையுள்ள பரதரைக் கண்டு, நமக்கு அது கிடைக்குமோ மாட்டாதோ என்று அஞ்சும் இராம ருடைய அச்சத்துக்கு நான் அஞ்சுகின்றேன்; ஏனெனிற் பயந் தவரிடத்தினின்றே பயமுண்டாவது இயல்பன்ருே? '' என்று, இவ்விடத்தில் வான்மீகர் மந்தரைவாய்ப் பெய்துவைத் துள்ளார்.

வான்மீகர் விளங்கவைத்த உண்மையை இதனினும் விசதமாக்குவது, கூனியின் இறுதிக் கூற்ருய்த் தேவி தூயசிந் தையைத் திருப்பியதான கம்பர்கவி. தசரதன் பரதனுடைமை யைப் பறிக்க முயலவும் தடுத்தற்குரிய நீ தடாமற் பார்த்திருப் பதால், '' கெடுத்தொழிந்தனை யுனக்கரும் புதல்வனை, கிளர் நீர் உடுத்தபாரரகம் உடையவனுயிருந்த தசரதன், உன் வயிற்றிற்பிறக்கும் ஒருமகற்கெனவே, முன் ' சுல்க ' மாகப் பிரதிக்ஞையுடன் கொடுத்த அயோத்திப் பேரரசு, உன் வயிற் றுதித்த பரதனு மொருமகனுக்கும், இருவழியும் பேரரசர் மரபின் வந்த உபய குலோத்துங்கனுன அப்பரதன்குலக்

கோமைந்தர்தமக்கும், அவனும் அவன்வழித்தோன்றினும் இல்வழி அடுத்த " 'சுல்க'க்கிரமவாரிசான உன் தம்பி யுதாசித்துக்கும் ஆவது அறமுறையாகும்: இவரல்லாப் பிறர்க்காவது அறமில்லை " என்று முன் 'சுல்க'ப்பிரதிக்ஞை வரலாற்றுண்மை யெடுத்துரைத்து, அதனைமறந்து வரன்முறைக் கிரமத்தில் இராமனுக்காம் அரசை அன்று அவனுக்குத் தசரதன் தரப்போவதாயெண்ணி அன்னுணுக்கத்தில் மயிழ்ந்த மங்கையை மந்தரை தெருட்டி, " பரதனுரிமையைப் பாதுகாத்து, அரசன் பிரதிக்ஞையையும் அறத்துறையையும் நிலைநிறுத்துங்கடன் நின்னதேயாகும் " என்று அவட்கு அறிவுறுத்துவாள்கூற்று இது:--

"கெடுத்தொ ழிந்தனை உனக்கரும் புதல்வனைக் கிளர்நீர்
உடுத்த பாரகம் உடையவன் ஒருமகற் கெனவே
கொடுத்த பேரரசு, அவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்
அடுத்த தம்பிக்கும் ஆம்:பிறர்க் காகுமோ? என்றுள்"

இப்பொருள் தெளியுங்கால், இக்கவியிற் சொற்களினமைவும், கூனி கைகேயி சம்வாதமுறை முன்பின் கதையொழுக்குக் கவிகளோடிதனியையும் விசதமாவதோடு, வரலாற்றுமுறையும் கைகேயி கற்புடைக் காதற்கடனாற்றுமியல்பும் இச் செம்பாகப்பொருளோடு இனிதியைவ தாகும். 'இராமனுக்குத் தரும் அரசாக்கம் பரதனுக் காமாறில்லை; அதனால் அவன் முடிசூடுதலைத் தடுக்க விரைதி' என்றுகூனி கூறியதாமுன் கொண்டபொருளுக்கு நாம் கண்ட இடர்ப்பாடொன்றும் ஈண்டிலதாவதோடு, பரதன்பாற் பரிவேனும் இராமன்பாற் பட்சக்குறைவேனுமின்றி நிறைகற்பினிலைத்த காதல் காரணமாகமட்டும்மந்தரைமாற்றம் மனங்கொளற்கிசைந்த தேவியின் தூயதன்மைக்கும் அவள் தெய்வக்கற்புக்கும் இதுவே பொருந்

துவதாகும். சுல்கமாகக் கொடுத்த தசரதன் சொல்லால் மட்டும், சுல்கமாகப்பெற்ற தேவியின்வயிற்றுதித்த பரதனுக்கு அரசு அமைவதாகும். இராமனுக்கோ, தசரதன் கொடாமலே மூத்தவன் நிலைமையில் உரிமை சிந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே அவனுக்குக் கொடுத்த பேரரசு என்பதிற் பொருத்தம் ஒன்று மில்லை. பரதனுக்கு முன்'சுல்க'க் கொடையால் மட்டுமே அரசு உரியதாகும். அஃதில்வழி இளையனை பரதனுக்கு அரசு ஆமாறில்லை. மேலும், கொடுப்பவன் உடையனயிருந் தாலன்றிக் கொடையால் உரிமையடைய முடியாது. கைகே யிக்கு விவாககாலத்தில் அயோத்தியைத் தசரதன் 'சுல்க' மாகத் தத்தஞ்செய்தபோது அவனுக்கு அரசு தனி முற்றுரிமை. பிந்தித் தன் முதல்மைந்தனுக்கு அதைக் கொடுக்க விரும்பின போது தசரதனுக்கு நாட்டிற் சொந்தமெதுவு மில்லை; அத ஞல் அதை அவன் கொடுக்க அருகனுமல்லன். வான்மீகி விளக்கிய 'சுல்க'ப் பிரதிக்ஞைச் சொல்லையும் அதன் அறப் பயனீடுகளையுமே யீண்டுக் குறிப்பதாஞல் மட்டும், இக் கவியிற் 'கெடுத்தொழிந்தனை' — 'உடையவன்' 'ஒருமகற் கெனவே் கொடுத்த'—'பேரரசு'— 'அவன்குலக் கோமைந்தர் தமக்கும்'—'அடுத்த தம்பிக்குமாம்'—பிறர்க்காகுமோ' என்ற பல்தொடர்களுக்கும் அவ்வவற்றிற் கியல்பும் இயைபுமான பொருள்கிடைக்கும்; அல்லாக்கால் இவையனைத்தும் பொருந் தா வெற்றுரைகளாய் முடியும். அதுவேபோல் இவ்வுண்மை வரலாற்றின் குறியீடாக் கொண்டாலன்றி, வாழ்ந்தனள் கோசலை மதியினல்'—'விரியுஞ்சிந்தனைக் கோசலை'—'ஆற்றல் சால் கோசலை யறிவுமொத்ததால்'—'பரதனைக்கடிதுபோக்கிய பொருளெனக் கின்றுபோந்தது'—'தந்தையும் கொடியன்'— 'தாயும் தீயள்' என்ற பல கவித்தொடர்களும் பொருளின்றி நின்றுவற்றும்.

பகுதி 4: கைகேயி கற்புக்கடனாற்றல்.

தன்னல விருப்பாலேனும் தன்னொருமகன் ஆக்கத் தாசையாலேனுமன்று, கைகேயி இராமன் முடிசூடுதலைத் தடுக்கத்துணிந்தது. இந் நலங்களைச்சுட்டிக் கூனி முன்கூறிய வனைத்தையும் உளங்கொளாது சீறிய உத்தமி, தான்நினை யாத சுல்கப் பிரதிக்ஞையைக் கூனிவாய்க்கேட்டதும், பிறிது பேசாது மனமழிந்து மாழ்கலாயினள். கொண்டவனன்றிக் கும்பிடத் தெய்வங்குறியாக் கோப்பெருந்தேவி,* தசரதனைத் தலைநின்ற தனியறக்கடவுளாக் கொண்டொழுகுபவள். கழி பெருங்காதற்குரிய தன்கணவன் அழிவறம்பேணிப் பழிவினை சூழ்வனெனக் கனவிலும் கருதுகிற்றிலள். உயிரோவியமனைய இராமன்பா லளவிறந்த அன்பால் நாயகன் 'தீவினை நயந்து செய்வ'துணர்ந்ததும், தெய்வக் கற்பினள் தூயசிந்தை தெரு மரலுற்றது. ''அறனிழுக்கா தல்லவை நீக்கி, மறனிழுக்கா மானமுடைய'' பேரரசன், 'காதன்மை கந்தா'க் கொண்டு, மகவாசையால் வஞ்சிக்கப்பட் டஞ்சுவதாம் அறம் துறந்து, ''செய்தக்கவல்ல செய''த் துணிந்துநின்ற நிலையுணர்ந்ததும், நெஞ்சுடைந்து நினைவழிந் தயர்ந்தாள். 'பிறர்பழியுந் தன் பழியாப்' பேணி விலக்கும் 'நாணுக்குறைபதி'யான நங்கை, தன்னுயிர்க்குயிரான தசரதன் தன்தொல்லைச் சொல்லறம் துறந்து பாவமும் பழியுந்தருஞ் செயலை ஆவலுறுவதாக அறிந்ததும், அவலமெய்தினள். ''தாய்கையில் வளர்ந்தி லன்'' தவத்தால் தான் வளர்த்துவந்த இராமனபிடேகத்தி லழுக்காறற்றுவந்த கைகேயி, தன்தலைவன் மகன்பாற் காத லேதங் கைக்கொண்டு, அறவூதியம் போகவிட்டு, அறத்தோடு அன்புக்கிடனாய தன்னையும் வஞ்சிக்கத்துணிந்துநின்ற செயல் கேட் டுளமுளைந்து எளியளானாள். 'அரியகற் றாசற்ற' தன் கணவன்பாலும் 'வெளிறின்மை அறிதெ'னக் கருதா மன மாண்புடைய கைகேயி, அறம் பிறர்பாலுமோம்பு மரசன்

தீமையைத் தானே செய்யுமாறு அவன் அறிவைச் சிதைத்துப் பேதைப்படுக்கு மிழவூழின் திறமறிந்து தியங்குவ தியல் பன்ரே ? தெய்வமெனத் தான்கொண்டுநின்ற கணவன் 'தீவினை நயப்பன்' எனக்கேட்டு, அவ்''வின்னல் (தன்) உள் ளத்தின் ஊன்ற, உணர்வுற்றிலள் ஒன்றும்'', தசரதனின் இப்புதுநிலை அவள் செவ்விய மனதைக் கவ்விப் புண்படுத்தி யது. இதுவரை கருதிலாப்புதுநிலை தன்கணவன்பாற் காண மாழ்கி மனமுடைந் திடைந்தாள். தன்னுள முறைந்த தலைவ னறவுருவப்படம் அவன் மருட்கைச் செயலெழுப்பிய இருட் புகையுண்டு மாசுபடவும், மங்கை உயிரற்ற ஓவியம்போ லுணங்கிக் கோடிழந்த கொடியென்ன மறுகலானாள். தலைவன் தவற்றாற் றறியுண்டு தளர்ந்த உணர்வினள், பின் தன், அறவுளத் தறிவுதெருட்டத் தேர்வாள். மன்னறத்தையும் தன்னையும் வஞ்சித்து வேந்தன் மேற்கொண்டு நின்றசெயல் கண்கூடாக்கண்டபிறகு, மந்தரையை வைது பயனில்லையென் றுணர்ந்தாள். தன்நெஞ்சி லறநிலை தலைநின்ற காதற்கண வனின்வீழ்ச்சி காணப்பொருது நைந் துளமயர்ந்த தேவி, உற்றது முறுவது மெண்ணித் தெளியலுற்றாள். தசரதன் தனதெண்ணமுடித்து அறங்கொல்லும் பாவமும் தரணியிற் பழியுமெய்தாமற் றடுத்தோம்பும் தன்காதற்கடனுற்று மற னும், அதுமுடிக்கும் வினையும், வினையாடல்நெறியு முறையே தன்மனத்தூன்றி வகையறச் சூழ்ந்து தெளிந்து, செயத்தக்க தேர்ந்தெண்ணித் துணியலானாள். கற்புறழ்காதல் கவினு முளக் கைகேயி, தன்கணவன் காதல்நிலையும், அதன்விளைவும், தன் கற்பறமும் சிந்தித்து, செய்வினை தேர்ந்து, தன்னறம் தழையு மறிவாற் றளர்ச்சிநீக்கி, வாளாவருந்தும் கையறவு களைந்து, அறத்துறையிற் றுளாண்மை மேற்கொள்வா ளாயினள். தன்சோர்வும், தான் வளர்த்த காதற்றிருமகன் இராமன்பாற் பரிவும், தன் கற்பறக்கடனுற்றுதற் கிடையுறச் சகியாள்; தன் காதற்கிழவன் பழியொடு பாவமெய்தி அறங்

கொன் றழிவதைத் தடுப்பதே தன்னொருகடனுக் கருதிநிற் பாள். தசரதன்பா லன்பும், அவன்பழியில் நாணும், யார் மாட்டும் ஒப்புரவும், அறத்துறையிற் *கண்ணோட்டமும், என்ஞான்றும் வாய்மையும் குன்றாக் குணக்குன்றான கைகேயி, "அன்பு நாணொப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையோ டைந்துசால் பூன்றியதூண்" ஆவளன்றோ? அதனால், தான் தேர்ந்து தெளிந்த அறக்கட னாற்றத் துணிகின்றாள்.

தான் வாளாவிருப்பின், தசரதன் இராமனுக்கு முடி சூட்டி அரசு தருவன். தரின், தன் கணவன் பாவமும் பழியும் எய்துவது உறுதி. அதனாற் றாழாது பிரதிக்ஞாபங்க தோசத் தினின்றும் கொழுநனைக் காத்து, அவன்முன் மரபுடைச் சொல்லையும் அறநெறியையும் ஓம்பல் அவன்பால் நிறைவளர் காதலுடையதன் கற்பறக்கடனாக்கண்ட கைகேயி, அக்கட னாற்ற இராமபிடேகம் நடவாது இடைநின்று தடுப்பதன்றி வேறுவழிகாணாமையால், தானதனைத் தடுக்கத்துணிகின்றாள். துணிந்ததும், செயன்முறைதெளிந்து, தன்காதற் றனிக்கிழவனை தசரதன்பாற் பழிவிலக்க அவனிடம் தான் முன்பெற்று வைத்த வரங்களைமுன்னிட்டு, அரசை அவன் முன் மரபுடையறச்சொல்லால் அதற்குப் பிறந்துரிய பரதனதாக்கவும், அனைத்தானும் அதற்குப் பங்கமேற்படாது காக்கவும், ஆவன தேர்ந்து, முடிவும் ஓர்ந்து, செயல்சீர்தூக்கி, வினைமேற்கொள் கின்றாள்.

அரசன் இராகவனுக்கு முடிசூட்டுவதாக அனைவருக்கும் அறிவித்துவிட்டான். உழைஞரும் குடிகளும் விழவுகாணக் குழுமியதோடு, தூய முனிவரும் நேயநிருபருமாய பலப்பலர் ஆண்டு வந்துற்றுளார். குறித்தபடி இராமன் கோமுடிசூடா மற் றடுப்பதை யறனாக்கண்ட கைகேயி இந்நிலையிற் செயத் தகுவது என்னை? உண்மையை வெளிப் படுத்திக் கணவன்

சொல்லறம்பேணுவதொன்று; அன்றிக் கையறவுபூண்டு தான் வாளாவிருப்பதொன்று; இரண்டும் தேவி தூயசிந்தைக்கு உகந்தவன்றே. குறித்த திருநாளை வெறுநாளாக்காவிடின் தசரதன் பழியொடு பாவமேற்பது சரதமெனத்தெளிந்தபின், யாதுசெய்தும் அறந்திறம்பா தவனைநெறி நிறுத்தல் நிவிர்த்தியற்ற முதற்கடனாக் கொண்டாள். எனினும், உண்மை வெளிப்பாட்டுக்குத் தானுடம்படுவது, காக்கக்கருதியபழியைக் கணவனுக்குச்சேர்ப்பிக்கும் உறுதிவழியாமெனக் கண்டாள்; என்செய்வாள்? இராமன் முடிசூடில், தசரதன் சூளறங்கொன்ற பாவத்திற்கு ஆளாவன். அதைத் தடுக்கக்கருதி அவன் மரபுடை முன் 'சுல்க'ப் பிரதிக்ஞை அறச்சொல்லுண்மையை வெளிப்படுத்தின், இராமன் அபிடேகமட்டும் நடாவது நிற்கும்: ஆனல், 'தன் சொல்லறமறந்து நெறிதுறந்து முறையிறந்தான்' என்னும் பழியினின்றும் தசரதன் தப்புமாறில்லை. தன்மகனுக்கமே இராமாபிடேகத்தை நிறுத்தத் தேவியைத்தூண்டியிருப்பின், ஒருகால் தான் முன்னைய 'சுல்க' ச்சூளும் அதனாற் பரதன் பிறப்புரிமைவரலாறும் கூறி அவனுக்கு அரசுபெற முயலக்கூடும். 'பரதன்பாற் பரிவுபற்றிக் கைகேயி அரசிரக்க நினைத்தாளல்லள்; நினைக்கவு மொல்லள்;' என்பதை மேல் அவள் குணநலங்குறித்த பல கவிகளால் ஆராய்ந்து தெளிந்துள்ளோம். காதற்கிழவனைப் பாவமும் பழியும் அணுகாவாறு காத்தலொன்றே, அவள் கற்புறுசிந்தைக் காதற்கருத்து. உண்மை வெளிப்படின், முன்னுளின் மன்னவன் கேகயனிடம் அறச்சூள்செய்த தறியா மாந்தர் பலரும், 'அம்மரபுடைச் சொல்லறத்துறந்து கழிபெருங்காதன் மிகையால் தன் முதன்மகனை இராமனுக்குத் தசரதன், தனக்குரிமை யில்லாது, பிறந்துரிய பரதனுக்குடைமையான தனியரசை,அவனை நாடகற்றி, அவனில்லாதபோது அளிக்க முயன்றனன்', என்று அரசனைப் பழிப்பதற்கு இடனும்,

தாசரதி முடிசூடுவிழவைத் தான் தடாதவரை பாவமும், உண்மைசொல்லித் தடுப்பின் பழியும், தசரதனைச் சாருவதாகும். தன் கணவனுக்கு எவ்வகை யூறும் எவ்வமு மின்றிக் காப்பதையே காதல் நிறைக்கடனாக் கருதியுள்ள கைகேயி, இவ்விரண்டுக்கும் உடம்பட இசைகிலள். மன்னரும் மற்றை மக்களும் வந்து கூடியபின், என்னசொல்லி இராமபிடேகத்தை நிறுத்தித் தன்காதலன் புகழொடு சொல்லறமும் நிறுவலாகு மென்பதே அவள் மனங்கவர்ந்த கவற்சியாகும். தக்க நியாயங்கூறினன்றிக் குறித்துவைத்த முடிசூட்டு விழாவைத் தடுக்குமாறில்லை.

தசரதன்தவறு தக்கதோர் கழுவாய் * அல்லது பரித்தியாகம் பெறினன்றித் தீருவதன்று. பாவமெனைத்தேனும் அதற்குரிய வொறுப்பின்றிக் கழிவதில்லை. முதுமையில்முதற் பெற்ற மகவாசை மயக்கத் தன் சொல்லறந்துறந்த தசரதன் பாவத்துக்குப் பழி யவனையடையவேண்டும்; அன்றேல், அவற்கினியார்பலிபெற்று அவரையேனும் சாரவேண்டும். கணவனறத் தைப் பேணுவதிற் பழி அவனைச்சாராமல் தான்தாங்கக் கூடுமாயின், அதனினுங் கைகேயி காமுறுவ துலகிலில்லை. பொருகளத்தும் புரவலனைப்பிரிந்திருக்கச் சகியாது அவன் தேரிற் சாரதியாயமைந்து, தன்னுயிருமவன் வெற்றிக்குச்சமய நேரிற்பலிகொடுக்க, மணந்த சிறுபருவத்தே துணிந்துநின்ற நிறை காதல்நிறையுடையாள்; முன்வேட்டவன்வெற்றிக் குயிர் கொடுப்பாள், இன் றவனறப்பெற்றிக் குயிரினுமோம்பத்தகுந் தன்புகழை அவனலங்கருதித் தியாகிக்கத் துணிவது அவளறங்காழ்த்தநல் லியல்நிர்மையதன்றோ? ''தம்மிற் றமக்கினியார் ' தாம்வீழ்வார்;'' எனவே தம் உண்மைக்காதலர்க் கூறு நீக்கி, அவர்நன்மைகருதி உயிரையும் உற்றவிடத் துயிரி

* கழுவாய் — பரிகாரம் அல்லது பிராயச்சித்தம்.

னிலிய மானத்தையும் உதவுவதே நல்லறமாக்கொள்வா ருயர் வுள்வார். அறமும் காதற்கிழவன்பால் அன்புமன்றிப் பிறி தறியா உள்ளமுடைய கைகேயி, தன் கணவனுக் கூறுதவிர்ப் பான், தன்புகழைப் பரித்தியாகிக்கத் துணிவதில் விந்தை யில்லேயே? வேந்தன் விழவுகாணவழைக்க வந்தாரனைவருக் கும், இராகவன் நட்பினர்க்கும், அவ்விழாத் தடையுறத் தக்க தோர் சமாதானம் காட்டவேண்டும். மன்னவன் முன்னற மரபுடைச் சொல்லுண்மை வரலாறுகூறுவது போதிய சமா தானமாமேனும், அஃது அவன் பழிவளர்க்குஞ் செவிலியாகும். அவன் பழியஞ்சியவ்வுண்மையை மறைப்பின், ஒன்று இரா மன் முடிசூடித் தசரதன் தவறுடையனுகவேண்டும்; அன்றேல், அவ்விழவை நிறுத்திய பழி யொருவர் சுமக்கவேண்டும். பழிபரிப்பாரில்வழி மன்னவன் பாவந்தவிர்க்கும்வழி வேறில்லே அதனல், தனக்கினிய தசரதன் புகழ் பரிக்க, அவன் படியோம் பித் தானே பழிசுமக்கத் துணிந்தாள், அவன் கற்புறு காதன் மனையாள். சம்பரபோரிற் புண்பட்டுக் கன்னைத்து மயங்கிய தன்கணவனுயிரோம்பித் தன்னுயிரைப் பேணது இரவனைத் தும் ஊக்கத்துடன் தேரில் அவன் இறவாமற் காத்தகாலைத் தசரதன்விரும்பித்தந்த வர மிரண்டையும், அவன்வழித்தன்றித் தனக்கெனஓர் நலம் அறிகிலாமையால், இதுவரை யுபயோ கப்படுத்திலாதாள், இன்று அவனறம்பேணுவதற்குரிய கருவி துருவுவாள், அவ்வரங்களேயே முன்னிட்டு, தன்புகழைப் பலி யாக்கி, மனனற் கறத்தொடு புகழ்நிறுத்தக் கைகேயி துணிவ தாளுள். தன்னெண்ணத்திற் கிடைநின்று தடைசெய்வதற் குக் கைகேயியை வைது வெறுத்துறுத்த தசரதன், தன் பெரு வெஃகுளிக்கிடையும், அவளைநோக்கி "நீ எப்பெழுதும் எனக்கு நன்மையையே விரும்பும் சுபாவமுடையவள்," ; " நீ இதற்கு முன் எனக்குக் கொஞ்சமாயினும் அயுக்தமாகவாவது அப்பிரிய

சர்க்கம் - 10

மாகவாவது செய்ததில்லை .... அப்படிச்செய்வாயென்று நான் இப்பொழுதும் நம்பவில்லை .... நீ தர்மத்தை உல்லங்கனம்செய்யப் பயப்படுந்தன்மையள்,'' என்று பலமுறை யவளறவியல்சுட்டிப் புகழ்வதாக வான்மீகி கூறுகின்றார். அறஞ்சூழாது தன் மகவாசையால் தன்னை யொன்று பாவம் அன்றேற் பழிக்கிலக்காக்கி நின்ற மன்னனைப் பாவம்நீக்கிப் பழியும்விலக்கிப் பாதுகாக்கவிரும்பிய பெருந்தேவி, அவனாற் பிழைக்கப்பட்ட அறத்துக்குத் தன் புகழையே இரையாக்கத் துணிகின்றாள். புறவினுயிரோம்பத் தன்னுடலரிந்துதவிய மானவன்வழிப்பிறந்த மன்னன் அறமனையாள், தன்புருடன் புக ழோம்பத் தான் பழிசுமக்க அஞ்சுவளோ? இவ்வாறு மந்த மதிவிருப்பால் தசரதனெய்தவிருக்கும் பாவமும் பழியும் நீக்கி, அதனாற் றன்கற்பும் கணவனறத்தொடு புகழுங் காத்து, அவனறஞ்சான்ற மரபுடைச் சொல்லும் ஓம்பத்துணிந்தவழி, பழிக்கும் அஞ்சித் தளராது நிறைக்கடனை நெஞ்சறிகரியாய் நெறியாற்றித் தன் பெண்மையறம்பேணுங் கைகேயி, ''தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற-சொற் காத்துச் சோர்விலாள் பெண்'' என்னும் பொய்யில்புலவன் பொருளுரைக்கு முற்றுமுதலிலக்கா நிற்றற்குரியள்.

இவ்வாறு மன்னவன் முன்சொல்லறம் திறம்பாமற் காத்தலை மேற்கொண்ட மங்கையர்க்கரசி, பாவமொடு பழியும் அவனையணுகா வண்ணம் வினை சூழ்ந்து துணியலானாள். தொல்லைச் 'சுல்கப்பிரதிக்ஞை' வரலாற்றை யறவே தான் மறைக்கநினைத்தாள். தனக் கவன் முன்கொடுத்துவைத்த வரமிரந் திராமனபிடேகத்தை நிறுத்துவதாற் கொடும்பழி தனக்கும், பெரும்புகழ் மன்னனுக்கும் வளர்வ தோர்ந்தாள். ''மகவாசையால், பேதை, பெற்றிருந்த வரங்கோலிப் பரத னுக் கரசிரந்தாள்; தந்த தன்சொல் மாற்றவாற்றாத் தகை யாளன் தசரதனுகையால், அவள்கேட்டதை மறுக்க அஞ்சி,

வண்மை எஞ்சாது வளர்த்து, வள்ளல் துஞ்சுவதானுன்,'' என்று எவரும் அன்றுமுதற் பேசலானுர். பெண்டிர் பேரரசி, பெண்ணறமோம்பித் தீர்னே விரும்பிப் '' பெரும்பழி தேடிக் கொண்டாள்.'' மன்னவன்புகழை மாசுபடுத்தும் இம் முன்வரலாற்றுண்மையை அவன் நலம்விரும்பி மறைக்கத்துணிந்த தேவி, தானே அவனிடம் வரமிரந்து, மகவாசையால் மதி மயங்கித் தசரதன் வரந்தரத் தாழ்த்தபோது அறங்கூறி வற்புறுத்திவாங்கலாயினள்.* '' ஈவனுக்கு உண்மையை அறிவுறுத்தித் தன்விருப்பத்தை எளிதில் முடித்திருக்கலாமே? அதை விடுத்து, அவனிடமும் வரத்தை வியாச்யமாக்கி, வாதித்து வாதைப்படுவானேன்?'' என்று ஈண்டுச்சிலர் வினவுவது இயல்பு. அவளியல்புங் கொள்கையும் அவ்வாறு அவளைச் செய்யவிடா. அனைவருக்கும், உண்மையை மறைத்து, தன் ஒருமகன் பரதனுக்கு அரசுதரவிரும்பித் தானே வரமிரந்து மன்ருடி வாங்கினதாய் அறிவிக்கத் துணிந்தாள், வேந்தன் புகழோம்ப வேறுவழிகாணுக் கற்பரசி, இப்படித் துணிந்த பிறகு தசரதனுக்குமட்டும் அவள் உண்மையைச் சொல்லுவானேன்? சொன்னுலவன் செயலும் பின்விளைவும் என்னுமோ? தசரதன் அறப்புகழ்நலத்தையே விரும்புமவட்கு, அவ்விருப்பம் அரிதுமுடிவதாயின், அதற்கு அஞ்சிச் சோர்ந்து எளிதுவழி தேடிப் பெண்ணறம் பிழைப்பளோ பெருந்தேவி. 'பரிந்தோம்பிக் காக்க'த்தகும் 'மனையறஒழுக்கத்தின் ஒல்' குவீளோ உரவுடைய கைகேயி, ''இழுக்கத்தி னேதம்படுபாக் கறிந்து'' வைத்தும். மேலும், பரதனது ஆக்கமேனும் இராமன்கேடேனும் அவள் விரும்புவதாயினன்ரே, அவள் அதை எளிதில் முடிக்க வழிதேடவேண்டும்? அதற்கு மாருகக் கணவனைப் பிறரெவரும் சொல்லறம்பிறழ்ந்தானென வசைகூறப் பொருது அவன்பாற் காதலாற் பசைந்தசிந்தையள், தானே அவன்

* அயோத்தி - சருக்கம் – 13.

முன் அப்பழிதூறத் தருக்குவளோ? ' பிறர்தீமை சொல்லா நலத்ததே சால்' லன்றோ? அச்சால் புடையாள், பிறர் அனை வருக்கும் தான் வ்ரத்தை வற்புறுத்தி இராமாபி டேகத்திற் கிடையூறிழைப்பதாய்த் தெரிவிக்கத்துணிந்தபின்னர், தன் கணவனிடம் அதனையொழித்து, அவ னுள்முனைந்து நாணொடு வெகுளியால் நலிந்து மாழ்க, வேறுகூறுவளோ? கூறுவதில், யார்க்கேனும் யாதேனும் '' புரைதீர்ந்த நன்மைபயக்கும்'' ஆக்கமும் அறமும் உண்டா? தூயசிந்தையள், தன் கற்பறக் காதலாற் கருதியதை முட்டின்றி முடிக்க நிறைகுறையா நேசமுறையால் தக்கவினைதேர்ந்த மெல்லியலாள், அறநெறி யிற் சிந்தை காழ்த்துச் சோர்விலளாய்க் காதற்கற்பறமாற் றிய செவ்விகருதியன்றோ, கம்பர், அவள் '' தெரிந்து செயல் வகை ''ச்செய்தி கூறும் பகுதிக்கு, அவள், ''சூழ்வினைப்படலம்' என்று பொருந்தப் பெயர் புனைந்துள்ளார்? செம்மாந்து செருக்கிய இமிருடைப்பெண்டிரின் தேராச் சிறுசெயலன்று, தெய்வக்கற்பினள் ஆழ்ந்து சூழ்ந்து தெளிந்து துணிந்த அற வினைகூறும் பகுதி, என்பதைத் தலைப்பெயராலேய நம் கவி யரசர் நன்கு அறிவித்துப்போந்தார்.

இனிக் கருணைக்கடலும் கற்பினுக் குறைபதியுமான கைகேயிக்குக் கணவன்புகழறமோம்புதலே கருத்தும், பரத னிடம்போலவே இராமனிடம் காதலும் உண்மையாயின், வரமெனவாங்கு மரசை இராமனுக்குத் தானேதந் துவக்கத் தசரதன் வேண்டியபோது விரைந்துதவ விரும்பா திருந்த தேன்? எனில், கூறுவன். சிறந்தகுணப் பரதன் பிறந்துரிய குலான், அவனுடைமையா மயோத்தியரசில் அவனறியா தவள் கொடையுரிமை மேற்கொள்வ தறமெனக் கருதகில்லள். கைகேயி தன்னிடம் நிலைத்த அன்புடையளாகவும், தனக் கரசுதருமாசையால் வேந்தனைத் தூண்டி அவளே தன் அபி சேகத்தை விரைவுபண்ணுவதாகவும் இராமன் சீதைக்

குறைத்துள்ளதை* வான்மீகர்கூற அறிந்த நாம், அவளை இராமனுக்கத்தி லழுக்காறுடையளாகக் கருதற் கிடனில்லை. அறத்திலூன்றிய அவளுளத்திறத்தையும் நன்கறிவோம். 'சுல்க'க் கொடைக்குமுன் தானுடைய தனியரசைத் தசரதன் விவாககாலத்தில் விரும்பி '' மரபுடைச் சொல்லுடன் '' தந்ததாலும், சுல்கச்சூளறுமுறையாலும், பரதன் பிறந்ததும் அரசு அவனதாகிவிட்டதென்பதை, ''வரனில் உந்தைசொன்மரபினுலுடைத், தரணி நின்னதென்றியைந்த தன்மையால், உரனில் நீபிறந் துரிமையாதலால் அரசு நின்னதேயாள்க' எனக் கம்பரும், ''நமது பிதா உன் மாதாமகரிடம் அவர்மகள்வயிற்றுப் பேரனுக்காமாறு அயோத்தியரசைப் பிரதிக்ஞையுடன் சுல்கமாகக்கொடுத்தார்; ஆனபடியால் நாடு உனதேயாகும் '' என வான்மிகரும், பரதனுக்கு இராமன் வாயால் விளக்கியுள்ள விவரமு மறிவோம். கணவன்பாற் கழிபெறுங் காதல்காரணமாய் அவன் விருப்பமே தன் அறமாக் கொண்டொழுகிய கைகேயி, தன்னலம்வேறுணராமையால், மணந்தபின் தனக்கு அவன் தந்த வரங்களை மறந்தது போலவே அதற்குமுன் நிகழ்ந்த '' சுல்க '' சம்பவத்தையும் மறந்திருந்தாள். மந்தரை சொல்லக்கேட்டபிறகே இவைகளினுண்மை யுணரலானாள். உரிய மகனை யூரகற்றிப் பிரிய மகனுக் குடைமையற்ற நாடளிக்கப் பரபரக்கும் தசரதன் றவறறிந் ததனைத் தடுக்கவிரும்புந் தகையணங்கு, தானுமத் தவறிழைக்கவிழைவ தெங்ஙனமாகும்? அறம்புரத்தலன்றிப் பரதனை பட்டமெய்தி யிராமனுக் கரசில்லாதிருப்பதொன்றே அவள் விருப்பமன்று என்பதற்கு, பரதனில்லாதபோது தான் தரத் துணியாதவள் பிற கிராமனுக்குப் பரதன் தருவதைத் தடுக்காமையே தக்க சான்றும். பரதனுக்குப் பிறப்பாற் பாத்தியமின்றித் தரணி தன் தனியுடைமையாகில், இராமனரசு

---

* சருக்கம் - 16.

பெறுவதை எனைத்தானும் தடுப்பதே அவள் திருவுளமாகில், கைகேயி பின் பரதன் இராமனுக்கு அரசு தருவதையும் தடுக்கமுயன்றிருப்பாளன்றே? இராமனை யழைத்துவந்து முடிசூட்டவிரும்பிய பரதனுளக்கோள் அறிந்த தேவி, அதைத் தடுக்காம லவனுடன் இராமனையழைக்கச்சென்ற தொன்றே அவள் மாசற்ற மனத்தூய்மையையும், இராமனுக்கத்தில் அவளுண்மையார்வத்தையும் இனிது விளக்குவதாகும்.

பகுதி — 5: தசரதன் தவறு.

இனித் தசரதனியலு மிதுபற்றிய அவன் செயலும் சிறிது ஆராய்வாம். முன் தான் கேகயனிடம் செய்த அறச்சூளை அவன் அறவே மறந்தவனாய்ப் பின் இராமனுக்கு முடிசூட முயன்றிருக்கலாம். எனினும், அவன் தவறுகண்டபோது அவன் அறமனையாள் அவனை நெறி நிறுவுவது அவளுக்கு அறமும் அழகுமாமன்றித் தவறுமாறில்லை. ஆனால், அவன் முழுதுங் குற்றமற்றசிந்தையனாக் கருதற் கிடந்தரா திடர்ப் படுத்துஞ் சில சான்றுகளு மீண்டுக் கருதற்பாற்றும். முதற் கண், மக்கள் நால்வர்க்கும் வேற்றுமையுணர்வேயுற்றிலாக் கைகேயி போலாது, பெண்ணியல்பால் உளத்தரும்பும் வேற் றுமையுணர்வை அறிவாற்றலால் அறவேமாற்றிய கோசலை போலாது, தசரதன் தன்மக்களுள் இராமனிடம் அதிகப்பற் றுடையன். இதை வான்மீகர் அயோத்யா காண்ட 1, 2, சருக் கங்களிற் கவிக்கூற்றாயும், 8-ஆவது சருக்கத்திற் கூனிகூற்றாயும் 11-ஆவது சருக்கத்திற் றசரதன் றன்வாய்க்கூற்றாயும் கூறி வற் புறுத்தியுள்ளார், மகவின்றி நெடுங்காலம்வருந்திய மன்ன வன், முதுமையில் முதற்கிடைக்கப்பெற்றமகனிடத்து விசே டப்பிரியம் பாராட்ட வேறுகாரணம்வேண்டாவே. அப்படி யிருக்கப் பரதனினும் இராமனிடம் இவன் தந்தையன்பதிகரிக் கப் பிறிதொருநியாயமும் மந்தரைவாயால் வான்மீகர் தந்துள் ளார். இளமையிலேயே பரதனை யவன் பாட்டன் கேகயனிடம் நெட்டிடைநிற்க விரும்பிவிட்டுவைத்த கைகேயி செயலும், விரும்பா அதன்விளைவுஞ் சுட்டிக் கூனிகூறும் இயலழகு சிந் திக்கத்தக்கது. '' தாவரங்களிற்கூட அண்மைநெருக்கத்தால் ஒன்றை யொன்று தழுவிப் பற்றுடையதாகும். அப்படியிருக்க, அவ்வித நெருக்கத்தாற் சேதனங்களுக்குண்டாம் நேசத்தைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? மன்னவன்பக்கத் திடையறுதிருக்கு மிராமன்பால் அவனுக்கு ஊறுமன்பளவு பரதனிடத் தெழா

வாறு, சிறுபருவத்தே தந்தைக் கவனைச் சேட்படுத்திவைத்த தொன்றே செய்து முடித்தது '',* என்ற மந்தரைவிநயவாக்கு மக்கள் மனப்பற்றின் பண்பும் மூலமும் பகுத்தெடுத்துரைக்குமோருண்மையின் நுண்மை காட்டும். இவ்வாறு இயல்பில் முளைத்து, அண்மைநெருக்கப்பற்ருல் த ழை யு ம் அ ர ச ன் பெ ரு ங் கா த ல், பரதன்பிரியப் பக்கமகலா இராகவனின் இளமை எழில் | குணவியல்புகளால் நாளும் காழ்த்து, வயிரமேறி முதிர்வதாயிற்று. காரண மெதுவாயினும், மன்னனுக்கு மற்றைமக்களினும் இராமனிடம் அதிகநேசமும் ஆசாபாசமும் இருந்தது உண்மை.

இரண்டாவதாக, மிதிலேயில் மக்கள் மணவிழாக்கண்டு மகிழ்ந்து திரும்பியவுடன், தசரதன் பரதனை வேறு விசேட காரணமின்றிக் ' கேகயத்துக்கேகென ' ஏவி, விரைந்தனுப்புகின்ருன். ' நாகநீ ரயோத்திமாநகர் . . . . நண்ணின (புது மணப்புதல்வர் நால்வ) ரின்பத்துவைகு நாளிடை, . . . அண்ணல், அப்பரதனை நோக்கி' . . . . . ' நின்முது தாதை நிற்காணியவிழைவதோர் கருத்தனுதலின், ... கேகயம் புக . . . . . நீ போதியென்றனன்', --- என்ற பரசுராமப் படலக்கவிகள், தசரதன் பரதனை நாடகற்றும் பரபரப்பைக் குறிக்கும். வம்ப மண வாழ்க்கை நலம் திளைக்கும் இளம்பருவத்தே, சல்லாப மணப்பாயல் குளிராமுன் அதனைச் சுருட்டி மடக்கிச் சொருகச்செய்து பரதனைமட்டும் நெட்டிடை போக்கிப் பாட்டன்பக்கலுய்க்க மன்னன் நினைத்ததற்குக்காரணம், பண்டு பலகாலும் பழகிய கிழப்பாட்ட னவனைப் பார்க்கவிரும்பியதாக முன் மிதிலேயிற் கேட்டுவைத்ததன்றி வேறில்லை. மற்றை மக்களுக்கு மாதா மகரில்லையோ? அன்றி, அவர் தம் பேரரைக்காணிய விழைவாரில்லை கொல்லோ? இராமனும்

---

* சருக்கம் - 8.

இளையவனும் அருகிருக்கப் பரதனுங் கடையனும் புறம் பெயரச் சக்கிரவர்த்தி திருவுளங்கொண்டதன்மை யென்னே? அன்றியும், சத்துருக்கனுக்குக் கேகயம் மாதுலர்மனையன்றாகவே, அவனுந் தன் புதுமணப்பாயல்நலத்தை அவ்வளவு விரைவில் வெறுத்தொதுக்கப் பரபரக்கப் போதிய நியாயமில்லை. இவ்விருமக்களையும் மணப்புதுமகிழ்ச்சிக்கிடையே தூரமான கேகயத்துக்கு விரைந்தனுப்ப மன்னவன்கொண்ட விபரீதவிருப்பத்தை வான்மீகரும், பாலகாண்டம் 77--ஆவது சருக்கத்திற் குறித்திருக்கின்றார். "பரதர் இருந்தால் இராமபட்டாபிடேகத்துக்கு இடையூறுண்டாகுமென்று அஞ்சி, அவரை மெதுவாக மாமன்வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தப் பயத்தை விலக்கிக்கொண்டு இராமனுக்குப் பட்டாபிடேகத்தைப் பண்ணிவைக்கப்போகின்றார்" *, என்று கைகேயிக்குக் கூனிவாயால் இதனையே மீண்டும் வான்மீகர் வற்புறுத்திவைத்துள்ளார். அன்னுரை ஆங்கு அன்று கடிது "போக்கிய பொருளெனக் கின்று போந்தது" என்ற கம்பர் கூனிவாய்க் கூற்றும் இதுவே குறிக்கும்.

இனி மூன்றாவதாக, இதனோடியைந்துளதான மற்றொரு செய்தியும் மறக்கற்பாற்றில்லை. பரதன் நகர்விட்டகன்றதும், தசரதன் தன்னாட்சியில் இராமனைப் புகுத்தி இறைமைத் துறையிற் பிணைக்கின்றான்; இஃது, அவனை இளவரசாக்குந் தன்விருப்பத்தை வெளிப்படுத்துமுன் தசரதன் செய்த காரியம்.* சிறிதுகாலம் அபிசேகமாவது வெளிப்படையான ஆட்சித்தொடர்பாவது இன்றி அரசியலதிகாரங்களைத் தந்தை சார்பிற் செலுத்தி, உழைஞரையும் குடிகளையும் தான் அறிந்தும் அவருக்குத் தன்னையறிவித்தும் நெருக்கம்பற்றியெழும்

* அயோத்தியாகாண்டம் 7-ஆவது சருக்கம்.

* சருக்கம் - 77. சுலோகம் - 21.

நேசத்தொடர்பு செய்துகொள்ளுடயலலாமை, மன்னவன் அவனை முடிசூட்டவேட்குந் தன்னுளத்துணிமையை உற்ற சுற்றத்த வருக்கும் தெரிவிக்கலானான். ஆட்சிக்குரிய இராமன் ஆளுநா ளெய்துமுன் ஆளப்பழகும்படி பண்ணுவதில் என்ன புதுமை யென்பார்க்கு, பரதனில்லாதகாலமே அதற்குரியதாகத் தசர தன்கருதக் காரணந்தா னென்னேவென்று அவரைச் சிறிது சிந்திக்கக்கேட்போம்.

இப்படித் தான் கருதியபடி இராமன் குடிகள் அரசிய லதிகாரிகளின் அபிமானத்தையுடையும்வரை, அவனுக்குஅரசு தருவதற்குள்ள தன் ஆசையைத் தசரதன் மறைத்துவைத் தான். பின் நாளடைவில் அந்நிலே அவனடைந்தானென்று கண்டதும், வேந்தன் தன் விருப்பை வெளிப்படுத்தி நிறை வேற்ற விரைகின்றான். இது நான்காவதாக நாம் கருதத் தக்கது.

முதலில் இராமன் அரசியற்றுறை பழகுவதற்குத்தான் பரதன் ஊர்ப்பக்கத்தும் இருக்கப்படாதாயிற்று. பிறகு இராக வனுக்கு முடிசூட்டி அரசை அவன்பாற்படுத்தவிரும்புவதாக வெளிப்படுத்திய புரவலன், பட்டாபிடேகத்துக்கும் பரதனில் லாதசமயமே பொருத்த முடையதாகக் கருதுவானேன்? அதுவே தன் திருவுளமென்பதை அவனே இராமனிடம் ஏகாந்த சல்லாபத்தில் வெளிப்படுத்துவதாக வான்மீகத்தால் அறி கின்றோம். '' பரதன் தேசாந்தரப்போயிருக்கின்றான். என் றைக்குப் பரதன் மாமன்வீட்டுக்குப்போனானோ அன்று முதல் உன் அபிடேகத்துக்குத் தக்ககாலம் என்பது என்கருத்து. அவன் இப்பட்டணத்துக்குத் திரும்பவராதிருக்கும்வரைதான் உன் பட்டாபிடேகத்துக்குத் தகுந்த காலம் என்று எனக்குத் தோற்றுகிறது, ...ஆகையால்தான் நாளையே உனக்கு இளவரசபிடேகம்செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறேன்,'' என்று

இதனை வான்மீகர் அவன்வாயிற் பெய்துவைத்துள்ளார்* . முதலிற்றகவும் பதவியுமுடைய பலரையும் அழைத்து இராம னரசெய்துவதில்வர்சம்மதமும் சார்பும் அறிந்துகொண்டு, பிறகு இராமனையழைத்து அத்துணைவலார்கூட்டத்தே அவனைப் பாராட்டி அவர்க் கினியனாக்கி, பொதுமுறையிற் சில நீதிகூறி, அவனுக்கு அபிடேகம் மறுநாள் நடக்கப்போ வதால் அதற்குவேண்டிய விரதாதிகளை யனுட்டிக்கத் தூண்டி விடுத்த தசரதன், யாவரும் போயபின் மறுபடி இராமனை யழைத்துவரச்செய்து தனியிருந்து கலக்கலானான். மன்றத் திடைப் பலரறியப் பேசியனுப்பியபிறகு, திரும்பவும் இராமனை வருவிப்பானேன்? வருவித்தாலும் தனியிருந்துபேசவிரும்புங் குறிப்புத்தான் எதுவோ? இவ்விரண்டாவதான தனித்த சல் லாபத்திற்றான், பரதனில்லாமையே பட்டத்துக்குப் பக்குவ காலமெனத்தன்தசரதன் தன் அகங்கரந்த கருத்தை வெளிப் படுத்தினதும்.

இதுவுமன்றி, இராமன் முடிசூடும் விழாவைத் தன் குடிகளோடு பிறநாட்டு மன்னவருக்கும் அறிவித்து அவரனை வரையும் வருவித்து அளவளாவி ஆலோசித்தமன்னவன், கேகயனுக்கும் அவன்பாலுள்ளசிறியன் பரதனுக்கும் அறிவி யாததும் சிறிது காரணங்கேட்குங் காரியமாகும். சேய்மையன் கேகயன் என்றால், இராமாபிடேகவிடயமாக முதன்முதல் தன் விருப்பத்தை வெளியிடுமுன்னரே பலவூர்களுக்கும் நாடுகளுக் கும் பத்திரிகைகள்விடுத்து வேற்றுவேந்தரையும் பிறரையும் வேறு வேறாக அழைத்துச் சபைகூட்டிப் பேசநினைத்த மன்ன வன், கேகயனுக்குமட்டும் தெரிவிக்கவேண்டாமை புறக்கணித் தொதுக்கத்தக்கதில்லை. இதை முதற்சருக்கத்திலேயே குறிக்கும் வான்மீகர், " கேகயனையும், சனகனையும் தூர தேசத்தரானதுபற்றி வரவழைக்க அவகாசம் நேராமையால்,

* அயோத்தியாகாண்டம், சருக்கம்-4 சுலோகம்-24-27.

அரசன் 'இக்காரியம் நடந்தபின் அவர்கள்பிரியமான இக்காரியத்தைக் கேட்கலாகும்' என்று நினைத்து, அவசரப்பட்டாயினும் அவர்களை வரவழைக்க முயல வில்லை", என்று சமாதானங்கருதி யமைதிகண்டதாகக் கூறிப்போவார். இச்சமாதானநிறையுரைகளைப் பின் விசாரிப் போம். இதனை ஐந்தாவதாகக் கருதவேண்டியதொன்றெனக் குறித்துக் கொள்வோம்.

இனி ஆறாவதாக, நாம் ஈண்டெண்ணத்தகுவது இது வாம். இராமர் பட்டாபிடேகத்தைப் புறநாட்டு நட்புவேந் தருக்கும் பிறர் பலருக்கும் அழைப்பனுப்பிவருத்தி அறிவித்து விழவயரவிரும்பும் சக்கிரவர்த்தி, தன்அரண்மனையில் தனைப்பிரி யாப் பிரியை கைகேயிக்குமட்டும் அறிவியாத தேனோ? இரா மாபிடேகத்துக்குத் தானெண்ணியாங்கு எல்லாம் முற்றுப் பெற்றுமுடியும்வரை மன்னவன் கைகேயிக்கு அதனை மறைத் தானென்பதை வான்மீகர் விதந்துகூறியுள்ளார். "அபிடே கத்துக்குச் செய்யவேண்டிய எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்து முடித்து, அமைச்சராதியோரனைவருக்கும் விடைகொடுத் தனுப்பி, (இராமனை இரண்டாமுறை யழைத்து ஏகாந்தத்தில் எச்சரித்தனுப்பிவிட்டுத்) தன்மாடமெய்தியிருந்த தசரதன், 'இனித்தான் நமது நட்பிற்குப் பாத்திரமாய கைகேயி அறி வாள்' என்று எண்ணியவனாய், அவள்மாளிகைக்குள் முதலிற் புகுந்தான்," என வான்மீகர் விசதப்படுத்தியுள்ள இந்தவாக் கியம் அவள் அதை அறியாதபடி வெகுசாக்கிரதையுடன் தசரதனால் வேண்டும் ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டதை வெளியாக்கு கிறது. "இனித்தான் இராமாபிடேகத்தைப்பற்றிக் கைகேயி கேட்கக்கடவள் (கேட்கலாகும்)" என்று ஈண்டுத் தசரதன் வெளியிட்ட திருவுளப்பெருவிருப்பின்குறிப்பினை விரிக்க வேண்டா. 'பெண்களில் உன்னிலும் அன்பிற்கிடமானவள்

எனக்கு மற்றொருத்தியும் கிடையாது"*, "நீ எப்போதும் எனக்கு நன்மையையே விரும்பும் சுபாவமுடையவள்"†, "உனக்கு இராமன் மகானுபாவனாகிய பரதனோடு சமானமாயிருப்பவன், . . . , . . நீ தர்மத்தை உல்லங்கனஞ் செய்யப் பயப்படுந்தன்மையள்"‡, "தேவீ? நீ நல்ல சுபாவமுடையவள்"$, என்று பலமுறை பலவாறு அவள் உண்மையன்பையும் உளத்தூய்மை புனிதவியல்புகளையும் மனமாரப் பாராட்டி வியக்கும் மன்னவன்; 'வள்ளலிராமன் உன் மைந்தன்' என்று அவள்முன் வழங்குபவன்; அவ்விராமனுக்குத் தான் முடிசூடவிரும்புவதைமட்டும் அவளுக்கு உணர்த்திஞனில்லை. அது மட்டோ? கைகேயினரண்மனையில் அவளோடிருந் திராமனைப் பார்ப்பதையும் அளவளாவுவதையுமே காதலிக்கும் முன்வழக்கமுடைய மன்னவன், சபையில் இராமனுக்குத் தன்னினைப்புணர்த்தி நீதிகளும் போதித்தனுப்பிய பிறகு மீண்டும் அவனைப்பார்க்க அழைத்தபோது, தாய்கையில் வளர்ந்திலாதவனைத் தான் வளர்த்த அன்னையாம் கைகேயி அறியாமல் தான் தனியிருந்துபேச ஆசைப்படுவானேன்? கைகேயி தன் காதலுக்குரிய பிரியை; தன்னலமே காமுறுங் காதலி; கற்பினுற் றெழுதற்கொத்த தேவி; தன் முழுக்காதற்குரிய இராமனை, மாற்றவள் மகனென்றுணராமல், தானே பயந்த தவப்பயனுக் கருதி மகிழும் மங்கை. இவையனைத்தும் தானே நேரில் நன்கறிந்துவைத்தும், தசரதன் இராமாபிடேகத்தைச் சபையிற் சொல்லுமுன்னும், சொல்லி மறுநாள் முகூர்த்தமென்று அனைவருக்கும் வெளியிட்டபின்னும் கைகேயிக்கு மட்டும் மறைத்துவைக்கக் காரணமிருக்க வேண்டும்.

---

* சருக்கம் 11. † சருக்கம் 10. ‡ சருக்கம் 12. $ சருக்கம் 13.

இன்னும் ஏழாவதாக நாம் அறிவதாவது:- கோசலைக்கும் சுமித்திரைக்கும் சீதைக்கும் முறையே இராமன் முடிசூட முகூர்த்தம் வைக்கப்பட்டது உணர்த்தப்படுகிறது. கோசலை கேட்டுத் தானங்கள் வழங்கி, மகனலம் விரும்பி அவனபிடேகம் இடையூறுபெருது நிறைவேறுவதற்காக மௌனத்துடன் தன்னிட்டதேவதையைத் தியானிக்கலாயினள். அவள் அரண்மனையில் அவளைச் சூழ இராமனுக்கத்தையறிவித்தழைக்கப்பட்ட சுமித்திரை இளையவன் சீதை முதலிய பலரும் வந்து கூடிக்குலாவிக் களித்திருந்தார்கள். இவர்களிடை இராமன், தந்தை தனக்குத் தனித்துச்சொன்ன இதமொழிகளைப் பருகினபின் வந்து, தனக்கினியராய் அங்குக் குழுமியுள்ளார் யாவரொடும் சல்லாபித்து மகிழ்கின்ருன் *. இவ்வாறிச்சுற்றத்தார் பலரும் ஊரில் மற்ற ஏதிலார் அனைவரும் இராமாபிடேகத்தையறிவிக்கக் கேட்டுரையாடியிருக்க, கற்பரசி கைகேயியை மட்டும் உண்மையொன்றுமுணராதே பொங்கணைமேற் றனியே தூங்கவைத்ததேனோ? இராமன் பேராக்கப் பெருமகிழ்ச்சி மிகுதியில் யாருமே இத்தேவியை மறந்தார்போலும்! தெருவிற் கலகலப்பையும் திருவிழாக்கோல முழக்கையுங் கண்ட கூனி, தன்னருகுற்ற கோசலை நேசமுடைய ஓர் செவிலியைக் கேட்டுணர்ந்தாள். பிறகு அவள் சொல்லவே கைகேயி முதன் முதல் அறிவதானள். இராமாபிடேகத்தை மந்தரைக்குச் சொல்லக்கூடாத ஒன்ருயுணர்ந்த அச்செவிலி, தன் சந்தோடமிகையால் அவசரமுற்றுத் தான் அதை மறைக்குங்கடனை மறந்து மந்தரைக் குரைத்ததாக வடமொழியில் நூலார் விசதமாக்கியுள்ளார் †.

இறுதியாய் இதுபற்றி நாம் கவனிக்கத் தகுவது இன்னுமொன்றுளது. இராமாபிடேகத்துக்குத் தடையேற்படக்கூடுமென்று அதை விரும்புங் கொற்றவனும் கோசலையும் எதிர்

---

* சருக்கம் 5. † சருக்கம் 7.

பார்த்து அஞ்ச ஏதோ நியாயமிருப்பதாக வான்மீகவரலாறுகள் விசதமாக்கும். இராகவனோடு தன் இரண்டாவது ஏகாந்த சல்லாபத்திடைச் சக்கிரவர்த்தி கூறுவது இது :- "உனக்கு நாளை இளவரசபிடேகம் செய்யப்போகிறேன். இது முதல் அதற்காக நீ உபவாச விரதாதிகளை அனுட்டிக்க வேண்டும். இத்தகைய காரியங்களுக்கு விக்கினங்கள் பல உண்டாம். ஆகையால் உனது நட்பிற்குரியார் ஏமாந்துவிடாமற் சோர்வின்றி ஊக்கத்துடன் உன்னைச் சூழ்ந்து நின்று இன்று எல்லாவிதத்தாலும் பாதுகாத்திருக்கட்டும்." * இவ்வளவு முன்னெச்சரிப்புக்கும் பாதுகாவலுக்கும் அவசியமிருந்தாலன்றி, மன்னவன் இவ்விதம் பயப்பட நியாயமில்லை. மறுநாள் பட்டங்கட்டப் போவதாயும் அதற்கு அன்று உபவாசமிருக்கும்படியும் சொல்லுவதற்குத் தனியிடத் திரகசியம் வேண்டாம். இடையூறெதிர்பார்ப்பதாயும், அது பற்றி உண்மை நட்பாளர் காவலிற் றநயனை சர்வசாக்கிரதையாயிருந்து தற்காக்கும்படிக்கும் சொல்லும்போதுதான் ஏதோ அந்தரங்கத்துக்கு இடமிருப்பதாக வெளியாகிறது. அயோத்திப்பதியில் அரசனதரண்மனையில் அபிடேகம் நடக்கப்போகிறது. அதுவரை அரண்மனையிற்றான் இராமன் இருந்து விரதாதிகளை மேற்கொள்ளப்போகிறான். இராமனுக்குற்ற சுற்றத்தாரே அவனைச் சுற்றியிருப்பர். இதற்கிடையே அவன் சரீரப்பாதுகாப்புக்கு அவனுக்கு உற்ற நண்பர்களுள்ளும் ஏமாறவொண்ணாத் திட்பவினையாளரைத் தெரிந்து பொறுக்கி அவனுக்கணுகப் புடைசூழ நிறுத்தி, எச்சரிக்கையோடிருக்குமாறேவ ஏது வென்னை? இராமனுக்கு இளவரசு தர விரும்புபவனே தரணிக்கு அதிபதி; பெறுபவனே அது பெறற்குரிய அவன் திருமகன்; அதனையே அமைச்சரும் ஊழரும் ஆமோதித்துளார். குடிகளோ அதனை அரசனும் எதிர்பாரா வண்ணம் உவந்து கொண்டாடுகின்றார். அதற்கென

---

* சருக்கம் 4.

அழைத்துவந்தோர், வேந்தரும் பிறரும் வேறு கூறிலர். கோசலையும் மருகியும் சுமித்திரையன்ன சுற்றத்தாரெவரும் மகிழ்ந்து வாழ்த்தலாயினர். இலக்குவன் உவகையால் இறுமாந்திருப்பன். இவ்வாறு ஒருங்கே இவரெல்லோரும் உவகைக்கடலிலிருக்க, இராமன் முடிசூடலுக்கு யாரால் இடையூறு நேரலாமென்று இறைவன் எதிர்பார்க்கலானன். அமானுச்யவிக்கினங்களை ஈண்டுத் தசரதன் கருதினதாயில்லை. அது கருத்தாயின், மகன் சரீரப் பாதுகாப்புக்கு இத்தனை எச்சரிக்க நியாயமில்லை. கோமைந்தன் முடிசூட்டலைத் தடை செய்ய முயலுவார் சிலருளரென்று எதிர்பார்த்தாலன்றி, இத்துணை அச்ச எச்சரிப்பும் விரிவான ஏற்பாடுகளும் ஏகாந்தத்தில் அரசன் இராமனுக்குச் சொல்லுவானேன்.

இப்படியே இராமனபிடேக நற்செய்திகேட்ட கோசலை, அதற்குத் தடையேற்படாதிருக்கத் தெய்வங்களைத் தொழுகின்ருள்; வானுறையுந் தெய்வங்கட்குச் சிறப்பொடு பூசனை செய்து, இராமாபிடேகம் எவ்விதப் பகைவராலும் இடையினிற் றடைபெறுமல் ஈடேறட்டுமென்று வாழ்த்தெடுக்கின்ருள். இவ்வாறு தந்தையொடு தாயும் எதிர்பார்க்கும் தடையச்சம் எதன்காரணம் எழுந்ததாகும்? தசரதன் இப்படி நட்பாளரால் இராமன் தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும்படி சொல்லும் போதே அதையடுத்துத் தொடர்பாகக் கூறுவதனுலும், அவன் தன் விருப்பத்திற்கு ஊறு எதிர்பார்ப்பது பரதன் சார்பாயிருக்க வேண்டுமென்பது தொனிக்கின்றது. 'உன்னைச் சிநேகிதர் சாகரூகராய்ச் சூழ்ந்து சோராமல் நின்று பாதுகாக்கட்டும்' என்று கூறியதனேடமையால், அதன் தொடர்பாகவே "பரதன் தேசாந்தரம் போயிருக்கிருன். அவன் அயோத்திக்குத் திரும்பி வராதிருக்குமளவுதான் உனதபிடேகத்துக்குத் தகுந்த காலமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது"* எனத்

* சருக்கம் 4.

தசரதன் இங்குக் கூட்டிமுடித்திருப்பதைச் சிறிது ஆழச்சிந்திக்கின், பரதன் காரணமாக இராமாபிடேகத்துக்குப் பங்கமேற்படலாமெனப் பார்த்திவன் பயப்படுவதும், அதனால் அவ்வபிடேகம் முடியும் வரை பரதனொடுதொடர்புடையார் யாருமே அதை அறியாமலிருக்கத் தான் விரும்புவதும் விளக்கமாகிறது.

இனைய பலவானும், வான்மீகர் விதந்தோதும் பிறவசனங்களாலும் விசதமானவற்றை மீண்டுத் தொகுத்து நோக்குவோம். இராமாபிடேகத்தைப் பரதனுக்கும் அவன் பற்றுடையாருக்குமே தெரிவியாது மறைக்க மன்னவன் விரும்புகிறான். கோசலையாதியோர் அதனைக் கைகேயிக்கும், அவள் சீதனச் சேடியான மந்தரைக்கும் மறையாகப் பொதிந்து போற்றுகின்றார். தனதெண்ணம் ஈடேறி முடிந்த பின்னரே இராமன் முடிசூடலைக் கேகயன்கேட்பது உசிதமெனக்கருதி அவனுக்குத் தெரியாமலும், 'நல்ல'ரையினும் பரதனைத் தருவியாமலும், வேந்தன் அதை முடிக்க விரைகின்றான். இது கேகயன்கேட்டு மகிழ்வதொன்றாயின் அவனுக்கு அறிவிக்கப்பொறு அவசரமும், அபிடேகவிடயமாகத் தன் எண்ணத்தைத் தான் முதலில் வெளியிட்ட மறுநாளே விரைந்து அதை முடிக்கும் அரசன் வேகமும், விளங்கவில்லை. பரதனோ ஊரில் இல்லை; கேகயனும் இதைக் கேட்டு மகிழ்வன்; என்றால் பின யாரால் எவ்விதத் தடை இதற்கு உண்டாகக்கூடும்? அரசனும் பிறரும் இடையூறெழுமென்று அஞ்சுவானேன்? எதிலர் ஏனையர் யாவரும் அறிந்த பின்னும், கேகயன் மகளுக்கும் அவள் சார்பினருக்கும் மட்டும் இது முடியும் வரை மறைத்து வைக்க இவரனைவரும் ஆவலுறுவானேன்? இராமனிடத்து இதுபற்றி மன்னவன் மீட்டும் தனித்திருந்து பேசுவானேன்? பரதனைப் போக்கிய பின்னரே இது கருதப்படுவானேன்? அவன் இது முடியும்முன் வரலாகாதென்று அஞ்சி வேந்தன் விரைவானேன்?

'பரதன் அரசுவிரும்பித் துராசையால் வலிந்து அதை வௌவவருவான், அன்றி அவனையின்ருள் மகனுக்கு அரசாக்கம் அடைவிக்குமாசையால் இராமனபிடேகத்துக்கு ஊறிழைப்பள்' என்று தசரதன் எண்ணக்கூடுமாயின், ஒருகால் அரசனுதியோரச்சத்துக்கும் அவசரத்துக்கும் சிறிது நியாயம் எழலாம். ஆனால், கைகேயிக்கு இராமனிடத்துள்ள உண்மைப் பற்றும், நிகரற்ற நிலைத்த தூயகாதலும் கம்பர் கவிகளால் மேலே நிறுவப்பெற்றது.* தசரதனுமே அதைப் பாராட்டிப் பேசுவதை வான்மீகர் வற்புறுத்த மேலேகண்டோம்.† பின்னும் தசரதனே கைகேயியைப் பார்த்து, "உனக்கு உயிர்வாழ் வினும் சிறந்தவனுயிருக்கும் இராமன்,"‡ "இராமன்தான் எனக்கு மூத்த குமாரன்" என்று பலதடவைகளில் நீயே சொல்லுபவள்,"$ எனப் பேசுகின்றுன். இன்னும், இவள் தன்பால் வைத்துள்ள மெய்யன்பின் நெருக்கையும் பெருக்கத் தையும் இராமனே சீதையிடம் பாராட்டி வற்புறுத்துகிருன். "கைகேயி எனக்கு இதத்தையே விரும்புந் தன்மை யள்; என்னிடத்தில் மிகுந்த விருப்பமுடையவள் . . . . . உலகத்தில் மேன்மையே விரும்பி உயர்வுள்ளுவள்" §. "எனக்கு நன்மைசெய்ய விரும்புபவளும், சமர்த்தை யும், நான் ஆக்கம் பெறுவதில் அபிலாசையுடையவளும், எனக்கு அன்னையுமாயிருக்கும் கைகேயி, தன் கணவன் கருத்தறிந்து உவகையுடன் எனக்கு அபிடேகத்தை நடத்தி வைக்க அரசனைத் தூண்டிக்கொண்டிருப்பாள்" என்று இராமன், மாற்றன்னைமனையிலிருந்து சுமந்திரனழைக்கவந் ததுகண்டு சந்தேகித்த சீதை குறிப்புணர்ந்து, கைகேயி பண் பையும் தன்பால் அவளுக்குள்ள பட்சத்தையும் கணவனிட

* மந்தரை சூழ்ச்சி – கவி. 47, 51, 52. † சருக்கம்: 7. சுலோகங்கள் 31–36; சருக்கம்: 8 சுலோகங்கள் 11 – 19; சருக்கம் 11 முதல் 13. ‡ 11-வது சருக்கம். $ 12-வது சருக்கம். § அயோத்தியா காண்டம்: சருக்கம்: 16. சுலோகம் 15–19

முள்ள கற்புமேம்படுகாதலையும் இவ்வாறு விசதமாக்கினுள். இன்னும், இராமாபிடேகத்திற் கைகேயிக்குள்ள உண்மை யுவகையைப் புகழ்ந்து 'தாய் கையில் வளர்ந்திலன், தவத்தா லிவனைவளர்த்தவள் கேகயன்மாது' என்று பேசிய ஊரவர் மாற்றமும், தனிச்சல்லாபத்திற் காதலன் தன் பெயர் தரு மெனுங் குறிப்பால் "என்னின்னுயிர் மென்கிளிக் கியார் பெயரீகேன்மன்ன?" என்ற சீதைக்கு, "மாசறு கேகயன் மாது என் ஆன்னைதன் பெயராகென"--இராமன் அன்பினேடு அந்நாட் சொன்ன மெய்ம்மொழியும், இராமன் கைகேயி இவர் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வைத்துள உண்மைக் காதலின் வன்மை யைக் காட்டும். தசரதனைப் போலவே இராகவனும் இவளுக் குள்ள இராமாபிமானத்தைப் பலவாறு பாராட்டியிருப்ப தோடு, கைகேயி "தர்மத்தை உல்லங்கனஞ்செய்யப் பயப் படுந்தன்மையள்" --- என்ற தன் தந்தை கருத்தையே "உலகத்தி லுயர்நெறியிலேயே விருப்பமுடையவ ளிவ"ளெ னத் தன் மனைவியிடம் கூறி, இவள் அறவியலை வலியுறுத்து கின்ருன். இவள் 'மாசற்ற' மனத்தூய்மையையும், நேரற்ற இராமாபிமானத்தையும் நினைத்தே, "இராமனைப் பயந்த எற்கு இடருண்டோ?" என் றவள்வாய்ப் பெய்துவைத்த தோடமையாது கம்பர், "வேற்றுமையுற்றிலன் . . . ," என்ற தன் னழகியபாட்டிற் கவிக்கூற்ருயிவ ளீடிலாப்பீடுபேணி விளக்கிவைத்துள்ளார்.

இனிப் "பங்கமில்குணத்துப்"ப் பரதன்பெருங்குணத் தைச் சங்கிப்பாருமுண்டோ? அரசனு லேவப்பட்டு, மாதுலன் மனை மேவிக் கேகயமன்னனுற் சகலசத்காரமும் உபசரிப்பும் விரும்பிய விரும்பியாங்கெய்தி யனுபவிக்கும்பெற்றியு முற்ற தோடு, அவன் பெருங்காதலும் பெட்பொடுபேணும் பிரியமும் பெற்று வாழும் பரதன், அப்பெருவாழ்விடை யதை மகிழாமல், "தந்தை வயோதிகர், அரசியற்பாரத்தைச் சுமக்கமுடியாமற் றளர்ந்திருப்பவர், அவர்பக்கம்விட்டகலா தவருக்குப் பணி

விடைசெய்யவேண்டு மிக்கால மிங்கு வீண்கழிகின்றதே,'' என்றனவரதம் தன் பரிவுடைச்சிந்தையி னினைந்து பரிதாபப்படுவதாக வான்மீகர் கூறுகின்றார்.* இதனு லிவன் பிதுர்பக்தி விகசிக்கிறது. இவ னிறைகுணத்தவன் என்பதை யிருபெரும் புலவரும் தசரதன் வாயால் விளக்கியுள்ளார். ''உன் தம்பி பரதன், சான்றோர்நெறியிற் சால நிலைத்த வுள்ளத்தன்; உன்னை யநுசரித்தேநடக்கும் தன்மையன்; தருமத்திற்றனே தன்மனஞ்செலும் பெற்றியன்; அடியோடு 'ஐந்தவித்து' விளங்கும் சிதேந்திரியன்;'' என்று மன்னவ னிராமனிடமவனை வாயார வாழ்த்துகின்றான்.† பின்னுங் கைகேயிக் கவனைக்குறித்து வேந்தன் கூறுவதிது:- ''நீ நினைக்கிறபடி பரதன் அரசை அங்கீகரிப்பனு? அவன் தருமத்தி லிராமனைக் காட்டிலும் மேலானவனென்று நானுணர்வேன். அறப்பெருந்தகையான பரதன், நீ யாதுசெய்தபோதிலும், இராமனை விலக்கி நாட்டைத் தர வங்கீகரிக்க மாட்டான்,'' என்று பரதனைப்பற்றிய வுணர்வை வேந்தன் வெளிப்படுத்துன்றான்.‡ ''கொள்ளான் நின் சேய் இவ்வரசு,''$ என்று, கம்பரு மவன்வாயா லிதேசந்தர்ப்பத்திற் பரதனுயர்குண மனத்தூய்மைகளை வலியுறுத்தியுள்ளார். இவற்றாற் றசரதன் பரதனுள்ளக்கிடை நன்கறிவானென்று புலப்படுகிறது. அப்படியிருக்க, அவனில்லாத காலமே இராமாபிடேகத்துக்கு நல்ல சமயமென்றும், அவன் வந்தாலதற்குத் தடைநேருமென் றஞ்சி வருமுன் முடித்துவிடவேண்டுமெனவும் தசரதன் அந்தரங்கத்தி லிராமனிடம் பேசுவதற்கு, அறமற்றதோர் சார்பு தன்னெண்ணமாகலான் அறவள்ளலான பரதன்காரணமாக அது தடைப்படலா மென்று தன்குற்ற நெஞ்சிற் றனே யஞ்சலாயினு னென்ப தன்றிப் பிறிதுகாரணம் காண்பதரிது.

---

* சருக்கம் 1. சுலோகம் 3-5. † சருக்கம் 4. சுலோகம் 26.
‡ சருக்கம் 12. சுலோகம் 61. $ கைகேயிசூழ்வினை கவி 26.

அன்றியும், பரதன் பாவமேருணைப் புனிதமனப் பாங்கை மிகப்பாராட்டி, ''பரதன் தருமசுபாவனல்லவா? அதனு லவன் நெறிநின்று அறஞ்சொல்லித் தந்தைதாயரை யாற்றுவான்'' என இராம னேகாந்தநிலையிற் றனக்குத் தானே அமைதிகாண்பதாக வான்மீகர் கூறுகின்றூர்.* இன் னும் காட்டிற்குவரும் பரதனைக் கருத்தறியாது சந்தேகப்பட்டு வெகுண்ட இளையவனுக்கு, இராமன் பரதனியல்புகூறி யமைதி புகட்டு நயத்தை யுணர்வோம். ''எனக்குப் பிராணனிலும் பிரியத்திற்குரிய பரதன், பிராதாக்களிடத்தில் மிகுந்த பிரிய முடையவன்; அவன் நாம் வனம்பெயர்ந்ததுகேட்டுத் தந்தைக்குப் பணியாற்றும் தருமத்தை விரும்பி மாதுலனகர் நீங்கி அயோத்தி வந்திருப்பான்; .... என் பிரிவாற்ருமை யாற் புலன்கலங்கி நம்மைப் பார்க்க வருவதல்லால் வேறில்லை; ....எனக் கரசுகொடுப்பதற்காகவே இங்கு அவன் வருகின்ருன்; பரதன் மனத்தாலுங்கூட நமக்கு அபகாரத்தை நினைக்க கில்லன்; .... உனக்சரசைக் கொடுக்கும்படி நான் மனமின்றி வாய்மாத்திரமாகச்சொன்ன லுடனே கொடுக்க இசைவானன்றி வேறுரையான்;'' என் றவன் நல்லியல்பும் அறம்படிந்த மனப்பான்மையும் நன்கறிந்த இராமன் எடுத்துரைத்துப் பாராட்டுகின்ருன்.

''எனைத்துள மறையவை யியம்பற் பாலன
பனைத்திரள் கரக்கரிப் பரதன் செய்கையே
அனைத்திறம்; அல்லன அல்ல; அன்னது
நினைத்திலை; என்வயின் நேய நெஞ்சினுல்,''

(கிளைகண்டு நீங்குபடலம்: கவி. 44).

''பெருக னென்வயிற் பிறந்த காதலின்
வரும்; ...... மண்ணை என்வயிற்
றரும்; ---என நினைகை .... தவிரத் தானையால்
பொருப்என நினைகையும் புலமைப் பாலதே''

(ஷை 45).

---

* சருக்கம் 46 சுலோகம் 7. சருக்கம் 97.

"சேணுயர் தருமத்தின் தேவைச் செம்மையின்
ஆணியை(நீ) அன்னது நினைக்க லாகுமே?"
(ஷை 47).

பரதன் போந்தது "ஈண்டு எனைக்காணிய, நீ யிது பின்னுங் காண்டி"---என்றிவ் விடத்திற் கம்பரு மிராமன் வாய் மொழிந்துவைத்துளர். இன்னும், "எத்தாயர்வயிற்றினும் பின்பிறந்தார்களெல்லாம் ஒத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தமனாவ துண்டோ?"* என்றிலக்குவனுக் கறிவுறுத்தடக்குமிடத் திராமன் பரதனைப் பாராட்டியுள்ள பாட்டு மறிவோம். மேலும், எனக்கபிடேகமில்லை; "நின்காதற்றிருமகன்" பரதனுக்கே பட்டமென்று வந்து சொன்ன தன் மகன்மொழி கேட்ட கோசலை, அவன் "நிறைகுணத்தவன்; நின்னினு நல்லன்;"† என்றிராமனிடம் பரதனறவியல்புகூறிப் புகழ்ந்ததையும், பின் இராமன் குறித்த எல்லையிகந்து வராமைகண்டு தீப்பாயமுயலும் பரதனைத் தடுப்பவள்,

"எண்ணில் கோடி இராமர்கள் என்னினும்,
அண்ணல்! நின்னருளுக் கருகாவரோ?
'புண்ணியம்' எனும் நின்னுயிர் போயினால்,
மண்ணும் வானும் உயிர்களும் வாழுமோ?"
(மீட்சிப்படலம். செய் - 232).

என்று தன்னுளங்கசிந்துருகி யாற்றியதையு மறியாதாரில்லையே! இன்னும் பரதன் பின்னொழுக்கமுழுதும் அவனைச் சந்திக்க நியாயமே கிடையாதென்பதைப் பறையறைகின்றதே.

இவ்வாறு வேந்தனும் கோசலையும் இராமனும் பரதனைக் கோதில் அறக்குணக்குரிசிலாப் பன்முறையுங் கொண்டாடக்காணும் நாம், பரதன் காரணமாக இராமாபிடேகத்துக்கு ஊறுநேருமென்று தசரதனஞ்சவும், அவனில்லாத

---

* வாலிவதைப்படலம். கவி. 34. † நகர்நீங்கு. கவி. 5.

போததைமுடிக்க வெகுவேகப்படவும், இராமனை அபிடேகப் பேச்சுவெளியிடப்பட்டபின் அதுமுடியும்வரை சோர்வின்றிக் தற்காத்துக்கொள்ளும்படி யவனிடம் தனித்துக் கூறவுங் காரணம் காண்ப தரிதன்று. மகவின்றி நெடுங்காலம் வருந்திய மன்னவன், முதுமையிற் றனக்கு முதற்கிடைத்த மகனை இராமனிடத்தி லன்புமிகுதிவைப்ப தியல்பு. அடிக்கடி யகலப்போகும் பரதனைப்போலாது, அனவரதம் அருகிருந்து வளருமவனிடத் தன்பு தந்தைக்கு வளர்ந்துபெருகுவது மியல்பே. இவ்வாறு பரதனிலு மிராமனிடம் தனக்குக் காத லதிகமென்பதைத் தசரதனே கூறியுள்ளதையும் மேற்கவிகளா லறிந்தோம். இப்படி நாளடைவி லிராமன்மீ தன்புகாழ்த்த சிந்தையில், தசரதன் அவனுக் கரசியலர்க்கத்தையடைவிக்க விரும்பலாவது மியல்பேயாகும். ஆனால், கைகேயிதிருமணத்தி லரசுரிமையை அவளுக்குச் 'சுல்க'சீதனமாய்த் தான் முன் கேகயனிடம் அறச்சூளுடன் வழங்கியதன் உண்மையும், அதன் விளைவியல்புகளும், தசரதன் முற்றும் மறக்கற்பாற் றில்லை. தன் புதுவிருப்பிற்கு முரணாகத் தன் முன்மரபுடை அறச்சொல்லு மதன்பயன்முறையு மவன்மனத்திருந் தவனைச் சுடுவதால், தன்னுள்ளமுறுத்துஞ் சஞ்சலத்தைப் பிறருக் குரைக்கவும் அறத்துறையாற் குறைக்கவு மொல்லாமல், அவன் தத்தளிக்குநிலையை நா மெளிதிலுணரலாகும். தூரிய கேகயநாட்டில் நெடும்பல்லாண்டுகளுக்குமுன் தான் செய்த 'சுல்கப்பிரதிக்ஞை' பின் தன்னாட்சியைப் பாதிக்காமல், கற்புறுசிந்தைக் கைகேயிகணவனாகவே தானே சுவாதீனன் போல் அரசுபுரிந்து, ஆக்கத்தோ டாதிக்கமு மனுபவித்துள் ளான். அதுகொண்டு தன்முன் அறச்சொல்லின்விளைவாற் பின் தன் பிறவிருப்பங்கள் பீடிக்கப்படாமல் முடிக்கலாகுமென் றெண்ணலானான். தன் சூளறச் சுல்கக் கொடையாற் பரதனுக்குப் பிறப்புரிமையாய்விட்ட அரசாக்கத்தை, இராமன் பாற் காதல்மிகையா லவனுக்கெய்துவிக்க விரும்பினான். மிகச் சிலரன்றித் தன் முன் சொல்லறச்சூளை யறிந்தவரில்லை

யென்றுணர்வான். தன்பெருமகளுக்காகச் 'சுல்க'ச்சூள் பெற்று வைத்தவனும், அதைப் போற்றவல்லவனுமான கேகயனே தூரதேசத்தான். அவ்வறச்சொல்லைத் தான் துறப்பதாயறியி னொருகால் அவன் பரதனுரிமைபேண வருவனுகையா லவனுக்குத் தன்னெண்ணம் முடியும்வரை தகவலெட்டாதிருக்கத் தசரத னுத்திரப்படுகிறான். கேகய னுக்குமட்டும் அழைப்பனுப்பாதிருந்தாற் கைகேயி சந்தேகத் திற் கிடனுகும்; கேகயனும் குறைகூறுவான். அவனுக் கானுப்பாமைக் கோர் வியாசம்வேண்டும். அஃதவனூடு சேய்மையதாவதிற் சமைக்கப்பட்டது. மிதிலைக்கு அறிவித்துக் கேகயனுக்கு அறிவியாமை விபரீதவுணர்ச்சியை யுடனே விளைக்கும். மேலும், கைகேயிக்குச் சேய்மைபற்றிய வியாசத் தைப் பொருந்தப் புனைவதற்கு, மிதிலையார்க் கறிவியாமை பொருந்துமோர் கருவியாகும். மிதிலையர்கோன் பின் உண்மையறியுங்கால், தாமதம் தன் மருகனபிடேகத்திற் கிடையூறுமென்பதுணர்ந்து, தனக்குரையாமையை வெறுக் காமல், தன் மருகனுக்கத்தை முடித்துவைத்த சூழ்ச்சித்திறம் வியந்து அதன்பயன்பற்றி நயப்பதுங் கூடும் எனத் தசரதன் கருதினன். சனகனையு மழைத்திலாமைகூறிப் பின் கேகய னுக்குச் சமாதானங்காட்டவு மியையும். விளைவும் பயனுஞ் சீர்தூக்கி, சனகனுக்கும் கேகயனுக்கு மறிவியாமல் இளவர சபிடேகத்தை இராமனுக்கு விரைந்துசெய்வதே தனதெண் ணத்தை முட்டின்றிமுடிக்கு முறுதிவழியெனக் கருதி, தசரதன் அவ்விரு சம்பந்தியரசருக்கும் இராமாபிடேகத்தை யறிவியாம லிருக்கத் துணிந்தான்.

பகுதி — 6 : கோசலைமனக்கோள்.

இனிப் பண்டறிகிழவி கைகேயிசீதனச்சேடியான கூனி கேகயத்தில் அரசன் அறச்சூளறிவளாகவே, அதை மறைக்க விரும்பும் கோசலையாதியோர் வேந்தன் தன் சுல்கச்சூளறங் கொன்று இராமனுக்கு அரசுதரமுயலுவதை அவளறியாது மறைக்க அவாவுகின்றனர். கைகேயி முன் நேரில் இதை யறியாள் என்பது உய்த்துணரலாகும். மணவறையில் மணச் சடங்குக்குமுன் வரனைக்காணல் ஆரியவழக்கன்மையானும், சுல்கச்சூள் கைகேயிக்காகக் கேகயனிடம் தசரதனாற் செய்யப் பட்டதாக வான்மீகர் விசதமாக்குவதானும், கூனி வாயால் அதைக்கேட்டறியும் வரை பரதனுக்கு அரசாமாறில்லையென்று மறுத்து இராமன் அபிடேகத்தை ஆமோதித்தகோமகள் மந்தரைவாயால் முன்வரலாறுகேட்ட பிறகே அபிடேகத்தைத் தடுக்க இசைந்துள்ளதானும், ஒன்று அவள் முன் அவ்விவரம் அறிகிலள், அன்றேல் அதனை மறந்தனள், என்பது வெள்ளிடை மலையா விளங்குவதாகும். ஒருகாற் பரதன்பாற்பரிவுடைய பிறர்யாரும் அதையறிந்தவர், இராமனபிடேகமுயற்சிகண்டு, பரதன் சார்பாகவரக்கூடும்; அவ்வாறு எதிர்பாராவண்ணம் யாராவது வருவரேல் அவர் முயற்சியை விலக்கி இராமனுக்கு அபிடேகபூர்த்தியாக்க விரும்பியே அவனைச் சோர்வில் தோழராற் றற்காத்துக்கொள்ளும்படி அரசன் எச்சரிக்க லாயினன்.

கோசலையும் இப்பழஞ்சரிதம் அறிந்திருக்கவேண்டு மெனவே தோன்றுகிறது. அல்லேல், வேந்தனைப்போலவே இவளும் இராமன் அரசெய்துவதற்கு ஊறுநேருமென்று அஞ்சக் காரணமில்லை. இவள் சேடிமார், இராமாபிடேகத்தைச் சுமித்திரையாதியோர்க் கறிவித்தழைத்தவர், கைகேயிக்கும் மந்தரைமுதலிய அவள் சார்பினருக்கும்மட்டும் அதை மறைக்க விரும்பார். இராமனுக்கு இளவரசபிடேகம் பிறப்புரிமை;

அதனால் அவனுக்கு அது திட்டமாகச் சித்திக்குமெனத்தெரிந்த கோப்பெருந்தேவி நிலைமைக்குமாறாகக் கோசலை தன்மகனுக்கு அதைக்கூட்டுவிக்கப் பெரிதும் தான் ஆசையும் தாளாண்மையும் உடையவளாகவும், முடிவிற் றன்முயற்சி முற்றுப்பெறுங் காலம் அணுகியதுணர்ந்தபோது தன் அறிவாற்றலால் ஆக்கிய ஆக்கத்துக்கு அவள் தன் அறிவளவில் திளைத்துக் களித்ததாகவும், வான்மீகர் விசதமாகவும் கம்பர் சிறிது விநயமாகவும் சுட்டியுள்ளனர்.* இராமனுக்கு அரசில்லையெனக்கேட்டு அவள் அலக்கணுற்றரற்றியதா வடமொழிப்புலவர் அவளியல்விளங்க வழங்கிவைத்த படிற்றுரைபலவற்றைக் கம்பர் குறைத்து மறைத்தனர். பரதனுக்கு அரசுதர இசைந்த தன்தாதையைக் கொன்றேனும் சிறைசெறித்தேனும் தமயனுக்கு முடிபுனையப் போவதாய்க் கோபவெறிகொண்டுபிதற்றிய இளையவன் பிழைபடுமாற்றத்தைக்கடியாது கோசலை அதனைச் சிறிது செவியேற்குமாறு இராமனையும் தூண்டினதாயும், அதைமறுத்து இராகவன் அறமொழியெடுத்தோதி அறிவுறுத்தியபிறகே அவள் கணவனுக்குத் தான் கற்பறமாற்றுங் கடமையைநினைந்து அதற்கு இசைந்ததாயும், பின் பரதனைச் சந்தித்து நிந்தித்ததாயும் மெய்ம்மறையா வான்மீகர் கூறுகின்றார்.† பரதனைப் பாராட்டிப் பேசி, அவனுக்கு ஆசிகூறி, அவன் பட்டாபிடேகத்தை வெறுக்காமல் இராகவன் வனம்போகாது தன்னோடிருக்கமட்டும் வேண்டினளாகக் கம்பர் கோசலை குணத்தைச் சிறிது மாற்றிச் செப்பனிட்டு மாற்றேற்றிவைத்துளார். கோசலை மன்னவன் சுல்க அறச்சூள் அறிந்திருக்கவேண்டுமெனச் சுட்டற்குரிய துலைச்சான்று இன்னுமொன்றுளது. இவ்வரலாற்றுண்மையை இராமனே பரதனுக்கு முதலில் வெளியிடுவதாக இருமொழிப் பெருங்கவிகளும் முறையே

* வான்மீகி - அயோத்தியாகாண்டம் சருக்கம் 4 – 20. கம்பர் - மந்திரப்படலம் - மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம்.

† சருக்கம் 21. சுலோகம் 4–24. சருக்கம் 75.

வலியுறுத்தக் காண்கின்றோம். தனக்குத் தந்தையார் முடிசூட முயன்றபோது இராமன் இஃதுணரானென்பதே பொருத்த மாகும். முன்னரே பரதன் பிறப்புரிமையைத் தான் அறிந் திருப்பின், ''செப்பருங்குணத் திராமன்'' தந்தை விருப்பத் திற்கிணங்கி இத்துணை விபரீதவிளைவுக்கு இடந்தரானன்றோ? அறிந்துவைத்தும் அறத்துறைதிறம்பிப் பரதனுக்குரிய அரசைத் தான் அடைய விரும்பினன், என்பது ''தாய்மையு மன்றித் தருமமும் தழுவிநின்ற''னியல்புக்கும் பெருங்குணத் துக்கும் பொருந்தாதன்றோ? பின் பரதனுக்கு இதை அவனே பகர்வதால், யார்மாட்டிதனை அவன் கேட்டறிந்தான்? தந்தையொடு தன்பட்டாபிடேக விடயமாய்ப் பேசிவந்தபின் நகர்நீங்கும் வரை தசரதனுடன் இராமன் மீண்டும் சல்லாபித் திலன் என்பர் கம்பர். இருவரையும் மூன்றுமுறை சந்திக்கச் செய்த வான்மீகரும், தசரதன் தநயனுக்கு இவ்விவரமறிவிக்க இடம் தரக் காணேம். அதனால் வேந்தன் மூலம் இதனை இராமன் அறிந்தபாடில்லை. கோவிந்தராசராதி உரைகாரர், சுமந்திரராதியரால் இராமன் இதைக் கேட்டிருக்கலாமென்று ஊகிக்கின்றனர். ஆனல், தென்மொழி வடமொழிகளில் மன்னிய இருபெருங்காவியக் கதையும் சுமந்திரராதியோர் இதனைச் சொல்லகில்லாமையைத் தெளித்துவைத்திருக் கின்றது.* ஆகவே, பழமையுணர்ந்த தன் அன்னையாலாதல் அன்றேல் அவள்சார்பினராலாதல் இவ்வுண்மையை இராக வன் கேட்டிருக்கவேண்டுமென்று அறியக்கிடக்கின்றது.

கோசலைக்குச் சுல்கப்பழஞ்சரிதம் தெரிந்திருக்கவேண்டு மென்பது இன்னுமொருகாரணத்தாலும் ஊகிக்கலாகும். கைகேயி வரம் கேட்டு இராமாபிடேகம் தடைப்பட்ட பிறகு ''முன்னவனரசைப் பின்னவனுக்கு ஆக்குவது முறையன்று''

---

* அயோத்தியாகாண்டம் சருக்கம் 59. கம்பர்—நகர்நீங்கு படலம்.

என வசிட்டமுனியும் இலக்குவனும் சித்தார்த்தராதிமந்திரிமாரெல்லவரும் முழங்கவும், குணமணப்படுத்தப்பட்ட கம்பரின் கோசலை கூட (முதல்மகனிருக்க) அரசைப்பின்னவனுக்குக் கொடுப்பது ''முறைமையன்றென்பதொன்றுண்டு'' என்று இலேசாகச் சுட்டிப்போந்ததல்லாமல், அஃது அறமற்றதென்றேனும் பரதனுக்கு அது செல்லாதென்றேனும் சொன்னதில்லை. யாண்டும் தன்னியலிழவாத வான்மீகரின் கோசலையோ, கோபத்தாலும் தாபத்தாலும் அறிவுமயங்கினவிடத்தும், இறைவனைச் சீறிய இலக்குவன் ''இன்னுச் சொல்லைத்'' தனக்கு இதமெனிற் செவிக்கொளும்படி தன் தநயனைத் தூண்டினளல்லால், இராமன் அரசை இளையபூரதனுக்குத் தருவது அறமன்றென்று ஒருவார்த்தையேனும் அவள் பிதற்றறற்பிரலாபப்பிரத்தாபமுழுவதிலும் பேசாமை சிறிது சிந்திக்கத்தக்கதாம். பர்த்தாவையும் பரதனையும் பிற பல தூறு நொந்துகூறுமவள் பிறர்போல இதனைத் தவறெனச் சுட்டாமையால், பரதன் அரசுபெறுவது அறமற்றதென் றவள் கருதவில்லையென்று கொள்ளலாகும். இவ்வுண்மையறியாத இலக்குவனுக்கும் ஏனையருக்கும் பரதன் அரசுபெறுவது இயல்பாகலான் அவர்தம் உள்ளக்கிடையை அவ்வாறே வெளிப்படுத்திய வான்மீகர், உண்மையுணரவல்ல அறிவுடைநற்றல்சால் கோசலைவாயில் அனையசொல்லொன்றுங் கொடுத்திலர். பழைய குல்கவரலாறறிந்தவருளத்திற் பரதன் அரசெய்துவது அறத்துறையன்றெனத் தோன்றுதாகலானும், முறையெனவே தெரியுமாகலானும் வான்மீகருண்மைக் கோசலை தன் கோப தாபப் பிரலாபத்திலும் அதனை முறையன்றென மொழிந்தாளில்லைப்போலும்.

இவை பலவாற்றானும், பண்டையறத்துறையிற் கைகேயிக்குச் சுல்கசீதனமான அயோத்தியரசு பரதனுக்கே பிறப்புரிமை; அதனை இராமன்பாலுய்க்கவிரும்பிய மன்னவனும் அவன்கோப்பெருந்தேவியுமே தவறிழைக்க விரும்பினவர்; தந்தவ றுறுத்துஞ் சிந்தையராகையால், அவ்விருவருக்கும் இடையூறு எழுமென்ற அச்சமும், பரதன்சார்பினரறியாமல் இராமாபிடேகத்தை விரைவில்முடித்துவிடவேண்டுமென்ற வேட்கைவேகமும் கரைகடந்து கைம்மிகுந்தது; எனக் காண்போம்.

பகுதி — 7 :

முடிந்ததுகடியா முதுமுறைவிரகாத் தன்னவாமுடிக்கும் மன்னவன்முயற்சி.

சொல்லறந்தொலைந்து மகவாசையால் ஒருகால் மன்னவன் இராமனுக்கு அரசுதர மனங்கொண்டாலும், பரதனில்லாதபோது இராமனுக்கு அபிடேகம்பண்ணிவிடநினைத்தாலும், உரிமையற்ற இராகவனுக்கு அது நிலைப்பதில்லையாகவே அவ்வீண்முயற்சியிற் பிரவேசித்துத் தன்னைப் பாவம் அல்லது பழிக்கு இடமாக்கிக்கொள்வனோ வேந்தன்? என்றவினு எழலாம். இவ்வினவை யெழுப்பி, இவ்வளவறியாதானல்லாத பார்த்திவன்செயத்துணிந்த இராமாபிடேகம் செம்மையறவுரிமை இராமன்பாலுண்மையை வலியுறுத்துமென எளிதிற்கூறி, அறத்துறைக்கு அளவாகும் பரதனும் இராமனும் விதந்துகூறிவிளக்கிய வரலாற்றைப் புறக்கணிக்க விரைவாரும் சிலர் உளர். ஆற்றலும் அறிவும் ஏற்றம்பயக்கத் தங் காதற்றிருமகனுக்கு ஆக்கமும் புகழும் ஆக்க முயலும் கோசலையும் கோமானும் குறுகியநோக்குடையரல்லர். "ஆற்றல்சால்கோசலை"யோ "விரிஞ்சிந்தனை" யுடையள். ஏந்தலும் ஏற்பனவோர்ந்தெண்ணியமுடிக்கும் விரகுடையான். இருவரும் நன்கு ஆழ்ந்து சூழ்ந்து எட்டநோக்கி ஆவன தேர்ந்து ஆற்றவல்லார். தசரதன் சுல்க அறச்சூளால் இராமன் அயோத்தியரசுக்குரியனல்லன், என்பதை நன்கறிவார். தம் கான்முளையான இராகவன்பால் அனுராகம் மிகவுடையார். அவனுக்கு அரசுரிமையாக்கிவைக்க ஆவல் அளவிறந்துவளரும் உளமுடையார்; "நடந்து முடிந்ததை நன்றெனக்கொள்ளும்" --- ஆரியர் தொல்லறத்துறையிவரறிவார். "முடிந்தபின்னதனைக் கடிந்திகப்பதில்லை", "அறமுறை சிறிதுதிறம்புவதேனும்" முற்றுப்பெற்றதை

முடிந்ததாக்கொள்வதே முறை, என்பது ஆரியர் அறநூல்விதி யொன்ருகும். இன்றுவரை இவ்விதி இந்துசமுதாயத்தவர் * வழக்குத்துறையில் † = வழக்காற்றில் இருந்துவருகிறது. இதையே ஆங்கிலவழக்கறிஞர் (Factum valet) 'முடிந்தது முறை' --- எனும் பெயரால் வாதத்துறையில் வழங்கிவருகின்றனர். இவ்விதியுணர்ந்த இறையவனும் இராமாபிடேகத்தை அரசுக்குரிமையுடைய பரதன்பக்கத்தவரால் இடையூறெழுந்துதடைப்படுமுன் முடித்துவிடமுயலுகின்ருன். முடிந்தபின் அதனைக் கடிந்திட லருமையென்றறிவானுகலின், ''முடியுமுன்னர் அப்பரதன்பண்டையறவுரிமையறிந்தார் வந்து ஆட்சேபித்திடில் இராமனுக்கு அரசு உதவாமலே போகும்; ஆட்சேபிக்க அவசியமும் அவாவும் உடையவர் அறிந்துவந்து தடுக்குமுன் இராமனுக்கு முடிசூடிமுடிந்துவிட்டாற் பின் அதனைப் பேதிக்க யாரும் முயலார்; முடிந்த முடிசூட்டை முறையெனநாட்டி நிறுத்துவது சுலபமாகும்'', என்று தெரிந்துள தசரதன் அவ்விதியை ஆதரவாக்கித் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றமுயலுகின்ருனென்பதை அவன் வாய்வந்த மாற்றத்தாலேயே வான்மீகர் விளக்கியுள்ளார்.‡

பரதனையும் கேகயன்முதலிய பரதன்பாற் பரிவுடையாரையும்பற்றி மட்டுமில்லை தயரதனுக்குண்டானபயம்; இராமனைப்பற்றியும் உளதாகும். இவன் பெருங்குணப் பெருமிதமுடையவன். அறத்தை மறத்தலும் துறத்தலும் அறியாச்சிந்தையன். அறக்கடவுளனைய பரதனியல்பைப் பாராட்டி அவன்பால் மதிப்பும் காதலும் மிகவுடையவன். தன்பால் அன்பாலேனும் தவறு நினைத்துழித் தம்பி இலக்குவனையும் தன் தாயையுமே தடுத்து, இடித்து, அறம் அறிவுறுத்தி நெறிநிறுத்தவிரும்பும் நேர்மையும் திட்பமும்

---

* வழக்குத்துறை = வியவகாரச்சட்டமுறை (Civil Law).
† வழக்காறு = கையாட்சி. ‡ அயோத்தி - சருக்கம் - 4.

நிலைத்த சிந்தையன். பரதனோ தமயனைத் தந்தையினும் அதிகம்பாராட்டி அன்புசெய்பவன். இராமனுக்குரியதன்றென்று அவனால் அறமுறையிற் றெளிவிக்கப்பட்டபிறகும், தமயனுக்குத் தருவதற்காவதுபற்றியே தரணி தன்னுடைமையானதற்கு மகிழ்ந்து, அதை அவனுக்கு விரும்பிச்சமர்ப்பித்துவப்பவன். அதனால், பரதனைப்பற்றி மன்னவன் பெரிதும் அஞ்சக் காரணமில்லை. கைகேயியும் இராமனிடத்து அன்பும் தன்பாற் கற்புநிறைகாதலும் உடையளாகவே, அவளைப் பற்றியும் அரசனுக்கு அச்சம் அதிகம் வேண்டா. அரசு பரதனுரிமையென்பதைச் சிறிதேனும் இராமன் அறிவனேல், பின் அதனை அவன் ஏற்கவொல்லான்; அவனையிணக்க யாராலும் ஆகாது. வைராக்கியமிகுந்த இராமன்குணமறிந்த தந்தை, அவனுக்குத் தன் தவறு வெளிப்பட்டுத் தனதெண்ணந் தடைப்படுமுன் அபிடேகத்தை முடித்துவிட அவாவுகின்றான். முடிந்தபின் இராமன் அதை அழிக்கமுடியாமைகண்டு அடங்கியமைவன்; பரதன் அதைப் பெரிதுமுவப்பன். இறைமைக்கு உரிமைமேற்கொண்டிகலற்குரிய இவ்விருவரும் அமையவே, 'முடிந்தது முறை' யெனும் அறமறியும் பரதன்பாங்கினரும் இராமன் முடிசூட்டைவெறுப்பினும் மறுக்கமுயலார். தன் விருப்பம் இவ்வாறு நிறைவேறி, நிலையும் பெறுவதாகும். பூர்த்தியாகுமுன் பரதன்சார்பினர் அறிந்து தடுக்கநேரின், தன்முயற்சியனைத்தும் பாழாகும். உண்மைவெளிப்பட்டபின், பரதன் இசைவனேனும் இராமன் அரசேற்கச்சம்மதியான். பகிரங்கமாகத் தானும் சொல்லறந் துறக்கத்துணியுமாறில்லை. இவ்வுண்மையை ஊன்றியாராய்ந்து, விளைவும் பயனும் விரும்பிக் காலமும் இடமும் கருதி இராமாபிடேகத்தைத் தடுக்கவல்லாரறியாமல் வேகத்துடன் விரைவுபண்ணவும், சாமானியரால் ஒருகால் எனைத்தும் இடையே சிறுதடைநேரின் அதனை வலிகொண்டடக்கித் தன்விருப்பத்தைப் பூர்த்திபண்ணவும், வேந்தன் கருதியகாரியமும் அதற்குரிய கருவி

கருமங்களும் எண்ணித் துணிகின்றான். தடுக்குந்தகையாளரைச் சேய்மையதாகிய கேகயத்தில் விலக்கிவைத்தும், பிறர் பரிவுடையார் இருப்பினும் அவருக்குத் துணையும்சார்பும் இல்லாதிருக்கத் தன் குடிகளொடுபழகிய இராமனுக்கு வலியும் சூழ்ச்சியும் வழங்கியும் தன்விருப்ப முட்டின்றி முடிய வழியமைத்துக்கொள்கின்றான். தன் சபைக்குத் தனக்குவேண்டியவரையழைப்பதிற் பலநாட்கழியப் பொறுத்தவன், சபையிற்றான் தன்விருப்பத்தை வெளியிட்டு அவர் சார்பும் துணையும் அறிந்தபிறகு சிறிதும் தாழத்தரியானாய், மறுநாளே யபிடேகத்தை முடிக்கத் துணியலானான். இவை பலவாற்றானும், மன்னவனுளத்தில் தான் முற்றும் முறைசெய்யவில்லையென்றுளதுணுக்கமும், எனைத்தானும் தன்விருப்பத்தை முடிக்கக்கொண்ட துணிவும் வேகமும் ஒருங்குடைமை விசதமாமன்றோ.

பகுதி — 8:

கொற்றவன் உளக்கிடையும் கேகயர்கோமகள் அறத்துறையும்.

இவையுமன்றி இராமனுக்கு அரசுதருமுயற்சியில் மன்னவன் மாசற்ற மனத்தனல்லன், என்பதை இன்னும் பல செயலும் அவன்வாய்ச்சொல்லுமே விசதமாக்கும். பரதன் வருமுன் மூத்தமகனுக்கு விரைந்து முடிசூட்டிமுடிக்கும் தன் பெருமுயற்சியைத் தடுக்க முன்வந்த மனைவியை வாய்கொண்ட மட்டும் வசைதூறி வைகின்றான். வெகுளியும் விசனமும் கரைகடந்தலைக்க உளமுளையும்வேந்தன், தன் அறப்பெருந்தேவியை வாய்கயப்புற வைவதோடமையாமல், புழுங்குமனப் புகைவாயாற் பழித்து வெறுத்துச் சபிக்கின்றான். இதுமட்டோ? எவ்வறங்கொன்றும் இறைமையாக்கம் இராமனை யெய்துவிக்கும் தன் துணிவொன்றே துறக்கொணாத் தன் உளக்கிடை, என்பதை வெகுளியால் வசமிழந்த வேந்தன்வாய்வெஞ்சொற்கள் வெளிப்படுத்திநிற்கும். துணைவனது தொலைச்சூளறச் சொற்சோர்வு சுட்டலாவதன்றென்று அதனை முற்றும் மறைத்து, கைகேயி தனக்கு அரசன் முன் தந்துள வரத்தை அன்று வழங்குமாறு வற்புறுத்துவதாயினள். தன் பெருவிருப்பத்தைப் பாழாக்கும் அவள்குறிப்புணர்ந்த மன்னவன் தன்பால் அவள்கொண்டுள "கற்புமேம்படு காதல்" மிகையை நன்கறிவனுதலான், முதலில் அவளைத் தன் அறமிறந்த ஆசைக் கிடைநில்லாது இணங்கியொருப்படுமாறு பல நயவஞ்சநலம் பேசி அவளுறுதியழிக்க முயலுகின்றான். உண்மையிலூன்றிக் கற்பறங்காழ்த்த காதனிறையாற் கணவனை அறம்பிழையாதுபேணத்துணிந்த பெருந்தகையாள் உரந்தளராவுளத்தளாவதுகண்டு, கையறவால் மனமாழ்கி யுரப்புகின்றான். வாய்மைபேணி வரந்தரல் தவிரொணாக் கடனென வற்புறுத்தும் மனையாளுக்கு, "நீ நினைவுறுத்திய என் சொல்லறந்

துறவைப் பொருட்படுத்தேன், எதுபற்றியும் என்விருப்பத்தைக் கைவிடேன்,'' என மன்னவன் வரம் மறுக்கின்றான். ''என் உயிரையேனும் விடுவேன், இராமனை விடுவேனோ? விடேன்,'' ''நீ களிப்பின்றிச் சோர்ந்திருப்பையாயினும், கோபத்தால் அவிந்துபோவையாயினும், விசனத்தால் நாசமுறுவையாயினும், மற்று உனக்கு எதுநேரினும், எனக்கு அப்பிரியமாக இராமாபிடேகத்தை நிறுத்த நீ சொல்லுவதை நான் நடத்தவேமாட்டேன்'', என்று அவன்வாயால் அவன் மனக்கிடையை வான்மீகர் பகர்ந்துவைத்தார்*. கைகேயி கோலிய வரக்கொடையை மறுக்கவிரும்பியும் வழிகாணாது உளமறுகும் மன்னவன், வசிட்டமுனிவந்தபோது தன் விருப்பமும் விசனமும் கூறி, இராமனைப் ''புனைமாமகுடம் புனைவித்து, ஒன்றும் வனமென்றுன்னுவண்ணம்செய்து, என் உரையும் குன்றும் பழிபூணுமற் காவாய்''†, என்று அவனைத் தன் வேணவா முடித்துவைக்க வேண்டுகின்றான். இன்னும், கைகேயிக்குச் சம்வாதமுடிவில் தான் சம்மதித்து வரமிரண்டும் தந்தபின்னரும், இராமனைத் தான் அழைத்து வரச்செய்து அவன்வந்து விடைகேட்டவனிடம் தசரதன் கூறுவது இது:- ''இராகவா! நான் கைகேயிக்கு வரம்கொடுத்து வஞ்சிக்கப் பட்டேன். அதனால் நீ என்சொல்லை மறுத்து அயோத்திக்கு அரசனாகி என்னை மகிழ்விப்பாய்''‡ என்று தன் உளக்கிடையை விளக்குகின்றான். இவைகளினால் முன் இவன், ''கண்ணே வேண்டுமென்னினுமீயக்கடவேன், என் உண்ணேராவி வேண்டினும் இன்றே உனதன்றோ?''$ என்று தேவிக்கு உரைத்ததெல்லாம் உளத்துறையாப் பசப்புரை யென்பது தெளிவாகும். சொற்சோராது அறம்பேணும் தூய்மனத் துணிவுடையனேல், முன்சொன்ன சூல்கச்சூளைச் சூறையிடத் துணிந்துசூழான்; தன்னுயிர்காத்த தலைவிக்குத் தானேவழங்கிய வரம்தர

---

* சருக்கம் - 12. † நகர்நீங்குபடலம்-கவி - 41. ‡ 34-வது சருக்கம். $ சூழ்வினைப்படலம் - கவி - 28.

மறுத்திடான். பின்னும் மனைவியிடம் ''மண்ணே கொள் நீ'', ''ஈந்தேன் ஈந்தேன் இவ்வரம்'' எனப் பரதனுக்கு அரசு தருவதாய் உறுதிசொன்னதையும் வெற்றுரையாக்கி, வேந்தன் இறுதியில் இராமனை முடிசூடிக்கொள்ளத் தூண்டவும், வசிட்டனிடம் இராமனுக்கு எப்படியும் முடிசூட்டுவிக்கவேண்டவும் விரும்பானன்றே? இராமன்பாற் கழிபெருங் காதலால் எண்ணிச்சூழ்ந்த விருப்பவினை தான் எதிர்பாராத வண்ணம் நடைப்படவே கையறவுற்றுச் சிந்தையொடு செய்கையும் திகைத்த தசரதன் மனநிலையை, பரிவுடைய கம்பர் வான்மீகரைப்போல் வெச்சென வெளிப்படுத்தாமற் சிறிது திருத்தித் திரித்துக்கூறியுள்ளார். பரதனுக்காக ''மண்ணே கொள் நீ, மற்றையதொன்றும் மறவென்று'' அவளைத் தன்பால் ஒருவரத்தைமட்டும் கொண்டு, இராமன் வனம் போக்குவிக்கும் மற்றொரு வரத்தை வற்புறுத்திவாங்காதிருக்கும்படி வரமிரந்த மன்னவன் முடிவில் இராமனுக்கே முடிசூட்டுவிக்க முனிவனிடம் வேண்டுவதால், அவன் வரந் துறவாவாய்மையின்மையையும் அறந்திறம்பு மனத்தவாவின் வன்மையையும் ஒருவாறறியலாகும். இன்னும், இவன் விதுப்பும் வெட்கமும் மாறுகொண்டலைக்கத் தடுமாறுளத்தால் ஒன்றையொன்றொவ்வாது முன்பின் முரண்படமொழிகின்ற மாற்றங்களை வான்மீகர் மறையாமற் றருகின்றார். தன் பெருவிருப்பத்தைத் தடுக்கவந்து வரம்கேட்ட கைகேயிக்கு, முதலில் வெகுளியும் துணிவும் காட்டி வெஞ்சொல்லால் மறுப்பதானேன். ''என்னுயிர்விடினும் இராமனை நான்விடேன், ... உன் வேண்டுகோளை நடத்தமாட்டேன்,'' என்று முதலில் அறவே வரம் மறுத்தான். அவன் மறுதலை ஒருதலையன்றென மன்றுடிய மனைவினை வெகுண்டும் பயனில்லையென்றுகண்ட மன்னன், பின் அவளைப் புகழ்ந்து நயந்து நலம்பாராட்டி மனங்குழைவித்து, ''உன் காதலனாகிய எனக்கும் உலகத்திற்கும் பரதனுக்குமே பிரியமாக நடக்கவிரும்புவையாகிற்

பரதனுக்குப்பட்டம் வேண்டுவதை விடுவையாக; வரம் இரண்டுமே கேளாதொழிவையாக. அன்றி, வரமே வேண்டினும் உன்வரத்தின்படி நாட்டை நீ வாங்கிக்கொண்டு, அதை நீயே இராமனுக்குக்கொடுத்துக் கீர்த்தியடைவை .... நீ இதைச் செய்தால் எனக்கும் இராமனுக்கும் மற்றெல்லோருக்கும் பரதனுக்குமே பிரியமாயிருக்கும். ஆதலால் அப்படியே செய்வாயாக,''* என்று அவளைத் தன்விருப்பத்துக்கு இணக்க முயலுகின்றான். அதுவும் பலிக்காததுகண்டபின் அறக் கொடுமொழிகளால் அவளை யிழித்துப் பழிக்கின்றான். மறுக் கொணுமையால் இறுதியில் வரத்தை வெறுப்போடு தருபவன், வாங்குபவளை வாய்நாற வைகின்றான். அப்போதும் தன் வாய்தரும் வரத்தைத் தன்கருத்தில் மறுத்திடுங் குறிப்பு, அவனையறியாதெழும் அவன்வாய்ச்சொற்களால் வெளிப்படுகின்றது. '' காடேக நான்சொன்னதாகக்கேட்டமாத்திரத்தில் இராமன் மருது உடன்படுவன். என் சொல்லை உல்லங்கனம் பண்ணி வனம்போகாதிருப்பனுகில் எனக்கு அது மிகவும் பிரியமாகும். ஆனுல் அவன் அப்படிச் செய்யானே? தான் கபடமறியாதவனுகவே, என்னையும் தன்னைப்போற் களங்கமற்றவனென்றே கருதுவான். அதனுல் நான் சொன்னவார்த்தையே என்கருத்தைக்குறிப்பதாய் எண்ணுவான். வாய்ச்சொல்லுக்குமாருக என்மனக்கருத்து வேறென்று தெரியமாட்டான். அவன் வனம்போகாமையே எனக்கு உட்கருத்து, அதுவே என்விருப்பம் என்பது அறிகிலான். அதனுல் மனதின்றி மனைவிக்கு வரமெனத் தரும் எனது சொல்லை நிசமென்று நம்பி அவன் வனமேகுவான்,''† என்று தசரதன் அன்று தன் பொய்ம்மையுள்ளம் புலப்படப் புலம்புகின்றான். மறுகுசிந்தையன் மறுபடியும் மனைவியிடம் மன்றுடி மறம்விரும்பித் திண்டாடுகின்றான்.

---

* சருக்கம் - 12. † அயோத்தி - சருக்கம் 22.

தன் உறுமலும் பசப்பும் உதவாமை கண்டவேந்தன், தன் சொல்லறம்பேண வற்புறுத்துவாளை வாதத்தரல் மடக்கி வசப் படுத்தியடக்க எண்ணிச் சூழ்கின்றான். "உனக்குச்சொன்ன வரத்தை முன்னிட்டுப்பரதனுக்கு அரசுதருவதாயின், இராமாபிடேகத்துக்கு நான் அழைத்துவந்திருக்கும் மன்னரும் மற்றோரும் என்ன எண்ணுவர் என்று உன்னிப்பார். 'இராமனுக்கு நாளைப் பட்டாபிடேகம் நடத்தப்போகிறேன்,' என்று நான் சபையிற்சொன்னவார்த்தை பொய்யாகி விடுமல்லவா?" † என்று கைகேயிக்கு நியாயம் எடுத்துத் தொடுக்கின்றான். "என் சொற் சோராமலிருக்க விரும்பு வையேல், இராமாபிடேகத்தைப் பூர்த்திபண்ணிவைப்பதே நல்லவழி" என்று தன் முன்னறச்சூளை அழிப்பதற்கு, தான் ஆழ்ந்து சூழ்ந்து கூட்டுவித்த அவைக்களத்தே வெளிப் படுத்திய தன் மறவிருப்பச்சொல்லை மாறுகாட்டலாயினான். வஞ்சநெஞ்சன் ஏதவாதத்துக்கிடையாமற் பின்னைய வெறுஞ் சொல்லினும் முன்னைய அறச்சூளே பேணல் கடனும் நெறியு மாம் என்று தெளித்த தேவியை வெறுத்துப் பழித்து வெம்பிச் சபிக்கின்றான். "உன் கருத்து ஈடேறப்பெறுவாயாக; இராமன் காடேக நான் இறப்பேன்; பிறகு நீ விதவையாகி உன்மகனோடு நாடாள்வாயாக; . . . . கோசலை சுமித் திரைகளோடு என்னையும் என்புதல்வரான இராமன் இலக்குவன் சத்துருக்கனுய மூவரையும் அவலத்திற் றள்ளி நீ சுகமாயிருப்பாயாக;" "பரதன் எங்களைவிட்டு உன் னுடன்கூடித் தேசத்தையும் சுற்றத்தாரையும் மற் றெல்லோரையும் கொன்று சந்தோசமாக அரசியற்றட்டும்;" * "மந்திரபூர்வமாகமணவறையிற் பிடித்த உன்கரத்தை நிராகரிக்கிறேன்; இனி எனக்கு நீ மனைவியில்லை; நான் உன்கணவனுமல்லன்; எனக்குப்

† சருக்கம் - 12. * சருக்கம் - 12.

பிறந்த உன்மகனையும் நிராகரிக்கிறேன்; நீயும் உன் புதல்வனும் எனக்கு ஈமக்கடனேதுவும் இறையளவும் இயற்றொணாது.'' ''வசைவெள்ளம் நீந்தாய் நீந்தாய் நின்மகனோடு நெடிதென்றான்;'' ''சொன்னேன் இன்றே இவள் என் தாரமல்லள், துறந்தேன்; மன்னேயாவான் வரும் அப் பரதன்றனையும் மகனென்றுன்னேன்; முனிவா! அவனும் ஆகான் உரிமைக்கு''. $ என்றான். யாதுசெய்தும் என்ன சொல்லியும் தன்விருப்பம் ஈடேறாமற் றடைப்பட்டதறிந்த தசரதன், வெம்பிக் கனன்று அழலும் மனத்தான், இக்கடும்பழிச் சுடுசொற்களால் தன் வெறுப்பையும் வெகுளியையும் வெளிப்படுத்தலானான். ''இராமாபிடேகம் தடைப்படுமாயின் நான் பிழையேன்,'' என்று அவன் வாய்விட்டசொற்கள், இராமனிடத்து மன்னவன் வைத்துள்ள பெருங்காதலையும் அவனுக்கு முடிசூட்டுவதிலுள்ள பேராதரத்தையும் தெளிவாக்கும். தன் ஆசைக்கு இடையிட்ட மனைவியை வெறுப்பது இயல்பாமேனும், குறையா நிறையுடைக் கோப்பெருந்தேவியை மனைவியன்றென மணவறம் மறுப்பதேன்? ''தருமத்தில் இராமனைவிட மேலானவன் பரதன், தரினும் அரசைத் தான்கொள்ள இசையான்'' என்று தானே நன்கறிந்து புகழ்ந்த பாவமற்ற பரதனையும் மாயாப் பழிக்கு ஆட்படுத்தித் தன் மகனன்று எனும் புன்மொழிபுகல்வதேன்? குற்றமில்மனத்துக் கோதில் குணத்தவர் கோபம், என்றும் மாயா வடுத்தரும் வசைமொழி வழிப்புகாது. தவறுடைய தன் பெருவிருப்பம் தடுக்கப்படவே, தன் தவறு நினைந்து வெட்கமும் வேட்கையும் வெதுப்ப உளையும் தசரதனுள்ளக்கனல் அவனறிவைக் கருக்கிப் புன்புரைச்சொற்பொறி பொதுளிய புகைதருவதாயிற்று. தன்

† சருக்கம்-14. ‡ சூழ்வினைப்படலம். கவி-44.

§ நகர்நீங்கு படலம்-கவி-50. $ சருக்கம்-14.

நெஞ்சறியச் ' சுல்கக்சூளறம் ' பொய்த்தான்: பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடுவதாயிற்று. பொய்யுளம் புழுங்கத் தம் புரைபுகைவாயால் மெய்நிறுவமுயல்வாரை வைது, தங் குறைமறைக்கப் புகல்தேடுவது அறனஞ்சா வஞ்சநெஞ்ச ரியல்பாம். தன் காதற்கிழவனை அறவழிநிறுத்துங் கற்புக் கடனாற்றுவதையே கருதி, எனைத்தானும் அவன் சொற்சோர் வைச் சுட்டாமற் கணவன்வாய்மையும் காக்கவிரும்பித் தனக்கு அவன் தந்துள வரத்தை வியாச்யமாக்கி அவன் நெஞ்சறி புரைவிருப்பை நிறைவேற்றவிடாது தடுக்கும் தெய்வக்கற்பின ளான கைகேயி தூயசிந்தையின் திறத்தைமேலே விரித்துரைத் துள்ளேன். இதையே வான்மீகரும் இராமன்வாயா லினிது விளக்கியிருக்கின்றார். கைகேயியின் விவாககாலத்திற் றசரதன் செய்த சுல்கப்ரதிக்ஞையைப் பரதனுக்குச் சொல்லியபின், ''இந்தக்காரணத்தால் நமது தகப்பனாரை மெய்ய னாக்கக் கருதிய கீர்த்திவாய்ந்த உன் தாயார் இரண்டுவரங்களைக் கேட்டுக்கொண்டார்,'' * எனத் தன்சிற்றன்னையின் தோமில் தூமனப்பாங்கை இராமனே எடுத்துரைத்துத் தம்பியைத் தெருட்டுகின்றான். இவ்வுண் மையைத் தமயன்வாய்க்கேட்டறியுமுன் தன் தாயைத் தன்பாற் காதல் காரணமாகத் தவறு நயந்துசெய்தவளாக் கருதி, அவளைப் '' பழிவளர்த்த செவிலி '' எனப் பலபட நொந்து, அவள் ' பழியும் போக்கி ' யருளுமாறு இரந்த பரதன் உண்மையுணர்ந்தபிறகு அவளை யாண்டும் பழித்தி லாமையும் உய்த்துணரற்பாற்றும். இதுகாறும் சொல்லிப் போந்தவற்றால், '' தீவினைநயப்புறுதல்செய்தவன் தசரதனே யாமென்பதும், அவன் சொற்சோர்ந்து அறம் துறவாது அவன்வாய்மையைப் பேணிநிறுத்தும் கற்பறக்காதலாற் கைகேயி மாயப் பெரும்பழி விரும்பியேற்றுக் கணவன் புகழ் நிறுவ முன்வந்தாளென்பதும், ஐயமற விளக்கமாகுமன்றோ?

* சருக்கம் - 107, சுலோகம் 5.

பகுதி — 9 :

கைகேயி இராமனைக் காடுகடத்தக் கருதக் காரணம்.

இனித் தசரதன்சூல்கச்சூள் நிறுவ முன் வருபவள், பரதனுக்குப் பட்டத்தைமட்டும் கேட்டு வாங்கினுற் போதுமே? கணவன் கழிபெருங் காதலுக்குரிய எழிலுறும் இராமன் பூழிவெங்கானம் புகுமாறு விரும்புவது அவள் வெறுங்கொடுமையையன்றிப் பிறிது குறிப்பதுண்டோ? என்பார் சிந்திக்கத் தகுவனவும் சிலவுள. கைகேயி இராகவனிடத்து உண்மைக் காதல் மிகவுடையாள் என்பதை, தசரதன் இராமன் இவர்கள் வாய்ச்சொற்களாலும், கைகேயி துளக்கமறவிளக்கும் தன் உள்ளக்கிடையாலும், இருபெரும்புலவரும் தரும் கவித்துறையாலும் முன்னரே கண்டுளோம். பட்டம் இராமனுக்கு ஆவதில் எல்லையும் ஒப்பும் அற ஒல்லை மகிழ்ச்சியுற்ற தேவி, தன் மகனலவிருப்பாலேனும் இராகவன்பால் வெறுப்பாலேனுமன்று கணவன்சொல்லறம் நிறுவும்தன் காதனிறைகற்புமுறை கருதியே இராமன் அரியாசனம் ஏறுவதை நிறுத்தத்துணிந்தது என்பதையும் செவ்வனே தெரிந்துளோம். ஆகவே, '' தூமொழி மடமா '' னை மன்னன்மனைவி, இறைமையாக்கம் ஏற்கொணுத இராமனை நாடகற்ற எண்ணி, '' நல்லருள் துறக்க '' ஏய்ந்த தகவுடைப் பிறிதுகாரணம் இருக்கவேண்டும். அதனைப் பற்றற்ற நடுநிலைநின்று சிறிது ஆராயமுயல்வோம்.

அளியருத தூயசிந்தையள் அன்று இராமனைச் சேய்த்தாயவனஞ் செறிக்க எண்ணியகாரணம் இருதிறப்படுமென்றுணரலாகும்:- அறத் துறைநியதியும் அரசநீதியுமே தேவியை அத்துணிவுகொள்ளத் தூண்டியிருக்கவேண்டும். இராமன்பால்வைத்த பேராதரப்பிணிப்புண்டு அறமிறந்த

வேந்தன், மீண்டும் தன் கழிபெருங்காதல் காரணமாக அல்லவையாற்ருவாறு காத்து, அவன்மனதைப் புனித நிலையில் நிறுவக் கற்புயர் கைகேயி கருதுவது இயல்பாம். துணைவன்தன் சொல்லறம் வழுவித் தன்நிலை நழுவக் காரணம், அவன் இராம னிடம்வைத்த அளவிகந்த அன்புமிகையென அறிந்தாள். அமிழ்தும் அளவிறந்தால் நஞ்சாமாதலின், அரசனை அற நெகிழ்வித் தலைக்கும் அளப்பரும் மகவாசையைக் குறைத்து, மனத்தூய்மையேற்றி, அவா அகற்றி, அறம் ஆற்றச் செய்விப் பதற்குச் சிலகாலமேனும் இராமனினின்றும் அவனைப் பிரித்து வைத்தல் இன்றியமையாததெனக் கண்டாள். அத்தநயன் தன்னருகி லுள்ளவரை தசரதனுள்ளமுழுதும் அவனுடைமை யாகிநிற்கும். அதனல் அறநேமத்துறையமர்ந்து, அவன் மனம் தவாத்தருமத்தில் நிலைத் திறுகத் தடைப்படும். ஆகவே இராமநேசபாசத்தை நெகிழ்வித்தாலன்றி இறைவனை அற நெறியில் நிறுவ இயலாதாகும். தன் உளம் விழுங்கி, தவா நிறைக் காதல்வழிபாட்டுக்குத் தனியுரிய தசரதன் கடவுட் படிவம் தருமநிலைதவிர்ந்து மாகூரக்கண்ட மெல்லியலாள், அல்லாந்து, நெஞ்சழிந்து அவலத்தால் மாழ்கி, மனமறுகி, நைந்து நொந்ததை முன் குறித்துள்ளேன். தன்னகமகலா மன்னனை எனைத்தானும் மாசகற்றிப் புனிதனுக்குவதையே தெய்வக்கற்புடைய தேவியின் ஆவி அவாவுமென்பதில் விந்தையும் சந்தேகமும் இல்லையன்றே. அதனுற்றன் கணவன் கருத்து அறத்துறையில் நிலைப்பதற்கு இடையூருய்நிற்கும் இராமனைத் தசரதனைப்போலவே தானும் அன்புசெய்பவளா யினும், தலைவன்நலம்விரும்பித் தணக்கத் துணிவாள். அவன் பிரிவால் அரசன் பெரிதும் பரிதாபப்படுவனென்று அறிவாள். தநயன் காதல்காரணமாகத் தவறுவந்த தலைவன் அவலப்படுவ னென்று அஞ்சி வாளாவிருப்பின் வேந்தன் மிகைவிழைவின் விபரீதவிளைவு புனையிறகிள்ளா முதிர் முள்மரம்போற் ‘ களைகையு மயலும் காழ்த்தபின் அடர்க்கு ’ மாகலின், அவன்

பிறைழவிழைவிற் கைகேயி கண்ணோட்டம் கடியலாளுள். மகன் பிரிவாற்று மன்னவன் வருத்தம், தவறுடையவனிடைத் தகவுறுதவமாய், முன் துனிவிளைப்பினும் பின் பயன் பெரி துதவும் பெற்றியை நினைந்து அதிற் றுணிவுகொண்டாள். மகனிடைக் காதல்மிகுவதன்பயனுத் தகுதி மறந்து தன் அறமிறந்த தன் தலைவன்மனத்தைச் "சென்றவிடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ --- நன்றின்பா லுய்ப்ப தறிவு" எனக் கண்டகைகேயி, அவனை அறவழிப்படுத்தத் தான் செயற்பால தோர்ந்து தேர்ந்தாள். தான் அறமாக்கண்டதனை முட்டின்றி முடிப்பதில், "நெடுநீர், மறவி, மடி, துயில் நான்கும்" கடிநீரளாகையால், கைகேயி காண்டொறும் காதலன் கருத் தழியக் காரணமாய்நின்ற இராமனைத் தன்கணவன் காணு தகற்றத் துணிந்துநின்ருன். "ஊழிபெயரினும் தான் பெயராள்," "சான்ருண்மைக்கு ஆழியெனப் படுவாள்" ஆய பெருமகள், வேந்தன்பாற் ருன்கொளற்குரிய வரமிரண் டில் ஒன்ருற் பிறந்துரிய பரதனுக்கு அரசும், மற்றதனுன் மன்னனுக்கு அவன் கழிபெருங்காதற் றிருமகனின் பிரிவும் அறங்கருதி வேண்டுந்திறத் துரவுகொண்டாள்.

இராமனைப் பிரிக்கவேண்டினும், கானகமுய்க்கக் கைகேயி கருதுவானேன்? என்பார்க்கும் விடைகாண்பாம். தசரதனை செல்லுமிடத்து எங்கு அவன் இருப்பினும், தசரதன் தானறி யாமல் தநயனைத் தருவிக்கவும் தருமங்கருதாமல் அவனை அயோத்திக்கு அரசனுகவும் வினைபல விழைந்துசூழ்வான். தசரதன் சொல்லறச்சோர்வும் கள்ளக் கபட உள்ளக்கரவும் கண்கூடாக்கண்டபின்னர், தலைவி அவனை நம்பாமை தவருமா? கைகேயி தான் பயந்தமகனுக்கொண்டு தன்கையிற் ருனே வளர்த்த இராமனின்குணம் நன்கறிவாள். கோதுடைய குரிசில்மனமும் வினையும், மாசுநீங்கித் தூய்மைபெற்று அறத் துறையில் நிலைத்திறுக வேண்டுவதோரவதி இராமனை விரத

மேற்கொண்டு வனம்வசிக்க வகையறிந்து வழிப்படுத்திற் பின் அவனைப் பேதித்து விரதம்விடச் செய்யவல்லார் உலகில் இல்லையென்றும், இராமனைப் பிரிந்து நாளடைவிற் சபலம் நீங்கித் திருந்திய தசரதன்மனம் அறத்துறையில் நிலைப்பதாகு மென்றும் தெரிவாள். கொற்றவனை அதுபற்றி மற்றவரம் இதுவாக வழங்கக் கேட்டாள். அவ்வாறு சம்மதித்து வரங் கொடுத்த பின்னும், தசரதனும் கோசலையும் இராமனை வனம் போகவேண்டாமற்றடுத்து இருத்தமுயல்வதும், அறம் துறவாப் பெருந்திறலான இராமன் அவர்விருப்பத்தை அறத்துறையறிவுறுத்தித் தான் குறித்தபடி வனம்வசிக்கும் விரதமேற்கொண்டொழுகுவதும், கைகேயியின் உரவுணர்ச் சியை உறுதிப்படுத்திநிற்கும். இவ்விமரிசைகளைக் கீழேவிரித் துள்ளபடியால் ஈண்டும் விரியாதுவிடுக்கின்றேன்.

இனி, இவவறத்துறைமுறையேயுமன்றி, அரசியலவ சியமும் இராமனை வனம்போக்கக் கைகேயிக்குக் காரணம் காட்டும். இதனை முதலிற் கூனியே அவளுக்குக் குறிக்கலா யினள். ''இராமன் பதினான்கு வருடம் ஆரண்யம்போய் விடுவனாகில், பிரசைகளனைவரும் பரதனிடம் பற்றுள்ளவர்க ளாகிவிடுவார்கள். அதன்பின் பரதனை இந்த இராச்யத்தி லிருந்து ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாது'' * என்று கோப் பெருந்தேவிக்குக் கூனி இவ் விறைமையியலவசியத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கூறிவைத்ததாக வான்மீகர் விதந்தோதி யுள்ளார். இவ்வரசியலறத்துறையும் ஈண்டு அதன்பயன் முறையும் சிறிது ஆராய்வாம்.

குறிக்கப்பட்ட இராமாபிடேகம் நிறுத்தப்படப்போ கின்றது. அவ்வபிடேகம் பரதனுக்குச் செய்யத் துணியப்படு கின்றது. இவ்வாக்கமாறுபாட்டுக்கு முழுமுதற்காரணமாகும்

* சருக்கம் – 9.

சுல்கச்சுள் வரலாறு முற்றும் மறையினும் ஓம்பி மறைக்கப்பட வேண்டுமெனத் தன்கணவன் நலங்கருதும் தெய்வக்கற்பினுள் தீர்மானித்து விடுகின்ருள். இவ்வுண்மையுணராத கிளைஞரும் குடிகளும் என்ன கருதுவர்? ''கேகயர்க்கிறை திருமகள்'' வரன்முறை திறம்பித் தன்மகனலம்விரும்பி இறைமையாக்கம் பரதனுக்காக்க வலிந்து அதையபகரித்து அவனுக்கு உபகரிப்ப தாகவே அனைவரும் எண்ணநேருமன்ருே? அவ்வாறெண் ணின் விளைவு என்னும்? தங்கள் விசேட மதிப்பிற்கும் அன் பிற்கும் பாத்திரமாகாத ஒரு கோமகனுரிமையை அவனுக் கில்லாதுபறித்து உரிமையற்ற மற்ருேர்மகன் வலிதிற்கொண் டாலே குடிகள் அதை வெறுப்பது இயல்பாகும். நொதுமல் நிலையுடைய குடிகளே வெறுப்பராயின், இராமனுக்கு உற்ற சுற்றத்தினரும் நண்பினரும் அவனபிடேகத்தை நிறுத்தி அதைப் பரதனுக்குப் பண்ணத்துணிந்ததை எண்ணி மனம் புண்ணுகிக் கவலாதொழிவரோ? இது நிற்க; இராமனே இளமையும் எழிலும் இன்புறுத்தும் பிறநலம் பலவும் படைத்த பருவத்திருமகன். தசரதன் தன் காதற் சூழ்ச்சிக்குத் துணை கருதி இவனைத் தன் படைகளும் குடிகளும் பழகி நயக்கும்படி பரதனில்லாதபோது அரசியற்றுறைபுகுத்தி அணிமையாலும் நெருக்கத்தாலும் யாவரும் நேசிக்கச் செய்துள்ளான். பரதனே பாட்டனூரிற் பலகாலும் உறைவதால் அயோத்தி யாரின் அன்புவளர்க்க அவகாசமில்லாதவனுனன். அதனேடு மூத்தவனுக்குரிய அரசாக்கத்தை முறைமையிகந்து பறிப்பவ னுகக் கருதவும்படுவான். இயலுரிமையும் அயற்றுணையு முடையனுகக் கருதப்படும் இராமன் கைகேயி கொடுமையால் உரிமை பறிக்கப்படுவதாயும், வரன்முறை மாபழித்து உரிமை யும் சார்பும் இல்லாத பரதன் அரசை வலிதிற் கொள்வதாயும் ஒக்கலும் பக்கலும் உறவினரும் ஊராரும் கருதுங்கால், இராமன் நட்பினர் மனம்புழுங்கிப் பரதனழிவு சூழாதொழி யார். போதிய நியாயம் சொல்லாமல், புகையும் பகை

யவித்தல் ஒல்லாதாம். தந்தையைக்கொன்று பரதனுக்குப் பரிந்துவரும் பலரையும் பொருதழித்துத் தமையனுக்குத் தானே முடிசூட்டப் போவதாய்க் கூசாது பேசிய இலக்குவன் போர்முழக்கம் அறிந்தபின்னும், பரதன் முடிசூட்டு இடையூறின்றி நிறைவேறுமென்று எண்ண நியாயமுண்டோ? நட்பினர் வெகுண்டெழுந்தால் உண்மையுணராத ஊரவர் பெரும்பாலும் இராமன் சார்பினரைச் சேர்ந்து படைகோலுவது இயல்பாமன்றோ? பரதனுட்சிக்கு மாருக அவ்வாறு ஊறும் பகைப்படைக்கு விதேகநாட்டுச் சேனையும் துணையாகும். ஏனெனில் சனகனும் கேகயனும் சன்மசத்துருக்கள். 'காதலுன் பெருங் கணவனையஞ்சி, அக்கனி வாய்ச்—சீதைதாதை உன்றுதையைத் தெறுகிலன், இராமன் மாதுலன் அவன்''* என்றார் கம்பரும். முன்னரே குலப்பகை பூண்டுள்ள மிதிலை மன்னன் தன் மருகனுக்கில்லாது அரசைக் கேகயன் பேரன் அடைவதாயும், அதுபற்றி இராமன்சார்பினர் மாறுகொண்டு மலையப்போவதாயும் அறிவானாயின், அவர்க்கு அவன் அவசியம் படைத்துணையனுப்பத் தாழானன்றோ?

இன்னும் தொல்லைச் சுல்கச்சூளைச் சொல்லாமல் பிறப்பால் இராமனே இறைமைக்குரியனென யாவரும் எண்ணும்படி செய்வித்ததோடும் அமையாமல் அவனுக்குத் துணையும் பெருக்கச்சூழ்ந்து வினைமுடித்த மன்னனே ஊரிலில்லாத பரதன் பக்கத்தவர்யாரேனும் பண்டைவரலாறறிந்து தடுப்பிற் கலாம்விளையுமென்று அஞ்சி, இராமனைப் படையுடைநட்பினர் புடைசூழ்ந்து காத்தல் கடன் என விரும்பிப் பணித்ததுணரும் நாம், கைகேயி அரசன்பால் வரம்கேட்டு வஞ்சித்து உடைமை பறிக்கப் பரிபவப்படுபவனாகப் பலராலுங் கருதப்படும் இராமன்பாற் பரிவுடையார் பகையஞ்சி அது தகையும்வழிதேடு

*மந்தரை சூழ்ச்சிப்படலம். கவி 74.

வது இயலன்றென்பேமோ? "கொள்ளான் நின்சேய் இவ் வரசு; அன்னான் கொண்டாலும் நள்ளாது இந்த நானிலம்" * என்று நாட்டவர் பரதனாட்சியை ஏற்கமாட்டாமையை மன்னவனே மனைவிக்கு வற்புறுத்துகின்றான். 'பரதனாட்சியைக் கொள்ளாது உலகம்' என வசிட்டனும் அதனையே வலியுறுத்திநின்றான். "நின் மெய்ம்முறை நீத்த நெஞ்சம் மையிற்கரியாளெதிர் நின்னை நன்மௌலி சூட்டல்... கருதித் தடைசெய்குநர் தேவரேனும்... சுடுவான் துணிந்தேன்" † என்று இலக்குவன்வாயால் இராமன் நட்பினர் சீற்றமும் துணிவும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. "என்னையும் இராமனையும் இலக்குவனையும்விட்டுப் பரதன் உன்னுடன் கூடி, நகரையும் நாட்டையும் பந்துக்களையும் மற்ற அனைவரையும் கொன்றுவிட்டுச் சந்தோசமாக அரசுசெய்யட்டும்" ‡ என்று தசரதன்வாயிலும், "வையமைய ல் தோன்றுநெறிவாழ் துணைத் தம்பியை (பரதனை)ப் போர்தொலைத்தோ" § என்று இராமன்வாயிலும், "இராமனைத்தகலப் பகையற்றதான நாட்டை நீ அடையலுற்றாய்" ¶ எனப் பரதனிடம் பேசும் கோசலைவாயிலும் எழும் வாக்கியங்களின் குறிப்பறியவேண்டும்.

பரதன் முடிசூட இராமன் அண்மையிலிருப்பின் போர் விளையும் என்பது இவற்றாற் போதருமன்றோ? ஒக்கலும் பக்கலும் பரதன் முடிசூடலைப் பொருது மலையும். அனைவரையும் பொருதழித்தாலன்றிப் பரதனுக்கு ஆட்சி அமைவதன்று மென விதந்து கூறப்பட்டுள்ள உண்மையை மறக்கொணாது. இவ்வாறு தான் தடுத்து இராமாபிடேகம் நிறுத்தப்படுவதால் விளையும் கலகமும் கேடும் கைகேயிவிரும்புவ

---

* சூழ்வினைப்படலம் கவி 26. † நகர்நீங்குபடலம் கவி 127.
‡ சருக்கம் 12. § நகர்நீங்குபடலம் - கவி 138. ¶ சருக்கம் - 75.

தன்றே. அத்தீமை விளையாது காத்துப் பரதன்பிறப்புரிமையான அரசாட்சியை நிலைபெறநிறுத்தநினைக்கும் தேவி, இவ்விபரீதவிளைவனைத்தும் இராமனை நாடகற்றினன்றித் தடுப்பரிதெனநினைப்பது இயல்பாமன்றே? இராமனை முன்னிட்டுப் பகையாவார்பலரும் இராமன் இல்வழித் தண்டெடார். அவன் அணித்திருப்பின் அவன்சார்பினர் ஊக்கத்தோடு உறுபகைக்கு இறுதிகாண்பர். முளைக்கும் பகை துணைகொண்டு தழையுங்கால், கடும்போரும் கொடுங்கேடும் நாட்டுக்கும் நாட்டவருக்கும் உண்டாம். அதைத் தடுப்பதற்கு ஒன்று இராமனே முடிசூடவேண்டும்: அன்றேல் உண்மையை வெளிப்படுத்தித்தீரவேண்டிவரும். இவ்விருமுடிபும் கைகேயிக்கு உகந்ததில்லை, இராமாபிடேகத்தால் இறைவன் அறம்பொய்த்து அழியநேரும்; உண்மைவெளிப்பாட்டால் அவன்புகழ் பொன்றிப் பழி தழைவதாகும். அவனறமும் புகழும் பேணிப் பாவமும் பழியும் விலக்கவிரும்பியே உண்மையை ஒளிக்கவும் தீவினைவை வெறுத்து அஞ்சி வெம்போர் விலக்கவும் துணிந்த தேவி, இராமனைச் சிலகாலம் சேட்படுத்துவதன்றி நாதனறத்தொடு நாட்டின்நலம் ஓம்பப் பிறிது வழிகாணுமல் அதைத் துணிகின்ருள். துணிந்தபின் தன் கருமம் முடிக்க விரைகின்ருள். இராமன் ஊரகலத் தாழுமாயின் ஒருவேளை பரதனே மீளநேரும். ''பரதன் தமயனிடத்தில் பக்தியுடையவன். அவன் வரும்வரையில் இராமன் இங்கிருப்பானுயின் இவனை அவன் நாடகலவொட்டான்? அப்பொழுது எண்ணித் துணிந்தகருமம் சபலமாகாது வீண் போவதுடன் விலக்கவிரும்பிய தீமைகளும் விளையலாகும்'' என்று எண்ணினவளாய், இராமனை ''நீ வனமேகத் தாழ்ப்பது உசிதமன்றெனத் தோன்றுவதால் உடனேபோக வேண்டும்'' * எனத் தூண்டுவாளாயினள்.

---

* சருக்கம் - 19.

இராமனிலும் ' நிறைகுணத்தவ 'னாய பரதன் அறமனைத்தும் நிரம்பினனாகையால் இடையூறின்றி முடிசூடப் பெறுவனாகில், அவன் தண்ணளியாலும் செங்கோன்முறையாலும் அவனாட்சி நிலையினைப் பெறுவதாகும். நிலைத்தபின் தீவினைவு யாண்டும் யாருக்கும் இலதாகும். பரதன் அரசுக்கு இராமன் பகையாகான். '' பிறர்தூண்டுதலும் வேண்டுதலுமின்றி என் தம்பியாகிய பரதனுக்கு நாட்டையேனும் சகலசம்பத்தையுமேனும் என் பிராணனையேனும் சீதையையேனும் சம்பூர்ண சந்தோசத்துடன் கொடுப்பேன். அப்படியிருக்கத் தந்தையும் தாயுமே சொல்லும்போது கொடுக்கத் தாழ்ப்பேனோ? '' * என்று வான்மீகர் இராமன் வாயால் அவன் சகோதர வாத்சல்யத்தையும் பெற்றோர்பால் அன்பையும் வற்புறுத்தியுள்ளார். '' மன்னவன் பணியன்றாகில் நும்பணி மறுப்பனோ- என் பின்னவன் பெற்றசெல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ '' என்று கம்பரும் இதனையே வலியுறுத்துகின்றார். ஆகவே, பரதனாட்சிக்கு இராமனால் எவ்வித இடையூறும் ஏற்படாது. இராமன் அறிந்து தடுக்குமுன் அவன் பற்றுடைச்சார்பினர் பகைத்து மலைவதையும், பரதன்பெருமைதெரியாத நாட்டினர் அப்பகைதழுவக் கேடுவிளைவதையுமே கைகேயிஅஞ்சுகின்றாள். அதனால், பரதனாட்சியால் ஆக்கமும் வளமும் பெருகி அனைவரும் அவனாட்சியின் நலத்தையும் அறத்தையும் கண்டு அமையும்வரை இராமன் நாடகன்றிருத்தல் அரசியன்முறையில் அவசியமாக்கொண்ட கைகேயி,இராமனை '' நீபோய்த் . . . தாங்கருந்தவமேற்கொண்டு . . .கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி ஏழிரண்டாண்டில் வா ' என்று இயம்பினள் ''. இராமனை என்றும் அயோத்தியை அணுகாது அகன்றிருக்கத் தூண்டிலள். நாடு அமைதிபெற்றுப் பரதனாட்சியின் ஆக்கத்தைஅறிந்து அனுபவிக்குங்குடிகள் அவனை வாழ்த்தி

* சருக்கம் - 19.

யடங்கப்போதியகாலப் இராமனை நாடுகடந்திருக்கவே வேண்டுகின்ருள். மிதிலையன்ன பிறமன்னர்பதியிற்போயிருப் பின், அவன்பற்றுடையார் அவனை மீட்கவிரும்பிக் கலாம் விளைப்பர். அதுபற்றி அவனைச் சிலகாலம் தவமேற்கொண்டு நீர்த்துறைகளாடிக் காடுறையவும் பிறகு திரும்பவும் உரைக் கின்ருள்.

இனி, வனவாசத்துக்கு ஆண்டு பதினன்கென வரைய றுப்பானேன்? -- எனின், இராகவன்நட்பினர் வளர்க்கும் பகை தளர்ந்து மாயப் புகைமனத்தவர் புழுக்கமாறி நாடும் 'பங்கமில் குணத்தோன்' செங்கோலாட்சியும் அமைதிபெறப் போதியதோர் காலம் வேண்டும். குறைபடின் விலக்கவிரும்பும் தீவிளைவுகள் முளைக்கலாகும். அவசியத்துக்குமேல் இராமன் நாடுதணத்தலை வீணே நெடிதுநீட்டுவதும் வேண்டிலள். எண் எதுவும் எதுபற்றியும் தனிப்புனிதமும் பொருளும் உடைய தில்லை. போதியகாலத்துக்குத் தக்க ஏதாவாதோரெண் குறிப் பிடப்படவேண்டும். பதினன்கன்றிப் பிறிதெண் குறிப்பினும் இவ்வினு எழக்கூடுமன்றே? எதற்கும் உண்மைவிடையாவது, எண்ணித்துணிந்தபடி அரசன்சொல்லறம் ஓம்பற்குரியவினை யும் அதன்விளைவும் ஆய்ந்து முடிப்பதே தேவி கருத்தாகலின், அதற்கு அவள் அவசியமெனக் கருதியகாலம் பதினன் காண்டா மென்பதேயாம். அரசியலவசியத்திற்கு வேண்டு மளவு இராமனைச் சேணிடையகற்றிவைக்க விரும்பினதல்லால் இராமனுக்கு வேறு ஏதமெதுவுங் கருதினவளில்லை. அன்றிக் கொடுமை யொன்றே கருத்தாயின், கைகேயி என்றும் இராமன் அயோத்திநாடணு காவண்ணம் வரம் கேட்டிருக்க லாமே? அப்படிக்கேளாமல் "நீ போய் ஏழிரண்டாண்டில் வா" எனத் தேவி விதந்துகூறுவதால், கேவலம் கொடுமை நயப்பாலேனும் இராமன்பால் வன்கண்மையாலேனும் அவ னுக்கு வனவாசம் தர விரும்பினளல்லள் என்பதும், 'சுல்க'

அறத்தாற் பரதனுக்குரிய அரசு அவன்பால் ஊறின்றி நிலைத்து அது சம்பந்தமான வேந்தன் சொல்லறம் சோர்ந்தழியாது பாதுகாக்கப்பட அரசியன்முறையில் அவசியத்துறையாகமட்டுமே மன்னன்மனையாள் அவன் வனம் போவதை மனங்கொண்டாளென்பது பொதுநோக்குவார்க்கெல்லாம் இனிதுபோதரும்.

இன்னும், இராமனே இவ்வரசியற்றுறையுவசியமுறையுணர்ந் தொழுகியவனாகவும் அறியலாகும். கரவற்ற கைகேயிக்கு அரசன் வரமளித்தபடி வனமேக விடைவேண்டிய இராமனை, தசரதன் முதலில் " தன் வரத்தைப் பொய்யாக்கி விட்டு அயோத்திக்கு அரசனாகி " ஆளும்படி தூண்டினான். அதற்கு இராமன் உடன்படாமையால், அவனைப் பின் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து " அன்று ஒருநாள் அரண்மனையில் நின்று பிற்றைநாட் போகலாம் " எனக் கொற்றவன் கூறலாயினன். அதனையும் உள்ளங்கொள்ளாது அறமறிந்த பெருமகன் பேசியது இது :- " இன்றே நான் இவ்விடம்விட்டுப் போவதாலாகும் நன்மையைவிட நலம் எனக்கு நல்க யாராலாகும்? ஆகையால் இங்கு இனி இறைப்பளவும் நில்லாது ஒல்லையே நான் வனத்துக்கு வழிக்கொள்வேன், " எனச் சொல்லி வேந்தன் விருப்பத்தை மறுப்பதானான். பின்னும் தந்தை சலனப்படுவதுகண்ட பெருந்தகை, " வனவாசத்தில் நிலைத்த என்துணிவை இனி மாற்றமுடியாது. ஆகையால் தாங்கள் தந்துள்ள வரத்தைச் சலனப்படாமல் சந்தோசமாக முடித்து வைக்கத் திருவுளங்கொள்க. " * என எடுத்துரைத்துப் பின்னும் தன்னை எனைத்தானும் இருக்கவேண்டற்கிடமின்றி வரையறுத்து வற்புறுத்தினான். தந்தையுள்ளமும் தம்பி இலக்குவனாதியரான தன் பற்றுடையோர்தம் கருத்தும் இயல்

* சருக்கம் – 34.

பும் நன்குணர்ந்த இராகவன், அயோத்தியில் தான் இனித் தங்குவது தரும கரும விரோதவிளைவுகளுக்குக் காரணமாவதற்கு அஞ்சித் தன்பொருட்டு ஏதம் யாதும் யாராலும் எழாவாறு தடுக்கவும், தான் இனித் தாழாது விரைந்து அகன்று விலகிக் கலாமெதுவும் உண்டாகாமற் காக்கும் நலமறிந்து அதனை நாட்டுக்குக் கொடுக்கவும் நயந்து எண்ணி இது துணிந்தான் என்பதன்றி, அவனது இச்சொற்களுக்கும் துணிவுக்கும் பிறிதுபொருள் காணற்கில்லை. ஒருதினம் தங்கி மறுநாட்போகும்படி தன்னைத் தனியழைத்துவேண்டிய தசரதன் பெருவிருப்பையும் தந்தைசொற்கடவாத மைந்தன் அன்று மறுத்த தறுகண்மைக்குத் தக்க காரணம், தன்பொருட்டு எழுவதாகும் கலக விபரீதவிளைவுகளை முன்னுணர்ந்து அவன் அவற்றைத் தடுக்கவிரும்பியதன்றி வேறு எதுவாகக்கூடும்? தாழாது உடனே தான் போவதாலாம் நன்மையாக அவன்கருதியது தன்பொருட்டாம் கலகம் தவிர்ப்பதன்றிப் பிறிதென்ன? காவலன் கரவற்ற கருத்தனகில், கைகேயியை விலக்கி இராமனைத் தனியழைத்து இது கூறுவது ஏனோ? இனி இவ்வாறு தன் அறத்துணிவுகூறி இராமன் விடைகொண்டபிறகும், மன்னவன் மறுபடியும் மனம்பற்றிச்சொல்லிய மாற்றமொன்றும் ஈண்டுக் கவனிக்கத் தக்கதாகும். "இராமனுடன்செல்லச் சதுரங்கங்கள் நிறைந்த சைனியங்களைத் தயாரித்தனுப்பும்படி" தசரதன் சுமந்திரனுக்குச்சொன்னான். அரசு அகற்றப்பெற்று ஆரணியம்புகும் இராமனிலைக்கு அழுங்கிப் புழுங்கும் அவன் பற்றுடையாரைப் படைத்துணையும் உடையராக்கும் வேந்தன்விருப்பத்தைக் கேட்ட கைகேயி, விளைவஞ்சி நடுங்கி மறுத்துப்பேசினாள். அதற்கு மன்னவன், "நீ வரம் கேட்டபோது 'வனத்துக்கு இராமனுடன் பிறர் போகப்படாது' என்று கேளாத"தால் அவனுடன் படையனுப்புவதற்கு இடைநில்லாது அடங்குதி-- என்று கோபித்துப் பேசித் தன் மனக்கோள்நிறுவச் சொல்

லளவில் வாதம் தொடுத்து அவனை வெல்லமுயன்றான். தான் எண்ணித் தடுக்கமுயன்ற விபரீதத்தை வேந்தன் விளக்க விழைவதுகண்டு, கைகேயி உளமுளைந்து குரல்குன்றிக் குலைவதானாள். இவரிருவர்தங்குறிப்பும் அறிந்து இராமன் வனத்தில் வசிக்கும் தனக்குப் படை பரிவாரங்கள் பயன்படாமை கூறியதோடமையாது, அரசியலைப் பரதனுக்கு அளித்த பிறகு அதன் ஓர் அங்கமான சேனையையும் அவனுக்கு உதவாமற் பிரித்துத் தன்னுடன் அனுப்பவிரும்பிய தந்தையின் தகவிலெண்ணத்தைச் சுட்டி, ''யானையைக்கொடுத்து அதன் கழுத்துக்கச்சையை மறுப்பது முறையும் பயனும் அற்றது'' * என வினயத்துடன் எடுத்துவிளக்கி விலக்கினான். இவை பலவற்றானும் இராமன் அகலச்செல்லாது அருகிருப்பின், பரதன் முடிசூடலுக்கு ஏற்படும் பகைப்பயமும் அதனை அறவே அகற்றுவதற்கு இராமனைச் சேட்படுத்தி வனஞ்செறிப்பதன் அவசியமும் கைகேயி கருதியது பிழையெனக்கொள்ளுதற்கு இடமில்லாமை தெளிவாகும்.

---

* சருக்கம் - 37.

பகுதி — 10.

குரிசிலர் நாட்டிற் கொடையுரிமை கோடல் வரன்முறைவந்த வழக்கறமாகும்.

இனி, கொடுத்துமுடிந்த அரசுரிமையைக் கொடையறங் கொன்று வாய்மையும் பொய்த்து மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ள முயன்ற குற்றம் வேந்தன்மேலது -- எனும் உண்மைவரலா றுணர்ந்தபின்னும், 'சுல்க சீதனம்' எனும் பெண்பரிசமாக நாட்டைத் தரத் தசரதனுக்கு உரிமை கிடையாது; அதனுல் முதற்பிறந்த இராமனே அரசுக்கு உரியன்; 'கைகயன்மாது' பரதனுக்கு அதைக் கேட்டுவாங்கியதே தவருகும்:-- என வாதிப்பவரும் சிலர் உளர். பண்டிதர் பெரும்பாலும் இவ் வழி வழக்கிட அஞ்சுவர். தொல்லை மிருதிகளும் தற்கால வழக்கறமும் எல்லை கண்டேமென்று இருமாப்பார்சில நீதிமன்ற ஏதவாதிகளே இவ் வழக்கு உரைக்கவல்லார். இவ்வழக்கிடுவார் கைகேயியைக் கொடியளாக்கும் முயற்சியின் பயனளக்க ஈண்டு இடம்வேண் டேன். தசரதன் புகழோம்பத் தக்கவழக்கு இதுவெனத் தருக் கும் இவர் தம்வழக்கால் தசரதனைத் தலைநின்ற தவறுடைய ைக்கும் தம்தவறுதெரியாமை தெரிவிப்பதே என்கடமையாகும் நாடளிக்கும் உரிமை நிருபர்க்குண்மை சிறிது நிற்க. அயோத்திநாடாண்ட தசரதசக்கிரவர்த்தி வேத்தியலற வித்த கனும் தலைநின்ற வாய்மையாளனுமாம் என்பது இவர் கொள்கையாகும். தசரதன் மணப்பரிசமாகத் தன்நாட்டைக் கைகேயிக்குத் தந்ததாக வடமொழிப் பொய்யில்புலவரே கூறி யிருக்கிருர். இனி அதை மறுக்க வழியில்லை. மனைவிக்கு மன்னவன் வளநாடுவழங்கும் போது தனக்கு அதிற் கொடை யுரிமை தெரிந்தே தந்தனனு? அறியாது அளித்தனனு? பராதீனபாத்தியமின்மையோராது கொடுத்திருப்பின்

அரசியலறமறியா மடமைக்கு ஆளாவன். கொடையுரிமை யின்மை தெளிந்துவைத்தே கொடுத்தனனேல், தெரிந்து அறந் திறம்புந் தீயனுவதோடு, பேதைப்பெண்பரிசத்தைக் குடிலத்தால்வஞ்சித்த கள்வனும் ஆவன். வேந்தர்க்கு நாட்டில் ஆட்சியியலன்றி அளிக்கும் உரிமை யின்றேல், தசரதன்முதலில் மணப்பரிசமாகத் தந்தடோமையாது மீட்டும் வரமாகக் கேட்ட மனைவிக்கு '' மண்ணேகொள் நீ '' என்றும், '' ஈந்தேன் இவ் வரம் '' என்றும் தருதற்கு இசைவது அறமும் அழகும் ஆமோ? கொடையுரிமைகிடையாதபொருளை வரையாதுவழங் குங்குரிசிலின் வள்ளன்மையைக் கொண்டாடுவது என்னே?

கொற்றவர்க்குத் தம் நாட்டில் கொடை வரைவின்மை தொன்று தொட்டு உலகறிமுண்மையாகும். நாடறியும் இப் பழவழக்கை இராமனுக்கு உரிமையுண்டுபண்ணக் கைகேயியை வைதுவக்கும் சில நவீன நாகரிக நீதிவாதிகள் ஆசங்கிப்பதால், அறம் அறிவு ஆட்சியாதி அடிப்பட்ட அளவைகளால் அவ்வுண்மையையும் சிறிது ஆராயப்புகுவாம். வேதமும் நீதியும் வேத்தியலுரிமையை வேலிகோலி அளவிட் டறுக்க யாண்டும் கண்டிலம். முற்றுரிய முடிமன்னராட்சிக்குத் தேவ கோபமும் பகைமன்னர்பயமுமின்றி எல்லையில்லை. வரை வுரிமை அரசாட்சி நீர்மைக்கே பொருந்தாததாம். அரசனுணை யால்மட்டுமே வழக்கற மனைத்தும் ஆக்கவும் அளிக்கவும் அழிக்கவும் படுவதாகும். அறங்களெல்லாம் வேந்தராட்சியின் கீழ் வரையறுக்கப்பட்டுவழங்கும். அனைத்தறமும் ஆக்கவும் அழிக்கவும்வல்ல கொற்றவர் முற்றுரிமைக்கு அளவு கட்ட வல்லார் யார்? கோவேந்தர் ஆட்சியுரிமை,அதனியல்பாலும் வரைவின்மையாலும் அவர் குடியறத்திற்கு அதீதமாகும். குடிவழக்கெல்லாம் கோமகன் கோலால் நிறுவப்படும். குரிசிலர் கொடையுரிமை வரையறுத்து வற்புறுத்தவல்லார் யார்? நிறுவுமதிகாரியற்றவிடத்து வழக்கறமில்லையாகும்.

குடிவழக்குரிமையறமெல்லாம், கோமன்னராணை தரும் எல்லைக் குட்படும். கொற்றவர் ஆட்சியறமோ எல்லையற்ற முற்றுரிமைப்பாற்றும். மன்னறம்வகுக்கும் மனுநூல் ஏழாமதிகாரம் முழுவதிலும் வேந்தர்க்குக் கொடையுரிமை வரையறுக்கப்படும் குறிப்பும் இல்லை; இதுமட்டுமோ? எல்லையற்ற கொடையுரிமை சுட்டவும்படுகின்றது. முற்றுரிமையற்ற ஆட்சியும் ஆதிக்கமும் கொற்றவர் கொள்வதில்லை. கொடையுரிமையே ஆட்சிக்கு அறிகுறியாகும். குறையுரிமை ஒருகாற் சிற்றரசர்க்காவதன்றி மற்றக் கொற்றவர்க் காவதுமில்லை; அவர் கொள்வதுமில்லை.

கேவலம் குடிவழக்கிலுங்கூட, நமதுநாட்டின் தென்பகுதியில் மீதாச்சார நூல்விதியே முதலறமாகக் கொள்வார்க்கு தாவரங்களிற் கொடையுரிமை பொதுக்குடும்பத்தாருக்கு மட்டும் சிறிது எல்லையறுக்கப் பட்டுள்ளது. இதிலும் கொடையுரிமைமுழுதும் கடியப்படவில்லை. அறவே பாரதீனபாத்தியமற்றவிடத்து ஆதிக்கமும் ஆட்சியும் இலவாகும். உடைமையாட்சிக்குக் கொடையுரிமை அடிப்படையாகும். வரம்பிகந்த கொடையுரிமை, குடிகளிற் சிலசமயம் சிலருக்குச் சில இடங்களில் மறுக்கப்படுகின்றதன்றி, மற்றை யிடங் காலங்களில் வரைவின்றி வழங்கப்படும். இத்தென்னுட்டில் இடையெழுந்த மீதாச்சாரநூல் கூறும் கொடைவரம்பும் கொடைப்பொருளிற் சமவுரிமையுடையபிறர் நலம் பேணும் அளவிற்றேயாகும். பிறந்து உரிமையடையப் பிறர் இல்லாத போது தனியுடையார் தம்பொருளைத் தாம் விரும்பியாங்குத் தரும் உரிமை முழுதுடையார் என்பதை மீதாச்சாரமும் மறுக்கவில்லை.

வழக்கறம் வகுக்கவந்த மனுவாதியற நூல்களுள், யாக்ஞவல்கியர் தருமசூத்திர நூல் ஒன்றும். முதலில் அதன் வழக்கறப்பகுதி வேத்தியலறம் விளக்கிற்றில்லையென்பதும்,

அதனால் அதன் ஆணை குடிகளுக்கன்றி வேந்தர்க்கு விதியாமா றில்லையென்பதும் மறக்கற்பாற்றன்றும். இனி, இத்தரும வழக்குவிதி நூலுக்கு உரைகண்டார் பலராவர். அவருள், விக்ஞானேசுவரர் சுமார் 800 ஆண்டுகளுக்குமுன் செய்த விருத்தியே மீதாச்சாரமாகும். இவ்வுரைவழிநூலில், குடிகளிற் பொதுக்குடும்பத்தரின் கொடையுரிமையொன்றுக்கே எல்லை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் முதனூலுக்கு உரைவகுத்த சீமூதவாகனர் முதலான பிற அறநூலுடையரர், உடைய வருக்கு உடைமைப்பொருள் எதிலும் எவ்வித எல்லையுமற்ற முழுக்கொடையுரிமையுண்மையை வற்புறுத்திவைத்துள்ளார். பாரதநாட்டின் வடபகுதிகளில் மீதாச்சாரம் மதிக்கப்படாமல், சீமூதவாகனரின் ''தாயபாகம்'' அன்ன பிற அறநூல்களே பேணப்படுகின்றன. அவைபேணுவோர் இன்றளவும் தம் பொருளில் வரம்பற்ற முழுக்கொடைமுற்றுரிமை கொண்டாடி வருகின்றனர். ஆகவே முதனூலாம் யாக்ஞவல்கியர் அற நூலில் ஒருதலையாக் கொடையுரிமை குடிகளுக்குமே மறுக்கப் படவில்லையென்பது தெளியக்கிடக்கின்றது. கி. பி. பதினோ ராம் நூற்றாண்டில் எழுந்து இன்றளவும் நாடுமுழுதும் அங்கீகரிக்கப்படாமலிருக்கும் மீதாச்சாரவிதிகொண்டு எப்படி இரண்டா மூழியில் ஆண்ட கொற்றவன் தசரதன்கொடை யறத்தை மதிக்கலாகும். ஏறக்குறைய எண்ணூறாண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட வழியுரை நூலான மீதாச்சாரமொன்றொழிய முந்திய அற நூலனைத்தும் கேவலம் குடிகளுக்குமே கொடை யுரிமை குறைக்காதபோது, பலவூழிகளுக்குமுன் கொற்ற இறைமை முற்றிச்சிறந்த குரிசிலான தசரதனுக்கு, அவன் தனியுடைமைத் தன்நாட்டில் பராதீனபாத்தியம் இல்லாமை சொல்ல ஒத்ததேனும் உண்டோ?

இனி, இடையெழுந்த மீதாச்சாரக் குடிவழக்கற நூல் விதியுங்கூடத் தசரதன் 'சுல்க'க்கொடையைக் கடியும்வழி

யில்லை. ஒருபொருளிற் சரியுரிமையுடையார் பலருளரேல் மட்டும் மீதாச்சாரவிதி ஒத்தவுரிமை யுடையார்பலருள் ஒருவருக்குத் தனிக்கொடை முற்றுரிமையை மறுக்கின்றது. சரியுரிமையுடைய தாயத்தார் பிறவாமுன்னும், பிறந்து இறந்தபின்னும் தனியுடையார் தம்பொருளெதனையும் யாருக்கும் தடையின்றித் தரற்குரியாரென்பதை விக்ஞானேசுவரருங்கூட மறுத்திலர். மீதாச்சாரவிதிப்படிக்குங்கூட, பிதிரார்சித்தாவரத்தனம்பெற்றவர்க் கெதிராகக் கொடைப்பொருளிற் கொடுத்தகாலத்திற் கருப்பத்தும் உருப்பட்டிராத பின் பிறந்த சந்ததிக்கும் தாயத்தார்க்கும் எவ்வித உரிமையும் சித்திப்பதில்லை. விவாககாலத்தில் வேந்தனை தசரதன் மணமகளான கைகேயிக்குத் தனியாட்சிக்குரிய தன் அயோத்தியரசைச் ' சுல்க ' சீதனமாக அறமுறையிற் கொடுத்திருக்க, அதற்கு நெடும்பல்லாண்டு நிறைந்து கழிந்தபிறகு பிறந்த இராமனுக்கு அவ்வரசியலிற் பிறப்புரிமையேற்பட நியாயம் உண்டோ?

மேலும், நடுநின்று ஆராய்வார்க்குக் குடிக்குலவழக்கறம் குரிசிலர்க் காகாமை சிறிது சிந்திப்பின் இனிது விளங்கும். சாதாரணவழக்கில், தந்தைபொருளை மக்களும் சந்ததியற்றவிடத்துத் தாயத்தாரும் பகுந்தெடுப்பர். சோதரருக்குச் சொத்திற் சமபாகச் சரியுரிமை உண்டே? அரசியலில் அவ்வாறு பிரித்தாளக்கேட்க அறமேனும் ஆட்சியேனும் உண்டோ? பங்கு இல்லாது ஒருவன் ஆளும் கோவியற்றருமங் கொண்டு குடிக்குலத்து எவனும் சொத்தைத் தனிக்கொளக் கருதலாமோ? இன்னும் குடிவழக்கில் வற்புறுத்தப்பட்டு வேத்தியலுக் கொவ்வாத விதிபல காணுங்கால், மாந்தர் தாயமுறையும் குலவழக்கறமும் மன்னவர்க் கேற்றிவ்ப்"த வாதமெழுப்பி இடர்ப்படலாமோ? கொற்றவர்க்குத் தம் நாடு முற்றுரிமையாகிக் கொடையுரிமையுட்பட நிறையாட்சிக்குரிய

உடைமைப் பொருளாவது அறமன்றுயின், தசரதன் மனைவிக்குச் 'சுல்க' மாகக் கொடுக்கத் துணிந்திரான்; கேகயமன்னனும் அதையேற்றுப் பெறற்கு இசைந்திரானன்றே? பின்னும், தசரதனிருக்கையில் இராமனுக்கு அதை அவன் கொடுக்கநினைத்தது என்னும்? அரசனுவான் நாட்டை ஆண்டனுபவிப்பதன்றிக் கொடுக்க உரிமையில்லானுயின், இராமனுக்கு அதை அவன் தான் கொடுக்கத்துணிவனே? துணிந்த தன்விருப்பத்தை மன்னரும் மாசறக்கற்றேரும் கூடிய மகாசபையில் எடுத்துக்கூறுவனு ! கூறில் அதை யாரும் தடாமல் அனைவரும் ஒருங்கே ஆமோதிப்பரா? மீட்டும் அவனே வரம் மறுக்க வழிகாணுது, பரதனுக்கு ''ஈந்தேன் ஈந்தேன்'' எனக் கொடுப்பனு? கொடுக்கும்படி கைகேயிதான் கேட்பளா? செல்லா வீண்வரம் தேவிகேட்டு,ஒல்லாக்கொடையா வேந்தனே வழங்கினும் சதுர்வேதமும் பிறவும் ஓதி நன்குணர்ந்த வசிட்ட முனிவன், கொடுத்தற்கு இரங்கி யேங்கும் மன்னனைக் கொடுக்கொணு அறஞ்சொல்லித் தேற்றுமல், வரமாக நாடுபெற்ற ''மாணுவுரையாள் தானேதரும்'' உன்புதல்வனை. இராமனுக்கு அரசு -- என்று மறுகுமன்னனுக்கு அனுமதிசொல்லி, 'இராமனுக்கு நாடளித்து நின்கணவற்கு உயிரும் உதவி வசைதீர்' என்று கோப்பெருந்தேவியிடம் குறையிரக்கக் காரணமென்னே? மன்னன் மனதாரக் கொடுப்பினும் அது செல்லா தென்பதே அறத்துறையாமேல், வேந்தனும் முனிவனும் அதைவிளக்கி இராமாபிடேகத்தை நடத்தாமல், வீணே கைகேயியைப் புகழ்ந்தும் இகழ்ந்தும் கெஞ்சியும் மிஞ்சியும் போற்றியும் தூற்றியும் பயன்காணுது அயர்ந்து மறுகி அலமருவரோ? எது கொண்டும் இராமனுக்கு மகுடம் புனைவித்து ''ஒன்றும்வளமென் றுன்னுவண்ணம் செய்'' வதே தன்சிந்தை கவர்ந்த கவற்சியாக்கொண்டிருந்த தசரதனுக்கு எளிதில் அறமெடுத்தோதித் தெளிக்காமல், கையறவுற்று வசிட்டனும் வீணேவருந்துவானேன்? இன்னும்,

வசிட்டனே * ''வாள்வேந்தர், எந்தை (இராமன்) புகுதற் கிடையூறுண்டாயதோ?. , . . . தெரிவி எமக்கென்றுரைத்த'' போது, ''வேந்தன் (தசரதன்) பணியினல், கைகேயி மெய்ப்புதல்வன் பாந்தள் மிசைக்கிடந்த பார் (அயோத்தியரசு) அளிப்பானுயினன்'' என்றுமட்டும் பரதனுரிமை சொல்லி, செல்லாக்கொடையால் நாடு பரதனுக்கெய்தாமை கூருதுவிடுவானேன்? கேட்டவேந்தரும் வேதமறிந்த விப்பிரரும் இராமாபிமானிகளாயிருந்தும், கொற்றவனுக்கு நாட்டிற் கொடையுரிமையின்மை நினையாதது ஏனே? மன்னனையும் மாற்றனையையும் மற்றும் பரதன்பாற் பரிவுடைய பிறரனைவரையும் கொன்று, விற்றிறமும் வீரமும் காட்டி, இராமனுக்கு ''நன்மௌலி சூட்டல்செய்யக் கருதிப்'' ''புகைந்துதனன்று பொங்கும் ஆருக்கனல்'' அழலுமனத் திலக்குவனும், தசரதனுக்குக் கொடையுரிமையின்மை தெரிந்திலனேபோலும் தெரிவனேல் அவன்பெருவிருப்பத்தைத் தாதை காதகனைவிரும்பாமலே எளிதில் முடித்திருப்பனன்றே? கோசலையும் இராமனும் கொடைமருமல், தசரதன்கொடையாற் பரதனுக்கு அரசெய்தியதென்றே பேசுவானேன்? இராமனிருக்கவரமாக நாட்டைத் தனக்கு மன்னனிடம் தன்தாய் கேட்டுவாங்கியதைத் தான் ஒவ்வாத 'தருமத்தின்தேவும் செம்மையின் ஆணியும்' ஆன பரதனும், இராமன் கருத்தளிக்கு முன்னமே தந்தையின் பரிசக்கொடையால் தரணி தனதாயினதைத் தமயன்வாய்க் கேட்டபோது தந்தைக்குக் கொடையுரிமையின்மைகருதி அதை மருதிருப்பனே? இன்னும் நாட்டில் நிருபருக்குக் கொடையுரிமையின்ருயின், இராகவன் பரதனிடம் ''அறத்துறையில் 'அரசு நின்னதே' '' என்னலும், ''பன்னரும் பெருபுகழ்ப் பரதன்'' ''அரசு என்னதாயின் யான் இன்று (நினக்குத்) தந்தனன்''

* நகர்நீங்குபடலல் – கவி 93.

என விரைந்துதந்ததும், தந்ததைப் பெற்றுக் கோசலைமைந்தன் 'கோசலநாடுடை வள்ள' லானதும் எப்படியோ? இவ்வாறு தசரதனும் கேகயனும் இராமன்பட்டாபிடேகத்துக்கு அழைக்கப்பட்டுவந்த வேற்று வேந்தரும் பிறமாந்தரும் கோசலையும் கைகேயியும் இலக்குவனும் இராமனும் பரதனும் வசிட்ட முனியும் 'பரிசுத்தர்' சித்தார்த்தரும் மற்றமாந்தரும் வடமொழிவான்மீகரும் தென்தமிழ்க் கம்பரும் மனுவாதி அறநூலுடையவருமே அறியாத இவ்வழக்கைத் தற்கால நாவலர் சிலர் கண்டெடுத்துக் கொண்டாடுவது புதுமையே.

இவ்வாறு அற நூலும் அறிவும் மன்னர்க்குத்தம் நாட்டில் முழுக்கொடை முற்றுரிமையுண்மையை விளக்குவதோடு, தசரதனுக்கு முன்னும் பின்னும் பாரதநாட்டில் ஆரிய மன்னர் கையாண்ட ஆட்சிமுறை வரலாறு பலவும் அதனையே வலியுறுத்தக் காண்பாம். யயாதிமகாராசனுக்குப் பட்டமகிசியால் இருபெருங்குமரர் பிறந்திருக்கவும், அவர் பிறந்த பிறகு கோத்தேவியின் சேடிபாற் கந்தருவமணத்தால் தனக்குப் பிறந்த பூருவுக்கு வேத்தியற்சின்னமான * "முடியும் மாலையும் முத்தவெண் கவிகையும் முரசும் தந்து, படியும் (= நாடும்) வழங்கி" னதான பாரதக்கதையும் அறிவோம்.

நளனும் தருமனும் வளநாட்டையே பணயம்வைத்துச் சூதாடித்தோற்றிட, வென்றோர் அதனைப்பெற்று முறை செய்தவரலாறும் உணர்வோம். தேசத்தைச் சூதிற் பணயம் வைக்கச் சுதந்திரம் உள்ளபோது, மணவறையிற் 'சுல்க' அறமுறையில் நாடளிக்கமட்டுமா மன்னருக்கு உரிமையில்லாதுபோகும்? "சிறையில்வைத்தவனை விட்டு இராவணன் அபயம்புகின் அவனுக்கு அளிப்பதற்குக் "கோசலநாடுடைய

* வில்லிபாரதம் குருகுலச்சருக்கம் – கவி - 25.

வள்ளல், 'இன்றுபோய் நாளைவா' என நல்கினன்'' என்று சுட்டிய குறிப்பாலும், ''உலகளிக்கும் நீரினல் தந்தையும் கொடியன்,'' ''பாரகமுடையவன் ஒரு மகற்கெனவே கொடுத்த பேரரசு,'' ''அரசு நின்னதே ஆள்க,'' ''அரசு யான் இன்று (இராமனுகிய உனக்குத்) தந்தனன்,'' ''ஈந்தேன் ஈந்தேன்,'' (பரதனுக்காக) ''மண்ணே கொள்நீ'' என்ற பல வெளிப்படைகளாலும் நாடுடைய நிருபர்க்கு அதனை நல்கும் உரிமையுண்மையைக் கம்பரும் விளக்குகின்ருர். ''அரசர்கள் தங்கள் நாட்டை மூத்தகுமார னிடம் கொடுப்பதும், அல்லது அவனைவிட நல்லவனுயிருக்கும் இளையபுத்திரனுக்குக் கொடுப்பதும், ... நியாயம் கெடாது அரசியல் நிலைபெறுவதற்கே'' * என்ற வான்மீகர்வாக்கிய மும், பிள்ளைகளுக்கு மீதாச்சாரக்குடிவழக்கிற் கண்ட பிறப் புரிமை --- அரசியலில் யாதும் இன்மையையும், கொற்ற வர்க்குத் தம் நாட்டில் முழுக்கொடை முற்றுரிமையுண்மை யையும் விசதமாக்கும். ''எனக்கு அரசுகொடுப்பதற்காகவே இங்கு அவன் வருகின்ருன் . . . . உனக்கு அரசைக் கொடுக் கும்படி சொன்னலும் உடனே கொடுக்க இசைவானன்றி வேறுரையான்'' என்று இராமன் காடுபோந்த பரதனைச் சந்தேகித்த இளையவனுக்குப் பரதனியல்புகூறும் இவ் வான் மீகர் வாக்கியங்களும் குரிசிலர்க்குத் தம்நாட்டிற் கொடைமுற் றுரிமையுடைமையைக் காட்டுமெனக் கூறவும்வேண்டுமோ?

மாவலிச்சக்கிரவர்த்தியிடம் வாமனர் அவனுலகை வஞ்சித்துப் பெற்றுப் பின்பு அவனைப் புறம்போக்கியகதை அறியாதார் இருப்பது அருமை. வாமனர்க்கு மாவலி மண் வழங்கும்போது, அவனுக்கு நமுசி யென்ற வயதுவந்த

* சருக்கம் – 8.

மகனொருவன் இருந்தனன் என்றும், அவன் இருந்ததும் அவன்பிறப்புரிமையால் மாவலிக்கு நாட்டிற் கொடையுரிமை குறையவில்லையென்றும் பெரியாழ்வார்திருமொழியால் † விளக்கமாகிறது. அன்றியும், நீதிசாத்திர பாரங்கதரும் மாவலியின் குலகுருவுமான சுக்கிராசாரியர், வஞ்சவேடமுடைய வாமனனுக்கு மண்வழங்காமல் மறுக்கும்படி தூண்டியதன்றி, மகனிருக்கத் தந்தைக்கு நாட்டிற் கொடையுரிமையின்றென்று எடுத்துரையாமையும் ஈண்டுக் கவனிக்கத்தக்கது. மனமுவந்து தரப்பெற்றவருக்கே நாட்டிலுரிமைகிடையாதாயின், வஞ்சித்து வாங்கிய மாவலிதேசம் வாமனர்க்கு ஆவதுண்டோ? இறைவன் அறமறந்தேற்ருன்போலும்.

மனுகுலத்தில் தசரதனுக்குமுன் ஆண்ட அரிச்சந்திரன் விசுவாமித்திரமுனி விரும்பியபடி தனது அயோத்திநாடு முழுதையுமே தத்தம்செய்தான். கொடுக்கும்போது அவனுக்கு லோகிதாசன் என்னும் கோமகனும் இருந்தான். கொடுத்தவன் குலகுருவும் முனிபுங்கவனுமான வசிட்டன் உடனிருந்தும் அக்கொடை அறத்தாறன்றெனத் தடுத்தானில்லை. கொடைவிரும்பிப் பெற்றவனும் அறமறியாக் கயவனில்லை. வேதவிரதங்களில் தூயதுறைபோய தவமுனியான விசுவாமித்திரன், மகன் இருக்கவும் மன்னனிடம் கொடையுரிமையின்றேல் நாட்டைக் கேட்டு வாங்குவனு? வாங்கியபின் கொடுத்தவேந்தனேடு குற்றமற்ற அவன் மகனையும் நாடகற்ற நினைப்பனு?

இவை பலவாற்ருனும் வேந்தருக்குத் தம் தேயத்தில் முற்றுரிமை யுண்டென்பதும், அவர்மக்களுக்குப் பிறப்பால் தந்தையர்நாட்டில் அவர் காலத்தில் யாதோருரிமையும் ஏற்படுவதில்லையென்பதும், தம் மக்களில் முற்பிறந்தாரெனும்

† முதற்பத்து 9-ஆம் திருமொழி. 8-ஆம் பாசுரம்.

முறைகருதாமல் தாம் விரும்பும் யார்க்கேனும் புதல்வரனை வரையும்விலக்கி ஏதிலர்க்கேனும் தந்தையரசர் தம் நாட்டைத் தருவது ஆரியபூமியில் அறமும் ஆன்ற வழக்கும் உடைத்தென்பதும் விளக்கமாகும். இப்படியிருக்க, இராமன்பிறக்க நீண்ட பலஆண்டுகளுக்கு முன்னரே மணப்பரிசமாகத் தசரதன் கைகேயிக்குக் கொடுத்தது செல்லாதென்றும், இராமனுக்குப் பிறப்பால் அரசுரிமை எய்திற்றென்றும் வாதிக்கவருபவர் மாற்றம் அவர் வாய்வன்மை குறிப்பதன்றி வழக்கறமாகாமை இனி விரிக்கவேண்டுவதன்றே.

பகுதி — 11

சில வினு விடைகள்

இவ்வாராய்ச்சி இராமனின் தெய்வப்புனிதக்குணத்துக் குப்பழுதும் அவதாரமகிமைக்குக் குறைவும் உண்டுபண்ணலா மென்றஞ்சி அகற்றுவார், இதன் உண்மைப்பயன் அறியா ராவர். இராமன் மனிதவுரு வெடுத்த கடவுளா? கடவுட் பண் பமைந்த மனிதனு? என்ற ஆராய்ச்சி ஈண்டு எழுதல் இல்லை. கடவுளவதாரமாக இராமனைக்காண்பார் யாவரும் இவ்வா ராய்ச்சி அவன் தெய்வத்தன்மைக்கு எவ்விதபங்கமும் பண்ண கிலாததோடு அவன் குணப்பெருமையை அளக்கப் பெருந் துணையுமாகும் என்று அறியக்கடவர். பெற்ருேர்சொற் போற்றல், உடன்பிறந்தோரைப்பேணல், மணந்த ஒரு மனைவி யையன்றி வேறு மகளிரை மனங்கொள்ளாமை, தஞ்சம் புகுந்தவரை அஞ்சலென்றளித்தல்: இன்னோரன்ன தகை சான்ற நற்குணங்களைக் கண்ணனைப்போலச் சொல்லளவிற் காட்டாமல் வாழ்க்கையால் வலியுறுத்தும் பெருமைத்தாம் இராமகதை. இவற்றுள் மாற்றன்னையென்னும் வேற்றுமை யுணராமல், தந்தையொடு தாய் சொற்பேணிப் பரதனைப் பாராட்டித் தழுவி மகிழ்ந்த இராமனின் "செப்பருங்குண"சீ செவ்வியையும், "பங்கமில்குணத்துப் பரதன்" பண்பையும் இவ்வாராய்ச்சியிற்கண்ட வுண்மையே இனிது விளக்குவ தாகும். அரசன் பரிசக்கொடையால் அயோத்தி பரதனதாய வுண்மை வெளிப் படாதவரை, பரதனும் இராமனுமாகிய இருவரின் பரசுபரக்காதலின் நெருக்கமும் பெருக்கமும் பாதிக்குமேல் விளக்கமற்று மங்கி மாசுபடும். பிறப்பால் முற் பிறந்தவனுக்கேயமைவது அரசெனவும், தனக்கு உரிமை யில்லாததைத் தாய் தவருகக் கவர்ந்து தருவதாகவுமே கருதும் பரதன், கொள்ளா உலகப்பழிக்கு அஞ்சி, தான் ஏற்கவொல்லாமல் தமயனுக்குத்தருவதில் அவனுக்குப் பெருமையுண்டோ? 'சுல்க' சீதனக்கொடையால் ஆன்ற

அரசறமுறையிற் றன தேயாம் அயோத்தியெனப் பரதன் அறிந்தபிறகு, தாதை தந்த வரத்தை மறுத்துத் தான் அரசேற்கத் தாழ்த்த தமையன் தடையைத் தன் காதல்வெள்ளத்தால் உடைத்து வென்று தன்னுடைமை தான் தரும் தகவுரைத்து, முதலில் வாங்க வெறுத்த தமையனை விரும்பிக் கொள்ளுமாறு இணக்கி, உரிமையற்ற இராமனை அரசனுக்கத் தன் அறத்தரசுரிமையை வலியத்தந்து, அவனுக்குப் பணி செய்திருக்குழ் வாழ்வுகந்ததன்றே பரதன் ஆசற்ற பாசத்தை ஒளிரச்செய்யும். முன்னைய 'சுல்க' வரலாறு அறியாமல், முதற்பிறந்த தனக்கே யுரியதென்று இருந்தபோதும், ''என் பின்னவன்பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றே'' என அகமகிழ்ச்சியால் ''அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற'' தென முகமலர்ந்து தன் உடைமையைத் தம்பிக்கு விரும்பித்தந்த இராமனுக்குத் தனதளிக்கும் தகைமையற்றுத் தமையனதைத் தான்கொள வளரும் பழியஞ்சி அவன்பாற் சேர்ப்பிக்கவிரும்பும் ஒரு பரதனையே தம்பியாக்கில், அப்பரதன் ''நின்னினும் நல்லன், நிறைகுணத்தவன்'' என்றும், 'புண்ணியம் என்பதே அவனுயிர்' என்றும், 'அன்னான் அருளுக்குக் கோடி இராமர் அருகாவரோ'? என்றும் கோசலை பரசும் பரிசுடையனவனே? அன்னவன், ''எத்தாயர்வயிற்றிலும் பின்பிறந்தார்களெல்லாம் ஒத்தாற் பரதன் பெரிதுத்தமனவதுண்டோ? '' எனத் தம்முனைக்கொல்லியவந்து நின்ற சுக்ரீவன்குணத்தைநினைந்து உளம் உளையும் இளையவனுக்கு இராமன் எடுத்துக்காட்டிப் புகழும் பெருமிதம் பெறுவ தெங்கே? மேலும், சகோதரவாத்சல்யப்பெருமையை விளக்குவதும் இராமாவதாரநோக்கத் தொன்றெனக்கொள்வோர், 'இராமன் ஒருவனே தனதளிக்குந் தகையன், பரதன் தனதல்லாத் தனயனதைத் தான் பறிக்கவிரும்பாதவனேயாம்,' என்பரேல், அவதாரநோக்கம் நன்கு நிறைவேருமை காணக் கடவர். தமயன் தம்பிக்குக் காட்டத்தகும் தண்ணளியை,

இராமன் 'சுல்க' வுண்மை யறியாமலே பரதனுக்கு அரசுதர விரும்பியதால் நிறுவலானான். இதனால், சகோதரவாத்சல்யத்தில் தமயனன்பாம் ஒருபாதியே விளக்கப்படும். தம்பி, தமயனிடம் காட்டவல்ல பேராதரப்பெருமை விளங்குமாறில்லை. தன்னுடைமையான பேரரசைத் தமயனுக்குத் தான் உவந்தளித்த பரதன் மெய்க்காதற்கதையால்மட்டுமே அப்பாதியும் விசதமாகும். தனக்குரியதெனநினைத்த தமயனும், பின் தன்னுடைமையென்று அறிந்த தம்பியும், முறையே ஒருவன் மற்றவனுக்கு 'ஏத்தப்படும் வேத்தியல்' வழங்கவிரும்பிய மெய்தவா முழுவரலாறுங் கண்டபோதுதான், பிராதாக்கள் பரச்பரம் கொள்ளத்தகும் உண்மைக்காதலும், தனைமறந்து காதற்கடனாற்றும் அவர் பெருந்தகைமையும் ஒருங்கே விளங்குவதாகும். அப்பொழுதே அவதாரநோக்கமும் பூர்த்தியாகும். தொல்லைச் 'சுல்க' வரலாறு தானறிந்ததைப் பிறர் கூறு இடத்திற் றன்னலம் துறந்து மாற்றன்னைமகன் அறவுடைமையின் உண்மையை வெளிப்படுத்திப் பரதனையும் கைகேசியையும் வீணே வசைவெள்ளம் நெடிதுநீந்தியுழலாமற் கைகொடுத்துதவி மெய்ம்மைக்கரையேற்றுவித்த இராமன் பெருமை இவ்வரலாற்றால் வீறுபெறுமல்லாமல் வேறுவகையுண்டோ?

இனி, 'வான்மீகர் விளக்கிய இவ்வுண்மையைக் கம்பர் விசதமாக்காமல் உய்த்துணரவைப்பானேன்' என்பார், காலதேச வர்த்தமானங்களைக்கருதி வான்மீகவரலாறு பலவற்றையும் ஆங்காங்கே மறைத்தும் குறைத்தும் விரித்தும் திரித்தும் கதைத்துச்செல்லும் கம்பர்வழக்கு அறியாராவர். புழை நுழைந்த வாலி திரும்பவருமுன்னும், அவன் படுகொலையுண்டிறந்தபின்னும், கொழுநனைக் கொல்விக்குங் கொழுந்தனோடு 'புதுமணப் புன்தேறல் ஒக்கவுண்டு' மதையினளாக வான்மீகி சொல்லும் தாரையைக் கம்பர் ஒப்பற்ற வாலியின்

தப்பற்றதாரமாகச் சித்திரித்துள்ளார். வி ரு ப் பு வெறுப்போ ராமல் வில்லிறுத்த ஏதிலனை வே ட் ட வான்மீகர்சீதையை, 'கா த லி ரு வ ர் கருத்தொருமித்து ஆதரவு 'படா மன்றல் உகவாத் தமிழ்வழக்கறிந்த கம்பர், மிதிலைவரும் இரமனோடு க ண் ணு ற் க ல ந் து பருகியநோக்கின் ஒருவரையொருவர் ஈர்த்து இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயமெய்தி உ ள த் தா ல் மணந்து மகிழச்செய்து வைத்தார். இன்னும், உடன் வன மழைத்துச்செல்ல உவந்திடாக் கணவன்றன்னைப் பு ட வை போக்கி வேட்டியுடுத்தியபெண் என்று அறியாமல் ச ன க ன் த ன் னை அ வ னு க் கு த் தானம்பண்ணியதாகக் காதலாற் பரிகசித்த வான்மீகர்சீதைவாய்மாற்றத்தை அறவே மறைத்து ஒதுக்கினர். மயிர்பிடித்திழுத்து இராவணன் மடியில்வைத்து எடுத்துச்சென்ற ஆரியவேடக்கவியின் சீதைபடத்தை அழித்து, '' தீண்டுவானெனில் '' சீதை மாண்டுதீர்வளென்றே அ வ ள் இ ரு ந் த மண்ணொடும் கீழ்மையான் '' வன்மையால் கீண்டு கொண்டெழுந்தேகினு ''னுகப் புதுக்கியுள்ளார். பரதனுக்கு அரசுதந்த 'தாதையை வாதைகொண்டு '' பரதனைப்போர் தொலைத்து' அவன்பற்றுடையாரனைவரையும் கொ ன் று இராமனுக்குத் த ன் வ லி யா ல் முடிசூட்டப்போவதாக நெடு மொழிகூறிய இலக்குவனைக் க டி யா ம ல் அவன்கருத்தைப் பேணிச் செவிகொடுக்கும்படி தன்மகனை வேண்டிய மறத்தா யான கோசலையின்படத்தையும் மா ற் றி, '' அவனி காவல் பரதனதாகுக, இவன் (இ ர ா ம ன்)....இருங்கானிடைத் தவனிலாவகை காப்பென், தகைவிலாப் புவனிநாத (தசரத)ற் றொழுது ' எனப்போய் '' அலக்கணிடைக் க ல க் க மு று மதி யுடையளாகப் பொறித்தவர், வான்மீகர் மறையாதுரைத்த தசரதன் தகவற்றபுரையுரைபலவற்றையும் போ க் கி ன ர். இப்படித் தமிழ்நாட்டிற் றங்காலத்தவர் ஒழுக்க வழக்கங்களை யும் வி ரு ப் பு வெறுப்புக்களையும் ஓர்ந்து ஒப்புரவுவழுவாது

உளக்கிடை யுணர்ந்து தம் கவியிற் கதைகளைத் தகவுநோக்கித் துணிந்து திரிக்கும் கம்பர், தம் காவியத்தை அரங்க நாதராலயத்தில் அரங்கேற்றலாயினர்.

தஞ்சையிற் கரந்தைத் ததமிழ்ச் சங்கத்திற் சேதுமன்னர் தலைமையின் கீழ் இவ்வாராய்ச்சிபற்றி யான் பேசுங்கால், விசமமாகச் சில வினாக்கள் எழுப்பி விடைபெற்று வம்புக்கு வழிகாணு த சிலர் யான் பின் தனியிருக்கையிற் செய்த வேண்டுகோளொன்றை ஈண்டுச் சுட்டவேண்டுவது அவசிய மாகும். '' இராமன்பாற் றவறுகாட்டினும் வைணவர் அதற்கு வருந்தார். தசரதனை அவர் தம் சமயசம்பிரதாயத் தில் தலைநின்ற பரமபாகவதர்பெருந்தகையாப் பேணுவர். அதனால், தசரதன் தவறுடையனுக ஆராய்ச்சியின்பயன் முடியலாகாது. ஆதலால் யாதாமொரு யுக்திவாதத்தால் தசரதனைத் தவறற்றவன் எனத் தாங்களே காட்ட வல்லுநரா கலான் அவ்விதம் அவசியம் செய்யவேண்டும் '' என்று அவர் என்னைத் தூண்டமுயன்றனர். அறிவாற்றலை வெளிப்படுத்த வேண்டி உண்மைக்கு விலைமறுத்து எதுவும் யாண்டும் உரைத்து மகிழும் ஏதவாதிகளில் ஒருவனுக என்னைச் சேர்த் தெண்ணியவர் வஞ்சப்புகழ்ச்சி நயவாமல் உள்ளதை உள்ள படியுரைக்கும் என்னியல்புசொல்லி நான் விடைபெற்று விலக நேர்ந்தது. சமயசம்பந்தமாகவும் நிசம்பேச மிக்க கூசவேண் டாத இக்காலத்தியல்பு இதுவாயின், திருவரங்கப்பெருமாள் திருக்கோயிலில் ஆயிரமாண்டுகளுக்குமுன் தம் நூல் அரங் கேற்றவந்த கம்பர் வான்மீகர்வாக்கியமனைத்தையும் மாற்று துரைத்துத் தசரதன் தவறுகூறித் தம் தலையிழக்கத்துணிவது கவிமரபுக்கு அத்துணை அவசியமன்றெனபது சிறிதுசிந்திக்கற் பாற்று. பிற இடங்களிற்போல ஈண்டுக் கம்பர் கதைவர லாற்றை அறவே மாற்றக் கருதிலர்; மாற்றின், தூயசிந்தைக் கைகேயி தெய்வக்கற்புப் பழுதுபடுமாதலால். கற்பிறந்த

தாரையையே புனிதையாக்கும்புலவர் குறையாநிறையுடைய சோப்பெருந் தேவியின் புகழ்க்கொலைக்கு இசையாரன்றே. அதனால் உண்மையை ஒளியாது உரைத்துள்ளார். உரைக்கு மிடத்து இடக்கரடக்கி, கேட்கும் வீரவைணவ தசரதபக்தர் உளம் உளையாவாறு வெச்சென்றுரையாமற் கார்ப்புச்சொல் ஓம்பி, அறியுநர் உண்மையறியுமாறு தசரதன்காதற்றவறும் கைகேயி கற்புமேம்படு காதலும் காட்டி, வான்மீகர்வாய்மை யையும் போற்றிப்போந்தார்.

வான்மீகர் விசதமாக்கினும் கம்பர் விளக்காதுவிடுத்த வரலாற்றுண்மையை இப்போது வெளிப்படுத்துவானேன்? என்ற வினாவுக்கு விடையிறுக்குங்கடனை மறவேன். முதலில் நான் இதை வெளிப்படுத்தினவனில்லை. இராமனே தன் வாயால் இவ்வுண்மையைக் கூறிவைத்தான். தனியிருந்து பிறர் அறியாமற் பரதனுக்குமட்டும் இதைச் சொன்னானில்லை. 'தருமத்தின்தே' வான பரதனையும் 'தூயசிந்தைத் தெய்வக் கற்பின' ளான சிற்றன்னையையும் தகவின்றி உலகுதூறும் பழிவெள்ளக் குழிநின்றேற்றுவான்கருதிய 'நியாயமத்தனைக் கும் ஓர்நிலயமான' இராமன், தானறிந்த உண்மையைத் தன்னைக் காணவந்த "அரசவேலையும் துன்றுசெஞ்சடைத்த வரும் சுற்றமும் தன்றுணைத் தம்பி மார்களும் சென்று சூழ ஆண்டிருந்து" * அறையலாயினன். தன் தந்தை புகழும் தன்னலமும்மறவாது பரதனைமட்டும் தெருட்டும் விருப்புடைய னேல், இராமன் இதை அவனுக்குத் தனியிடத்திற் கூறி யிருக்கலாமே? அறமும் தகவும் அறியாதவனா இராமன்? அற்றங்காணும்வரை தன்கருத்தைப் பிறர் அறியாமல் அடக்கவல்ல பெருந்திறலிவன்" என வான்மீகர் இவன் குணம் கூறியுள்ளார். † தகவின்றித் தந்தை கோபத்தாற்

* நகர் நீங்குபடலம், கவி - 95. † சருக்கம் - 1.

றள்ளிய வசைவெள்ளத்தினின்று இவரைக்கரையேற்றுங்கருத்தாலன்றோ செம்மல் சதசிருந்து யாவருமறிய இவ்வரலாறுகூறி உண்மையை உலகறிய வெளிப்படுத்தியது. அதை மறைத்துக் கைகேசி பழிவளர்க்கவிரும்புபவரே மங்கையர்க்கரசியின் மாசிலா நிறையறக்கொலைஞராவதோடு இராமன்பெருவிருப்பழித்து அவனபசாரத்துக்கும் ஆளாவர். இ ர ா ம ன் உளக்கிடையறிந்தே கம்பரும் வான்மீகரைப்போல வெ ச் செ ன் றுரையாவிடினும், இவ்வுண்மையைக் கரவாது உரைத்துள்ளார். ஆடவர் பழிசுமந்தும் மடந்தையர்புகழ் பே ணு வ து ஆண்மையறமாம். அப்படியிருக்கக் கை கே யி மெய்ப்புகழும் கற்பும் கொன்று தவறுடைய தசரதன் பொய்ப்புகழ்வளர்ப்பது ''ஏதங்கொண்டு ஊதியம்போகவிடும் பேதைமை'' ப் பால தேயாமன்றோ? கம்பர் அறவே மறைப்பினும் இவ் வு ண் மை வெளிப்படுத்துங் கடமைகாண்பதன்றோ தமிழ்மரபு? கம்பரும் கரவாது உரைத்துள்ள மெய்வரலாற்றைக் கா லக் கொ டு மையால் ம ற ந் த து ம ன் றி, உண்மையுணர்வூட்டுவாரை வெறுத்து வைது, ஆசில் கற்பறக் கைகேயிபுகழையும் மாசுபடுத்தி மகிழ்வார்க்குக் கூறவரும் மாற்றம் இல்லை. உண்மையுணரவிரும்பு வே ா ர் க் கே இவ்வாராய்ச்சி உதவுமல்லால், கொண்டதுவிடாக் கொள்கையர் நீதிகருதிலராகலான் அவர் முன் வாதமெதுவும் பயன்தராது. புலவரும் இ ர ா ம னு ம் புகன்றிலராயினும், பயன் பலர் நயவாரெனினும், உ ண் மை யாவதை உரைப்பதே க ட னெ ன க் கண்ணுதலார்முனும் கட்டுரைத்த தமிழ்மரபோம்பும்விருப்புடையேன், மெய்வெளிப்படுத்த வேறுதுணை வேண்டேன். ஈ ண் டு, பொய்யாமொழி ஆரியப்புலவனோடு மெய்வழாத் தமிழ்ப்பாவலனும் உரைத்துப் போந்ததும், கற்பரசியின் மெ ய் ப் பு க ழோம்பும் நற்பயன் தருவதுமான உண்மையை வலியுறுத்த ஆற்றலும் த க வு ம் போதாமைக்கே கவல்வதல்லால், இ ய ன் ற வ ரை கண்டது உரைக்கப் பிறிதுபுகல் தேடுவேனல்லேன்.

நாவலர் பாரதியாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பேடு

1879 --- சூலை 27 --- நாவலர் பாரதியார் தோற்றம் : இயற் பெயர் : சத்தியானந்த சோமசுந்தரன். (தந்தை : சுப்பிரமணிய நாயகர் என்ற எட்டப்ப பிள்ளை. தாய் : முத்தம்மாள்)

1894 (ஏறத்தாழ) மீனாட்சியம்மையாரை மணமுடித்தல்.

1898 --- மார்ச் 30 --- முதல் மகன் இராசாராம் பாரதி பிறப்பு

1903 --- பிப்ரவரி 16 --- இரண்டாம் மகன் இலக்குமிரதன் பாரதி பிறப்பு.

1905 --- அக்டோபர் 13 --- மகள் இலக்குமி பாரதி பிறப்பு.

1905 --- சட்டப்படிப்புத் தேர்வு.

1905 --- 1920 --- தூத்துக்குடியில் வழக்கறிஞர் தொழில்.

1905 --- 1919 நாட்டு உரிமைக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதற்காக அரசினர் ஐயப்பட்டியலில் நாவலர் பெயர்.

1913 --- எம். ஏ., தேர்வு எழுதி வெற்றி பெறல்.

1916 ஆக 19 --- கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தில் 'தசரதன் குறையும் கைகேயி நிறையும்' ஆராய்ச்சிச் சொற் பொழிவு.

1920 --- தூத்துக்குடியைவிட்டு மதுரை வந்து வழக்கறிஞர் பணி புரிதல்.

1920 --- மதுரையில் மாநிலக் காங்கிரசு மாநாட்டை நடத்துதல்.

1926 --- சனவரி 25 --- மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம், வாலிபக் கிறித்தவர் சங்கம் சார்பில் 'திருவள்ளுவர்' ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவு.

1926 --- மதுரையில் சி. ஆர். தாசைப்பேசச் செய்தல்.

1927 --- டிசம்பர் 1 --- வசுமதி அம்மையாரைத் திருவெட் டாற்றில் மணம் புரிதல்.

1929 --- பிப்ரவரி 28 --- மகள் மீனாட்சி பிறப்பு.

1929 --- மார்ச் 11 --- சென்னைப் பல்கலைக் கழகச் சார்பில் திருவள்ளுவர் சொற்பொழிவு.

1930 --- சூலை 27 --- மகள் லலிதா பிறப்பு.

1930 --- ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம்.

1932 --- 1933 --- மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கச் செயலர் பொறுப்பு

1933 --- மே 13 --- உசிலங்குளத்தில் தாழ்த்தப்பட்டோர்க்கெனத் தொடக்கப்பள்ளி உண்டாக்குதல். (வீரர் வ. உ. சி. யின் தொடக்கவிழா உரை)

1933 - 1938 --- அண்ணமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்த்துறைத் தலைமைப் பணி.

1935 --- செப்டம்பர் 15 --- எட்டயபுரத்தில் ' தமிழகம் ' புதுமனை புகு விழா.

1936 --- ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப் பயணம் (2-வது முறை)

1937 செப்டம்பர் 5 --- சென்னையில் இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டின் தலைவர்.

1937 --- அக்டோபர் 25 --- இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநில முதலமைச்சர் திரு. ச. இராசகோபாலாச்சாரியாருக்கு வெளிப்படைக் கடிதம் எழுதல்.

1942 --- ஆக 1 --- 3 --- மதுரை முத்தமிழ் மாநாட்டின் வரவேற்புக்குழுத்துணைத் தலைவர்.

1944 --- டிச 30 --- 31 --- ஈழ நாட்டுச் சுற்றுப்பயணம் (3-வது முறை) ஈழ நாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றத்தாரின் ' நாவலர் ' பட்டம்.

1948 --- பிப்ரவரி 14 --- சென்னையில் அகில தமிழர் மாநாட்டின் தலைவர்.

1948 --- சூன் 27 --- இந்தி மொழி பற்றிச் சென்னை மாநிலக் கல்வியமைச்சர் திரு. தி. சு. அவிநாசிலிங்கஞ்செட்டியாருக்குக் கடிதம் எழுதல்.

1954 --- சனவரி 17 --- மதுரைத் திருவள்ளுவர் கழகத்தில் ' கணக்காயர் ' பட்டமும் பொன்னுடை போர்த்தலும்.

1954 --- ஜூலை 11 --- அண்ணாமலை நகரில், சென்னை மாநிலத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டின் தலைவர்.

1955 --- பிப்ரவரி 9 --- அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெள்ளி விழாவில் ' டாக்டர் ' பட்டம்.

1955 --- பிப்ரவரி 28 --- அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பொன்னாடை போர்த்தல்.

1956 --- ஜூன் 3 --- மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பொன் விழா 5 ஆம் நாள் விழாவின் இயலரங்குத் தலைவர்.

1957 --- ஜூன் 22 --- சென்னைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ' கேடயம் ' வழங்கல்.

1958 --- டிசம்பர் 14 --- பசுமலையில் தமிழகப் புலவர் குழு அமைப்புக் கூட்டம் --- குழுவின் தலைவர்.

1959 --- ஜூலை 27 --- மதுரையில் ' எண்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழா ' --- பாராட்டு

1959 --- அக்டோபர் 4 --- மதுரையில் தமிழகப் புலவர் குழுவும், மதுரை நகரவையும் பாராட்டுதல்.

1959 --- நவம்பர் 8 --- மதுரை எழுத்தாளர் மன்ற ஆண்டு விழாவில் தொடக்க உரை (நாவலர் கலந்து கொண்ட இறுதிக் கூட்டம்.)

1959 --- டிசம்பர் 2 --- பசுமலையில் தமது இல்லத்தில் மயக்க முற்று விழுதல்.

,, 4 --- மதுரை அரசினர் பெருமருத்துவமனைசெல்லல்

,, 7 --- நினைவிழத்தல்.

,, 14 --- இறைவனடி சேரல். (இரவு 8 - 40 மணி)

,, 15 --- பசுமலையில் உடலுக்கு எரியூட்டல் (மாலை 6 மணி)

,, 25 --- இறுதிக் கடனிகழ்ச்சி --- பல அறிஞர் சொற்பொழிவு, ஏழைகளுக்கு உணவளித்தல்.

1963 --- ' நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் கல்வி அறப் பணிக்குழு ' தோற்றுவித்தல்.

ராம்கோ கூட்டுறவு அச்சகம், மதுரை-20.